

Trúc
Quân

Edit: Nhóm editor DDLOD
Beta: Ngọcquỳnh520

Vương phi
của
tình Yêu
vương

Mục lục

Chương 1: Mở Đầu

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22: Kết Thúc

Chương 6

VƯƠNG PHI CỦA YÊU TINH

VƯƠNG

Trúc Quân

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mở Đầu

Trân Châu điện hoa lệ, ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống, càng hiện ra vẻ sáng lạn chói mắt.

Vương Phi Yêu tinh giới - Mật Nhi - cùng bạn của nàng là điệp tinh (bướm tinh) Toa Toa, ngồi ở cây đu trước Trân Châu điện, Mật Nhi gảy đàn hạc, Toa Toa thì bay múa trong vườn bách hoa, thu thập những đóa hoa mỹ lệ rực rỡ, muốn vì Mật Nhi làm một cái vòng hoa thật xinh đẹp..

Tiếng đàn hạc êm tai trộn lẫn một chút cô đơn lạnh lẽo, hiển lộ ra tâm tình trống rỗng của người trình diễn.

Mật Nhi nhẹ giọng than thở. Nàng thân là Vương Phi yêu tinh giới, nàng đích xác không cần có gì bất mãn, dù sao đây là nơi mỗi người thiếu nữ mơ ước mộng tưởng. Nhưng mà, lại có người nào hiểu rõ tâm tình của nàng lúc này?

Khi nàng đứng ở giữa nơi đông đảo tập trung các thiếu nữ yêu tinh, đột nhiên bị Yêu tinh Vương chọn trúng làm phi thì đáy lòng vui mừng khôn xiết cùng ngượng ngùng, cảm giác giống như nằm mộng, đến nay vẫn làm nàng không cách nào quên được.

Còn nhớ rõ lúc ấy Yêu tinh Vương Lô Tư ngồi trên bình đài ở đại điện trước sân rộng, đứng bên cạnh hẳn là bạn tốt Huyền Vũ cùng tứ đại hộ pháp sứ giả. Trưởng lão trên bình đài thì thào nhớ tới chú ngữ cầu phúc,

cũng tuyên cáo thiếu nữ yêu tinh tộc trưởng các tộc đề cử ra ngoài tuyển chọn Vương Phi hôm nay.

Kỳ thật, mưu tính việc tuyển Vương Phi vốn là hy vọng giữa các tộc có thể hòa bình ở chung, không cần phải lại vì việc nhỏ mà dựng lên tranh chấp.

Mật Nhi vốn là nữ nhi của tộc trưởng Hoa Yêu tinh, cá tính của nàng ôn nhu, ngọt ngào như hoa. Khi nàng biết được phụ thân quyết định đem nàng đưa đi tham gia tuyển Vương Phi, trong nội tâm cực kỳ cao hứng, bởi vì Yêu tinh Vương tuân mỹ phiêu dật chính là thần tượng của các thiếu nữ yêu tinh, hơn nữa hấn vừa trong sáng mà lại bình dị gần gũi, càng là Vương sùng kính trong suy nghĩ của mọi người.

Chính là Mật Nhi đối với tướng mạo chính mình không có gì tin tưởng, mặc dù tất cả mọi người nói nàng là thiếu nữ yêu tinh đẹp nhất trong yêu tinh giới, nhưng nàng biết rõ, so với hỏa yêu tinh Ly Na đẹp đẽ, Thủy yêu tinh Mộng Lộ mỹ lệ, nàng có vẻ bình thường nhiều hơn. Cho nên dù cho trong nội tâm thật cao hứng, nàng thực sự không dám ôm hy vọng quá lớn.

Thẳng đến khi Yêu tinh Vương ở trong đông đảo những người đề cử, đi đến trước mặt nàng, nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, đem nàng nghênh hướng đài trước sân rộng, nàng mới dám tin tưởng mộng tưởng trở thành sự thật .

Từ lúc tân hôn, Yêu tinh Vương Lôi Tư vô cùng ôn nhu săn sóc, thường xuyên đem nàng theo bên người, dùng ánh mắt thâm tình đuổi theo nàng, dùng tươi cười bao dung sủng nịch nàng.

Nhưng từ một thời gian trước cùng Ma giới đánh giặc xong trở về, không hiểu vì sao hấn liền thay đổi, trở nên lạnh lùng, xa cách, hơn nữa một mình đến Lục Lâm điện ở. Mật Nhi từng thử đi hỏi hấn nguyên nhân,

nhưng đều bị tứ đại hộ pháp sứ giả ngăn tại cửa Lục Lâm đại điện, khiến cho nàng căn bản không cách nào biết rõ nguyên nhân.

"Mật Nhi, Mật Nhi. . ." Một thanh âm trầm ồm hùng hậu vang lên, liên tiếp vài tiếng, đều không thể đem Mật Nhi từ trong trầm tư trở về.

Tiểu Điệp tinh Toa Toa nhìn thấy Mật Nhi không có phản ứng, lập tức bay đến trước mặt Mật Nhi kêu la: "Mật Nhi, người đang nghĩ cái gì ? Có người tới tìm người."

"A! Chuyện gì?" Mật Nhi bị thanh âm cao vút dọa người của Toa Toa gọi hồn trở về. Nàng ngẩng đầu, nhìn lên khuôn mặt tuấn tú: "Huyền Vũ, người đã trở lại?"

Nàng đã vài ngày không thấy được hăn.

"Vừa về đến liền tới đây tìm người. Làm sao vậy? Người thật giống như rất không vui vẻ?"

"Không có, chỉ là có chút nhàm chán."

"Lôi Tư không có đến thăm người sao?" Huyền Vũ thử hỏi.

"Hăn có thật nhiều việc bận rộn, ta không thể làm chậm trễ chính sự của hăn."

Mật Nhi kiểm soát cho Lôi Tư.

"Phải không?" Huyền Vũ hoài nghi có chuyện gì có thể so với tâm hồn thê tử còn quan trọng hơn.

Toa Toa đem số hoa kiểm được cực khổ kết thành vòng hoa đeo lên trên đầu Mật Nhi, hưng phấn nhìn kiệt tác của mình.

"Thật xinh đẹp! Mật Nhi."

Mật Nhi có chút cười cười, nhẹ giọng nói: "Cám ơn. Vất vả cho người ròi, Toa Toa."

Huyền Vũ nhìn đến giai nhân ngọt ngào ngày xưa hôm nay lại cô đơn tiều tụy như thế, trong nội tâm rất không đành lòng, không khỏi vì Mật Nhi mà cảm thấy bất công. Hắn nửa quỳ bên cạnh Mật Nhi, lấy tay nâng lên dung nhan tú lệ đã mất đi ánh sáng rực rỡ.

"Xem hắn là đang hành hạ người, mới vài ngày không thấy hắn, người đã không có sức sống."

Mật Nhi đứng lên, tránh đi ánh nhìn của Huyền Vũ, không cho hắn nhìn thấy đau thương trong mắt mình. Bởi vì nàng biết rõ Huyền Vũ luôn đối với nàng như huynh trưởng nếu như biết rõ Lôi Tư lạnh nhạt nàng như thế nào, hắn nhất định sẽ đi tìm Lôi Tư tính sổ .

"Không thể nào. Lôi Tư thật sự bận rộn nhiều việc, Ma giới tuy chiến bại, nhưng động tác xâm phạm nhiều lần, khiến cho hắn chịu nhiều áp lực, ta chỉ lo lắng thân thể của hắn, sợ hắn quá mệt mỏi."

"Không phải đâu!" Toa Toa cảm giận bất bình bay đến chỗ đàn hạc, hai tay chống eo, một bộ dạng bênh vực kẻ yếu: "Yêu tinh Vương đến Lục Lâm điện ở một mình, Mật Nhi muốn đi tìm hắn, lại bị Lai Đốn cản lại, nói đây là Vương có lệnh, không cho phép Mật Nhi xuất hiện tại bốn phía Lục Lâm điện nữa. Có ý tứ gì! Mật Nhi là Vương Phi yêu tinh giới a!"

Toa Toa đã sớm không quen nhìn bộ dạng ý thế hiếp người của Lai Đốn, hết lần này tới lần khác Mật Nhi tâm địa mềm mại, không cùng hắn so đo, cho nên nàng tìm Huyền Vũ, hi vọng Huyền Vũ pháp lực cao cường có thể hảo hảo giáo huấn Lai Đốn ngạo mạn. Nhưng những ngày này Huyền Vũ đều ở Phong Chi cốc làm việc, Toa Toa không thể tìm được hắn, hôm nay vừa nhìn thấy cứu tinh đến đây, nàng lập tức lớn tiếng kể khổ phàn nàn.

Nghe được Toa Toa lên án, Huyền Vũ nhú mày không vui, vì Mật Nhi thay Lôi Tư giải thích mà cảm thấy đau lòng. Nàng sẽ không cho là yêu tinh giới bất cứ chuyện gì cũng có thể lừa gạt được hã a! Nhất là sự kiện lớn Yêu tinh Vương phi chuyển ra Trân Châu điện đã sớm truyền khắp cả yêu tinh giới, mọi người chuyề nhau tin đồn, Mật Nhi Vương Phi đã thất sủng.

Dù sao, Mật Nhi Vương Phi thiện lương, đơn thuần không dụng công nắm giữ Yêu tinh Vương phong lưu đa tình, vì thế hã mới đặc biệt từ Phong Chi cốc gấp gáp trở về, hy vọng có thể cùng Lôi Tư hảo hảo nói chuyện.

Không lường trước được, hã lại ngoài ý muốn biết được từ trong miệng Khắc Ân một trong tứ đại hộ pháp là có khả năng Lôi Tư đã biết chuyện hã thăm mển Mật Nhi .

Thậm chí còn nói đã xem qua hã cùng Mật Nhi hẹn riêng?!

Đây là chuyện gì xảy ra? Hã không phủ nhận xác thực mình đã yêu Mật Nhi, chính là hã tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện có lỗi với bằng hữu của mình. Huống hồ hã cho tới bây giờ chưa từng đối với Mật Nhi thổ lộ tình yêu của hã, như thế nào lại hẹn riêng với nàng?

Hã tới Lục Lâm điện muốn gặp Lôi Tư, chính là cũng như Mật Nhi, cũng bị tứ đại hộ pháp sứ giả ngăn tại ngoài cửa.

Nhưng hã không phải Mật Nhi, không có dễ hòa hảo nói chuyện như vậy.

Tuy nói pháp lực tứ đại hộ pháp sứ giả không kém, nhưng là muốn ngăn cản hã, còn sớm cực kỳ!

Hai tay Huyền Vũ vung lên, tại xung quanh mình bủa vây kết giới, tứ đại hộ pháp sứ giả hoàn toàn không đến được gần hã, đơn giản bọn họ là

thủ hạ đặc ý của Yêu tinh Vương, cho nên hắn cũng không muốn thương tổn bọn họ.

Hắn xông thẳng vào Lục Lâm điện, muốn tìm Lôi Tư hỏi thăm, chính là cung điện to như vậy nhưng không có nửa cái bóng của hắn, Lôi Tư cũng không ở đây, vậy là hắn đã cố ý tránh đi!

"Mật Nhi, lo lắng của ngươi là dư thừa rồi. Lôi Tư có được hơn năm nghìn năm pháp lực, Ma giới căn bản không phải đối thủ của hắn. Nếu quả thật đến lúc cần thiết, ta cũng sẽ ra tay trợ giúp hắn."

Hắn đau lòng nhìn qua nàng, hi vọng trong lòng của nàng không phải chỉ cần có Lôi Tư, hắn rất muốn cho nàng biết rõ, hắn cũng yêu nàng, yêu thương nàng, nếu như không phải là vì nàng, hắn làm sao có thể không quản lý quốc gia của mình, mà ở lại chỗ này không đi?

Chính là hắn không thể nói, hắn đường đường là chủ nhân Bắc Chi giới làm sao có thể cướp lấy thể tử của băng hữu?

"Ngược lại ngươi, phải yêu quý thân thể của mình nhiều hơn, trở lại vui vẻ như trước mới được."

"Cám ơn ngươi, Huyền Vũ." Mật Nhi chân thành nói, "Ngươi cho ta cảm giác giống như đại ca, nếu như không phải ngươi quan tâm ta, chiếu cố ta, ta thật không biết phải làm như thế nào. Hi vọng Lôi Tư có thể sớm ngày hồi tâm chuyển ý, không để cho ta bị lạnh nhạt không rõ ràng nữa."

Hai câu nói cuối cùng là lời nói từ đáy lòng Mật Nhi, nàng nói rất nhỏ giọng, như là nói cho tự mình nghe, cũng như là nói cho gió nghe, hi vọng gió có thể đem lời nói truyền tống đến bên tai Lôi Tư.

Nhưng Huyền Vũ nghe được, hắn nắm chặt nắm tay, có lẽ nên trở lại Bắc Chi giới làm nghĩa vụ của mình.

"Đúng rồi, Mật Nhi, ta có thể phải về phương Bắc ...có lẽ... sẽ không trở lại nữa."

Lý trí nói cho hẳn trước khi tình trạng không thể cứu vãn, nên rời đi sớm một chút.

"Không được." Toa Toa nghe vậy lập tức bay đến trên vai Huyền Vũ, kêu la: "Huyền Vũ, người không thể bỏ đi như vậy, nếu như người đi, Mật Nhi nhất định sẽ bị ăn hiếp ."

Huyền Vũ cười khê lắc đầu, đưa tay phải ra làm cho Toa Toa bay đến trên mu bàn tay.

"Sẽ không, Lôi Tư nhất định sẽ bảo vệ Mật Nhi, sẽ không để cho bất luận kẻ nào ăn hiếp nàng". "Chỉ cần ta rời đi" . Huyền Vũ âm thầm bổ sung câu này.

Toa Toa lắc đầu mãnh liệt, vẫn là không đồng ý kêu: "Không thể nào! Người ăn hiếp Mật Nhi chính là hẳn. Huyền Vũ, người không thể trở lại Bắc Chi giới, người không thể để Mật Nhi ở lại nơi này một mình".

"Đúng! Huyền Vũ, người vì cái gì nhất định phải trở về Bắc Chi giới? Chỗ đó không phải đã có đệ đệ của người thay người quản lý sao?" Mật Nhi muốn hẳn ở lại, không muốn tại thời điểm cô độc này để cho hẳn đi.

Hẳn cười cười chua xót, "Nhưng mà ta không thể luôn đem trách nhiệm ném cho hẳn, dù sao ta mới là chủ nhân chỗ đó." Hẳn vươn tay khê vuốt gương mặt của nàng. Da nàng trắng mịn bao nhiêu, thật hi vọng nó là thuộc về hẳn.

"Ta biết rõ người không có khả năng vĩnh viễn ở tại chỗ này, nhưng là ta vẫn không hy vọng người đi, bởi vì ta cùng Lôi Tư đều luyện tiếc người."

"Ta cũng vậy. Nhưng đệ đệ Ngân Lang của ta đã phái người đến hối thúc nhiều lần, ta không thể không đi."

"Thật sự không thể ở lại một thời gian sao?"

"Không được." Huyền Vũ cố nén tình cảm, lạnh lùng kiên quyết nói.

Mật Nhi than thở một tiếng, "Thật hy vọng ta có thể cùng với người đến Bắc Chi giới, đi xem cảnh sắc nơi đó".

"Chỉ cần người bằng lòng, cửa chính Bắc Chi giới có thể vì người mà mở bất cứ lúc nào".

"Cám ơn. Đến lúc đó người cũng đừng quên dẫn ta đi thăm cảnh quan mỹ lệ của Bắc Chi giới a!"

"Đương nhiên, ta hận hận tại không thể cho người hảo hảo thưởng thức một chút cái vẻ đẹp ngân sắc (màu bạc) của Bắc Chi giới ."

Nhớ rõ Lôi Tư từng nói cho nàng biết, Bắc Chi giới là một thế giới màu bạc, hắn còn từng hứa sẽ dẫn nàng đi vào trong, nhìn xem cảnh sắc chỗ đó. Nhưng mà hiện giờ? Lời nói còn văng vẳng bên tai, cũng đã không còn nhu tình. Trong lòng Mật Nhi nhất thời chán nản.

Yêu tinh Vương Lôi Tư đang đứng phía sau cây đa to lớn bên cạnh nhìn một màn này.

Kể từ khi hắn biết rõ bạn tốt Huyền Vũ cùng thê tử của mình có ái mộ tư tình, trong lòng liền cuộn lên sóng gió mãnh liệt, khó có thể bình phục. Lưỡng lự giữa tình yêu, tình bạn, nỗi oán hận này khiến cho hắn rất thống khổ, vì làm rõ bản thân, hắn tự mình xuất chinh đối kháng Ma giới nhiều lần xâm lược.

Chiến tranh thắng lợi, hãn chiến thắng trở về, nhưng thắng lợi vui sướng cũng không thể tiêu trừ lửa giận của hãn, giảm bớt hoài nghi của hãn.

Lòng của hãn vẫn đang tồn tại thù hận cùng với phản bội, hãn muốn trả thù, chính là tựa hồ có một loại thanh âm khác đang nhắc nhở hãn, muốn hãn tín nhiệm bọn họ.

Lòng tự trọng cùng cao ngạo, khiến cho hãn không thể bỏ Mật Nhi, để cho mọi người chê cười Yêu tinh Vương hãn bị bằng hữu tốt nhất cùng Vương Phi yêu mến nhất phản bội.

Bởi vậy, hãn mới chuyển hai người ra sào huyệt ân ái Trân Châu điện. Chính là Huyền Vũ cùng Mật Nhi thân mật như hình bóng, lại hàng đêm giày vò lấy hãn, khiến cho hãn lặn lội khó ngủ.

Từ khi Huyền Vũ đến Lục Lâm điện tìm hãn thì hãn vẫn đi theo Huyền Vũ, muốn biết hết thầy có phải thật vậy hay không, muốn biết bằng hữu tín nhiệm nhất cùng thầy yêu mến nhất có phải thật phản bội hãn hay không. Quả nhiên, đây hết thầy đều là sự thật! Hãn nắm chặt nắm tay ra sức đánh về phía cây đa lớn, cây đa khổng lồ lập tức vỡ thành từng mảnh, đồng thời phát ra tiếng vang thật lớn, vụn gỗ vỡ ra đâm vào tay của hãn, máu đỏ tươi chảy ra, nhưng hãn cũng không cảm thấy đau đớn, bởi vì đầu óc hãn đã bị phần nộ tràn đầy.

Cây đa vỡ vụn tiếng vang thật lớn, kinh hãi đến Huyền Vũ, Mật Nhi cùng Toa Toa bên kia.

"Lôi Tư?" Mật Nhi kinh ngạc vì Lôi Tư xuất hiện. Nàng cao hứng muốn nghênh đón, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ âm u của Lôi Tư, lập tức không tự giác đã ngừng lại bước chân.

"Lôi Tư, người làm sao vậy? Vì cái gì tức giận như vậy?"

"Các người dám làm ra loại chuyện đáng xấu hổ này, còn dám hỏi ta là tức giận cái gì? Chẳng lẽ ta ngay cả quyền lợi tức giận cũng không có sao?"

"Lôi Tư, người. . . . . Người đang ở đây nói cái gì? Vì cái gì ta một câu đều nghe không hiểu?"

Lôi Tư hừ lạnh một tiếng: "Nghe không hiểu? Không lẽ là có lá gan làm ra chuyện như vậy, lại không có can đảm tiếp nhận cơn giận của ta!".

Huyền Vũ nhìn ra Lôi Tư hiện tại đang nổi giận, rất sợ hãi mất đi lý trí mà thương tổn đến Mật Nhi, cho nên lập tức kéo Mật Nhi cùng Toa Toa đến phía sau mình, để bảo vệ các nàng.

Chính là đây hết thảy trong mắt Lôi Tư, càng thêm khẳng định giữa bọn họ có tư tình.

Hắn oán hận cắn răng, hai mắt bắn ra ngọn lửa cuồng nộ, mà thanh âm của hắn lại lạnh nhạt dị thường, "Các người nghĩ ta sẽ cho hai người các người cùng nhau trở lại Bắc Chi giới sao?"

"Lôi Tư, ta nghĩ là người đã hiểu lầm."

Huyền Vũ mở miệng giải thích.

"Hiểu lầm? Các người đã như vậy, ai còn có khả năng hiểu lầm các người?"

"Người nghe ta giải thích, chúng ta là. . . . ."

"Đủ!"

Lôi Tư cắt đứt lời của Huyền Vũ nói.

"Ta đã nghe đủ lời nói dối của các người, sẽ lại không tin tưởng bất luận một câu nói nào của các người nữa".

Ánh mắt Lôi Tư dừng lại trên người Mật Nhi sau lưng Huyền Vũ. Chết tiệt nàng, tại sao sau khi phản bội hẳn, mà lại tại nơi thanh thiên bạch nhật, vẫn có thể dùng vẻ mặt hồn nhiên vô tội đối mặt hẳn?

Có lẽ nàng đúng như lời Hỏa yêu tinh Ly Na, là có được một bộ mặt thiên thần, nhưng lại có lòng dạ của nữ nhân độc ác rất rất.

Sắc mặt Huyền Vũ cũng âm trầm xuống."Nghe ta, Lôi Tư, sự tình cũng không giống như những lời đồn đại, Mật Nhi thủy chung là thuộc về người, không cần phải vì lòng ngờ vực vô căn cứ mà chôn vùi hạnh phúc cùng tình yêu của người".

"Hạnh phúc cùng tình yêu cho tới bây giờ vẫn không thuộc về ta, chúng nó thuộc về người, chỉ là ta bị các người một mực tạo ra biểu hiện giả dối mà che dấu, mà sai lầm tin vào các người". Lôi Tư trầm thống nói. Đây là việc hẳn không tin tưởng nhất, tuy nhiên nó là sự thật.

Đối thoại của bọn họ làm cho Mật Nhi nghe được không hiểu ra sao, nàng không biết rõ bọn họ đang nói cái gì, chính là tin tưởng đây hết thảy đều cùng nàng có quan hệ, nàng phải lên tiếng hỏi tất cả mọi chuyện đích thực là như thế nào, bỏ qua hôm nay, có lẽ cũng không có cơ hội nhìn thấy Lôi Tư nữa.

Nàng từ sau lưng Huyền Vũ đứng thẳng dậy, thẳng tắp đi về hướng Lôi Tư, đứng ở trước mặt Yêu tinh Vương cao hơn nàng một nửa."Có thể nói cho ta biết, là nguyên nhân gì mà chàng không còn yêu ta, được không?"

Lôi Tư cúi đầu xuống, nhìn qua thê tử chính mình đã từng yêu trước mắt, quái lạ phát hiện đôi mắt to sáng ngời của nàng lấp lánh nước mắt trong suốt, chẳng lẽ nàng còn muốn lừa gạt hẳn?! Hẳn hẳn ngộ đoán.

"Người không cần phải ở trước mặt ta nguy trang nữa rồi, người đã dám phản bội ta, phải có dũng khí thừa nhận hậu quả".

"Ta không có, ta cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới sẽ phản bội chàng. Tin tưởng ta, ta yêu chàng".

Mật Nhi không muốn giải thích, nàng không thể tin người yêu thân mật ngày xưa, hôm nay lại dùng thanh âm vô tình lạnh lùng như vậy lên án nàng.

"Yêu? Cái chữ này người dễ dàng nói ra miệng như vậy! Nói cho ta biết, ngoại trừ ta, người đã nói qua với bao nhiêu người?"

"Lôi Tư!" Nàng không tự chủ được run rẩy, nước mắt trượt xuống gò má.

"Làm sao chàng có thể đối với ta nói ra lời tàn nhẫn như vậy..., chàng biết rõ ta đối với chàng tình cảm sâu đậm cỡ nào!"

"Sâu đến mức đủ để quyến rũ bạn tốt của ta? Sâu đến nỗi có thể đem thương yêu sâu nặng của ta dành cho người bỏ đi như rác thải?"

Mật Nhi thần sắc tái nhợt lắc đầu mãnh liệt, hai tay chăm chú che ngực. Hấn hiếu lắm nàng!

"Không, ta không có! Ta không có quyến rũ Huyền Vũ, ta không có!"

"Không có?" Lôi Tư từng bước một tới gần nàng, khiến cho Mật Nhi không thể không từng bước một lui về sau.

"Ta đây vừa mới nghe được là cái gì? Người chưa từng nói muốn cùng hấn cùng một chỗ trở lại Bắc Chi giới? Người không có tìm kiếm tình cảm của hấn, bảo vệ của hấn?"

"Lôi Tư, người bình tĩnh một chút." Cơn giận của hấn hù đến nàng, nàng không thể tin hấn lại hiếu lắm lời của nàng như thế. "Huyền Vũ phải đi về Bắc Chi giới, ta là đang thay người giữ hấn lại".

"Giữ hần lại? Người còn muốn nói dối?"

"Mật Nhi nói không sai, Lôi Tư." Huyền Vũ cũng bước lên trước, đứng ở bên người Mật Nhi, hướng Lôi Tư giải thích nói: "Nàng thật sự chỉ là đang làm chủ thay người".

"Cái gọi là làm chủ cũng bao gồm ngủ trên giường với người sao?" Lôi Tư đã tức giận đến không lựa lời nói.

"Câm mồm!" Huyền Vũ tức giận la hét lên tiếng, "Ta cùng Mật Nhi trong sạch, chúng ta cũng không có lỗi gì với người."

"Câm miệng!" Lôi Tư tức giận đánh ra một chưởng, tượng đá bên cạnh Huyền Vũ lập tức nát bấy. "Đến bây giờ người còn muốn lừa gạt ta? Uống phí ta một mực xem người là huynh đệ tốt nhất! Người chiếm lấy nữ nhân của ta, không phụ lòng ta sao?"

Hắn không hề cho Huyền Vũ bất kỳ cơ hội giải thích nào, tay phải giương lên, bảo kiếm Húc Hồng lập tức xuất hiện ở trong tay, đánh về phía Huyền Vũ, làm cho Huyền Vũ liên tiếp lui lại, cuối cùng không thể không đem lưỡi băng Trấn Giới Chi Bảo của Bắc Chi giới ra.

Lập tức, trận chiến của hai người làm cho thiên địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang, yêu tinh thụ quái (yêu tinh cây) xung quanh gấp gáp bỏ trốn, để tránh bị ảnh hưởng đến.

Mắt thấy Lôi Tư cùng Huyền Vũ vì mình mà chiến tranh sinh tử, huyết sắc từ khuôn mặt mỹ lệ của Mật Nhi như bị rút đi từ từ. Lời nói của Lôi Tư như một lưỡi dao sắc bén đâm vào ngực nàng, nước mắt không tự giác trượt xuống gò má, lòng của nàng đau quá, năm mộng cũng không nghĩ đến mình ở trong mắt Lôi Tư là tầm thường như vậy. Hắn xem thường nàng, thậm chí căn bản cũng không tin tưởng nàng.

Nàng từng bước một hướng đến nơi hai người đang đấu, lúc này, tánh mạng đối với nàng mà nói đã không còn chút ý nghĩa nào. Nhưng quan trọng là hai người nam nhân này, nàng không thể để cho hai người đã từng là huynh đệ tốt bởi vì nàng mà sát hại lẫn nhau, bằng không nhất định sẽ khiến cho Bắc Chi giới chiến tranh cùng với Yêu Tinh giới, đến lúc đó sẽ càng có nhiều người bị thương tổn.

Toa Toa sợ hãi đối mặt Yêu tinh Vương đang nổi giận, cho nên một mực tránh ở sau những cành cây tươi tốt, hiện tại nàng vừa nhìn thấy Mật Nhi đi về hướng hai người đang đấu, lập tức sốt ruột bay ra, "Mật Nhi, mau trở lại, nguy hiểm a! Mật Nhi!"

Nàng muốn bay qua giữ chặt Mật Nhi, chính là pháp lực của nàng có hạn, thân thể lại nhỏ, chỉ sợ còn chưa có bay đến gần cũng đã bị pháp lực cường đại của hai người quét đến mà tử trận.

Hai nam nhân đỏ mắt chém giết, cũng không có phát hiện một cái bóng dáng nhỏ bé và yếu ớt từng bước một hướng tới bọn họ, chỉ một mực đưa đối phương dồn vào chỗ chết.

Lôi Tư không ngừng huy động bảo kiếm Húc Hồng, bóng kiếm hình thành một vòng sáng cầu vồng. Pháp lực Huyền Vũ cũng không yếu, rất nhanh vũ động lưỡi băng hình thành một cái vòng sáng màu bạc. Bốn phía hai cái vòng sáng cát bay đá chạy, cả mặt đất cơ hồ đều nứt thành hai nửa, Mật Nhi đi về hướng chính giữa hai cái vòng sáng.

Nàng suy nghĩ một chút, Lôi Tư đang nổi giận đã mất lý trí, bởi vậy muốn hấn dừng tay căn bản là không có khả năng. Nhưng Huyền Vũ không như vậy, hấn là bị buộc ra tay, hấn là vẫn có lý trí, nàng có thể ngăn cản hấn ra tay, cho nên hướng Huyền Vũ đi tới.

Huyền Vũ vừa thấy Mật Nhi tới gần, vội vàng thu lại lưỡi băng.

Lôi Tư phát giác hào quang màu bạc dần dần thu lại, lập tức đem bảo kiếm Húc Hồng bắn thẳng về phía Huyền Vũ. Mật Nhi cảm giác được sau lưng xẹt qua một trận gió, vội vàng quay đầu lại nhìn, nhìn thấy bảo kiếm Húc Hồng bắn thẳng đến chính mình, nàng còn không kịp lên tiếng kinh hô, bảo kiếm đã đâm thủng ngực mà qua, bay thẳng hướng Huyền Vũ.

Huyền Vũ vừa thấy Mật Nhi trúng kiếm, lập tức vươn tay muốn vịn lấy nàng, không ngờ bảo kiếm xuyên qua lồng ngực của nàng, bắn thẳng về phía vai trái của mình, máu tươi lập tức phun tới. Hắn không tin nhìn qua Lôi Tư đứng lặng phía trước .

"Người thật sự vô tình giết Mật Nhi?! Người nhất định sẽ hối hận, người sẽ vì những điều người không biết mà trả giá thật nhiều!" Huyền Vũ nói xong những lời này, biểu lộ lãnh mạc ẩn thân (tàng hình) rời đi, lưu lại Lôi Tư ngây người tại chỗ. . . . .

VƯƠNG PHI CỦA YÊU TINH

VƯƠNG

Trúc Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Tiếng chuông báo thức vang lớn, Lâm Thi Vũ trong chăn bông không kiên nhẫn vươn tay muốn đè chốt đồng hồ báo thức xuống, chính là ngoài ý muốn, trên tủ đầu giường cũng không có bóng dáng đồng hồ báo thức.

"Rời giường, Thi Vũ, nếu không đứng dậy sẽ đến muộn!" Mẹ Thi Vũ là Giang Anh đứng ở bên giường cao giọng trách móc, trên tay nắm lấy đồng hồ báo thức làm Thi Vũ sờ khắp vẫn không thấy được.

Thi Vũ hé mở chăn bông lộ ra một đôi mắt to long lanh ngập nước, hiển nhiên là vừa mới khóc.

Giang Anh vừa thấy bộ dáng này của con gái, vội vàng để đồng hồ báo thức xuống, ngồi vào trên giường Thi Vũ, quan tâm hỏi: "Làm sao vậy? Vừa rồi gặp ác mộng sao?"

Thi Vũ lau đi nước mắt trên mặt, kinh ngạc không thôi. "Tại sao lại khóc?"

Cũng không biết mình rốt cuộc là thế nào, từ nhỏ đã thường như vậy, khi tỉnh, phát giác chính mình khóc đến ướt đầm.

Nàng không cho là đúng nhún nhún vai, "Không biết vì cái gì, luôn mơ thấy một người con gái dáng dấp rất giống mình và một người nam nhân bị một người khác giết đi."

Không biết bắt đầu từ lúc nào, nàng thường xuyên giống như trong mộng, vì người trong mộng mà cảm thấy đau lòng, coi mình chính như nữ nhân trong mộng, bởi vì nàng có thể cảm nhận được sự bi thương của người kia.

Giang Anh có chút đau lòng nhìn qua con gái. "Lại là nam nhân tóc đen rất dài kia giữ lại?"

Con gái nằm mộng như vậy đã không phải là chuyện ngày một ngày hai. Lúc đầu nàng tưởng Thi Vũ xem quá nhiều manga (truyện tranh Nhật Bản) nên mới nằm mộng lung tung, chính là vài năm trở lại đây, Thi Vũ cũng đã gần hai mươi tuổi rồi, sớm đã không hề xem truyện tranh nữa, nhưng cái cảnh trong mơ này vẫn cứ bám lấy nàng, không cách nào tản đi.

Thi Vũ gật gật đầu. Nàng không dám nói cho mẹ, lần này mộng rõ ràng hơn, nàng thậm chí có thể biết rõ khoảnh khắc nữ hài gọi người kia là Lôi Tư. Bất quá, nàng tốt nhất là không nên nói, để tránh làm mẹ lo lắng hơn.

"Không có chuyện gì, mẹ."

Nàng xoay người xuống giường, đột nhiên không khí lạnh lẽo làm cho nàng sợ run cả người.

Giang Anh lập tức đem áo ngủ trên mặt ghế choàng lên trên vai nàng, giọng điệu trách cứ: "Buổi sáng thời tiết lạnh, đứng dậy cũng không choàng áo khoác, thật là!"

"Đã biết. Mẹ, hôm nay không phải làm lễ Chủ Nhật ư, sao còn chưa tới giáo đường?" Thi Vũ vội vã đuổi mẹ đi ra ngoài, không đành lòng làm cho mẹ vì giấc mộng của nàng mà hao tổn tâm trí.

"Mẹ đang rất vội, bất quá còn phải chờ con a!" Giang Anh vừa nói vừa từ tủ quần áo lấy ra một bộ Âu phục, thúc giục nàng, "Ngày hôm qua không

phải con đồng ý cùng Tấn Kiệt đi chơi sao? Nó đã ở dưới lầu phòng khách đợi, con còn đang tại giường?"

"Anh ấy tới sớm như vậy sao?"

"Còn sớm? Hiện tại cũng đã hơn chín giờ. Tấn Kiệt không đến tám giờ đã tới rồi, nếu như không phải nó thương yêu con, cho con ngủ thêm một lát, mẹ đã sớm đi lên bảo con rời giường rồi."

Thi Vũ lười biếng duỗi lưng, "Cũng không phải con gọi là cái kia sao sớm tới."

"Còn nói? Con lại lười biếng như vậy, coi chừng Tấn Kiệt không nhớ con, đi lấy người khác, đến lúc đó mẹ xem con làm sao!"

Thi Vũ sợ hãi nhảy dựng lên, không quá tin tưởng nói: "Mẹ, mẹ sẽ không phải thật sự vội vã đem con gái gả ra ngoài chứ! Con chỉ mới gần hai mươi tuổi a."

"Gần hai mươi tuổi còn sợ sớm? Cũng đến tuổi làm mẹ rồi."

Thi Vũ vỗ cái trán kêu thảm một tiếng, "Con van mẹ! Đã bước vào thế kỉ 21 rồi, đầu của mẹ còn cổ hủ như vậy!"

"Không phải mẹ vội vã đem con gả đi, mà là mẹ không thể không đem con gả đi." Giang Anh oán giận nói. Nàng thật sự không có biện pháp nào với con gái nữa rồi, rõ ràng có một cái đầu óc khôn khéo, cũng không dùng vào việc học, nói cái gì đọc sách cũng không bằng có kiến thức thực sự, kết quả chỉ là đại học liên hợp mà hai năm đều rớt, nếu như không phải mình còn có hai đứa con học giỏi nhiều mặt, nàng nhất định sẽ vì đứa con gái này xấu hổ mà chết.

Bất quá khá tốt, hiện tại có một bác sĩ tính toán muốn tiếp nhận cái cục diện rối rắm này, nàng cũng vui vẻ vì sắp được thoải mái tự tại.

Thi Vũ đảo mắt một cái, mặc cho mẹ đem nàng đẩy tới ngồi trước bàn trang điểm. Nàng không phải không biết khuyết điểm của mình, chính là cũng không có văn bản rõ ràng quy định ba là giáo sư cùng mẹ là giáo viên âm nhạc nổi danh thì nhất định phải sinh ra một người con gái đa tài đa nghệ!

"Trời cao đúng là công bằng, nếu như tất cả hạt giống vĩ đại đều rơi xuống nhà của chúng ta, lên trời không bị mắng bất công mới là lạ. Huống chi có một anh cả là thạc sĩ, một người anh hai là bác sĩ, cái này đã đầy đủ rồi, không cần phải nhiều thêm một người nữa a! Cho nên con gái bình thường mới là kiệt tác của ông trời công bằng nha." Thi Vũ dương dương đắc ý nói.

Giang Anh cười vắn vắn gò má trắng nõn của Thi Vũ, "Con gái a! Còn không biết thẹn. May mắn có huyết thống Tấn Kiệt thật tốt, bằng không mẹ thật lo lắng tương lai của con cũng giống như con vậy, không có gì gọi là trí tuệ."

"Nói gì vậy? Đừng quên con là do mẹ sinh ra nha."

"Ai nói? Con là do mẹ từ cô nhi viện nhận nuôi a." Giang Anh trêu tức nói.

Thi Vũ chu miệng, thật không hiểu thiên hạ còn có người mẹ nào giống như mẹ mình không, chỉ thích thương tổn con gái.

Giang Anh buông lược, để cho Thi Vũ có thể thay quần áo, "Mau thay quần áo nhanh lên, mẹ xuống dưới lầu đi gọi Tấn Kiệt." Nàng đi ra đến cửa vẫn không quên nhắc nhở con gái.

"Đã biết rồi, mẹ lúc nào cũng thiên vị Tấn Kiệt nhất."

"Ai bảo nó là con rể tốt tương lai của mẹ!" Nói xong, Giang Anh mở cửa đi ra.

Thi Vũ bất đắc dĩ thay Âu phục. Nàng quyết định, bất kể là như thế nào cũng không để cho mẹ đạt được chủ ý. Nàng mới gần hai mươi tuổi, sinh nhật hai mươi tuổi cũng còn chưa tới, làm sao có thể liền nhảy vào phần mộ hôn nhân nhanh như vậy?

Tuy nhiên nàng có điểm yêu mến Lam Tấn Kiệt, nhưng cảm giác yêu mến kia giống như là với anh trai mà thôi.

Cha mẹ Lam Tấn Kiệt đã di dân Canada, chỉ còn một mình hấn còn đang ở Đài Loan.

Hấn là bạn đồng học với anh hai, đều là sinh viên học rộng tài cao, con người lịch sự lại khôi hài, có thật nhiều nữ sinh yêu mến hấn, lại còn có cả phần lớn nam nhân chủ nghĩa (đam mỹ).

Nhớ rõ lần đầu tiên gặp hấn là năm trước tại Hạ Thiên, khi đó hấn mới tốt nghiệp viện y học, cùng với anh hai đi làm bác sĩ thực tập ở bệnh viện, năm đó cũng chính là lần đầu tiên nàng thi rớt, tâm tình rất tệ.

Từ đó trở đi, hấn liền thường thường xuất hiện ở trong nhà, lúc đầu mang nàng đi khắp nơi chơi, hy vọng có thể làm cho nàng quên khổ sở thi rớt.

Về sau hấn lại không để ý sự phản đối của hai anh nàng, đơn giản chỉ giúp nàng học bổ túc, để sang năm thi lại.

Còn nhớ rõ khi đó hấn đối với nàng chính là tràn đầy tin tưởng, bởi vì hấn tin tưởng một người cha giáo sư, một người mẹ chuyên gia âm nhạc, một người anh vật lý học cùng một người anh bác sĩ nổi tiếng thì em gái nhất định là huyết thống tốt đẹp, ý nghĩ thật rõ ràng là đúng, nào biết một tháng sau, hấn rớt cục ngựa mặt lên trời thở dài, quyết định buông tha cho nàng, bởi vì nàng thật sự là một người ngoại tộc, một khối gỗ mục không thể điêu khắc.

Thay xong bộ Âu Phục mà mẹ kiên trì bắt nàng mặc, nàng xem lại trước gương thật kỹ lần nữa, xác định có thể mới cầm lấy ba lô gấu koala xuống lầu.

Trong phòng khách rộng rãi, chỉ có một mình Lam Tấn Kiệt ngồi ở trên ghế sa lon, hai chân bắt chéo, cầm trong tay một tờ tạp chí.

Nghe thấy thanh âm có người xuống lầu, hần ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy Thi Vũ sôi nổi xuống lầu.

"Lớn như vậy, còn quá tinh nghịch, coi chừng ngã bị thương chân."

"Có làm sao đâu? Dù sao anh cũng là bác sĩ ngoại khoa!"

"Anh là bác sĩ ngoại khoa, cũng không phải là sư phụ nổi xương, trừ phi em không còn muốn cặp chân dài mỹ lệ kia, bằng không anh cũng không giúp được gì." Tấn Kiệt đùa giỡn nói.

Thi Vũ làm cái mặt quý, không chút sợ hãi nói: "Từ nhỏ em đã là một đứa nhóc khỏe mạnh, ít đi bệnh viện, bằng không cha mẹ đã bị các vị "đại phu" làm cho cực khổ đến chết."

"Đừng quên, anh hai Vĩ Minh của em cũng là bác sĩ!" Tấn Kiệt nhắc nhở nàng.

"Cho nên nói, hai người đều giống như nhau, mới có thể luôn khinh thường em." Thi Vũ nhìn xuống đồng hồ trên tay, hơn mười giờ rồi. "Chúng ta đi đâu chơi?"

Tấn Kiệt lấy ra hai vé xem phim, chuẩn bị cho nàng một sự kinh ngạc. "Xem phim, là em thích xem, bạn của anh vừa tặng hai cái vé mời này." Hần đem vé đưa cho nàng.

"ID4!" Thi Vũ vui vẻ nói, "Tuyệt quá, vừa kịp suất chiếu sáng, cảm ơn anh, Tấn Kiệt."

"Đừng cảm ơn, muốn xem cũng nên nhanh một chút, bằng không sẽ không thể đến kịp."

☆☆☆love. ☆☆☆love. ☆☆☆

Đi ra rạp chiếu phim, dạo bước tại đường Tây Môn Đình náo nhiệt, Thi Vũ vô cùng vui vẻ nói: "Thật tuyệt! Thật muốn xem lại một lần nữa."

"Nếu như em muốn xem, đi lễ xong chúng ta lại cùng đến xem."

"Không nên! Cùng một cuộn phim, lại cùng một người đến xem, vậy không có cảm giác gì mới lạ."

"Vậy em muốn cùng ai tới xem?" Không phải là có bạn trai khác a? Tấn Kiệt có chút cảnh giác hỏi.

Nhìn đến bộ dạng khẩn trương kia, Thi Vũ bất giác nở nụ cười.

"Không nên suy nghĩ lung tung, trừ anh ra, trước mắt mẹ của em chắc là sẽ không cho phép bất luận kẻ nào theo đuổi em."

"A, nguyên lai em là đang gạt anh."

"Ai nói! Em là nói nếu xem xét mà nói..., có thể là đi cùng Thụy Phân hoặc là Tú Quyên, đây cũng không phải là lừa gạt anh."

Nghe được Thi Vũ bảo là muốn đi cùng bạn gái, Tấn Kiệt lập tức thờ dãi một hơi, "Nhanh lên một chút, em muốn đi đâu ăn cơm?"

Thi Vũ suy nghĩ một chút, "Đi tiệm ăn nhanh ăn Hamburger."

"Cái gì? Em đừng nói là sẽ ăn thay cơm trưa a."

"Có cái gì không thể? Đại gia không phải đều là như thế sao? Chẳng lẽ anh không muốn mời em?"

"Làm sao có thể? Anh chỉ nghĩ Hamburgơ không có gì dinh dưỡng. . . . . Ai! Thôi được, liền theo ý em." Tấn Kiệt muốn đem nàng đến lớp dinh dưỡng học một khóa, bất quá nhìn lên thấy nàng một bộ dạng mắt hạnh trợn lên, liền thức thời nhanh chóng ngậm miệng.

Hắn đưa nàng đi tìm một tiệm ăn nhanh.

Đi ngang qua một cái công trường kiến thiết thì đột nhiên một luồng gió mạnh thổi tới, hai người công nhân khiêng khung sắt đi ở trên cao bị mất trọng tâm, khung sắt màu đen từ trên độ cao mười tầng rơi xuống.

"Thi Vũ, cẩn thận!" Tấn Kiệt đi ở phía sau mắt thấy khung sắt sắp nện vào trên đầu Thi Vũ, bất giác cùng với người đi đường lên tiếng kinh hô.

Đột nhiên, lại là một luồng gió mạnh thổi tới, đem khung sắt cách đỉnh đầu Thi Vũ không đến mười mét thổi đi, khung sắt rơi xuống bên chân Thi Vũ.

Trong khoảng thời gian ngắn, người qua đường đều đi tới vây thành một vòng, có một ít người quan tâm nàng có bị thương hay không, có một ít người trách công nhân làm việc không cẩn thận, thiếu chút nữa xảy ra án mạng.

Tấn Kiệt than dài một hơi, chạy lên trước nâng Thi Vũ đã bị kinh hãi mà chân nhũn ra ngồi liệt trên mặt đất dậy."Em có khỏe không! Có bị thương không?"

Thi Vũ thất thần lắc đầu, không thể tin được chính mình lại có thể nhặt về được một mạng.

Người qua đường không thể không khen Thi Vũ vận tốt, thậm chí có chút người qua đường hiếu kỳ hỏi ——

"Tiểu thư, vận của người thật sự là may mắn, có thể nói cho ta biết người bái thần nào không?"

"Tiểu thư, xin hỏi ngày tháng năm sinh?"

Lúc này, hai người công nhân trên cao đi theo đốc công cũng lo lắng chạy tới.

"Tiểu thư, thực xin lỗi! Thực xin lỗi, có bị thương không? Có cần phải vào bệnh viện không?"

Đốc công cõ lòng đầy áy náy, quan tâm nhìn qua Thi Vũ.

Tay Thi Vũ vịn cánh tay Tấn Kiệt chậm rãi đứng lên, có chút lắc đầu, khuôn mặt xinh đẹp vẫn không có một tia huyết sắc.

"Không cần, tôi chính là bác sĩ, tôi sẽ dẫn cô ấy đi bệnh viện. Không cần các người, " Tấn Kiệt vừa nghĩ tới thiếu chút nữa là mất đi Thi Vũ, không khỏi giận dữ.

"Làm việc cẩn thận một chút, biện pháp an toàn phải làm tốt. Cũng biết bởi vì các người nhất thời sơ sẩy, có thể sẽ hại chết người!"

"Dạ, chúng tôi từ nay về sau sẽ cẩn thận. Thực xin lỗi, thật sự là thật có lỗi!"

"Thôi, Tấn Kiệt, đừng làm khó dễ bọn họ, bọn họ cũng là dựa vào lao động mà kiếm cơm, nếu như phát sinh ngoài ý muốn, trong lòng bọn họ cũng sẽ thật không vui." Thi Vũ không muốn truy cứu nữa.

Tấn Kiệt nghe nàng nói như vậy, cũng không nên lại trách cứ các công nhân, vịn Thi Vũ đi về hướng chỗ đỗ xe.

Thi Vũ ngẩng đầu quan sát bầu trời sáng sủa bao la mà không mây, không biết trận gió mạnh kì quái là từ đâu thổi tới.

☆☆☆love. ☆☆☆love. ☆☆☆

Từ sau khi sự việc kia phát sinh, Giang Anh liền nghiêm khắc cấm Thi Vũ rời khỏi nhà, bắt buộc nàng phải ở nhà nghỉ ngơi cho thật tốt.

Trời mới biết! Nàng toàn thân cao thấp căn bản bị thương một chút cũng không có.

Không được, nàng đã năm năm ngày rồi, lại nằm xuống xương cốt của nàng nhất định sẽ biến mất, nàng phải nghĩ một cái biện pháp đi ra bên ngoài hít thở không khí mới được.

Nàng vừa mới định nâng máy điện thoại trong phòng lên, tiếng chuông cũng vang lên ngay lúc đó.

"Uy, tìm người nào?"

" Thi Vũ sao? Mình là Thụy Phân."

Cái loa kia truyền đến âm thanh quen thuộc của Thụy Phân, nàng cùng Tần Tú Quyên đều là bạn thời trung học của Thi Vũ.

Thụy Phân thi đậu đại học hệ ngoại văn Đài Loan, Tú Quyên và nàng thi rất giống nhau, bất đồng chính là, Thi Vũ rảnh rỗi trong nhà không có chuyện gì, Tú Quyên cũng đã tự mình kiếm sống.

"Có thể hay không? Đi ra ngoài một chút được không?"

"Đương nhiên được, mình đang định gọi điện thoại hướng các bạn cầu cứu!"

Thi Vũ hưng phấn nói. Nàng rất cực có cơ có thể thoát đi "Ma chưởng" của mẹ.

"A, trùng hợp như vậy?" Thụy Phân có chút hoài nghi nói.

"Thật sự. Mẹ của mình buộc mình nằm ở trên giường cả ngày, quả thực đối đãi giống như bệnh nhân, mình đang lo không có cơ để đào thoát! Hiện tại vừa vận rất tốt, có cậu làm tấm chắn, mẹ của mình sẽ phải đáp ứng để cho mình ra khỏi nhà mà."

Thụy Phân trong suy nghĩ của Giang Anh là mẫu con gái lý tưởng, bởi vậy đối với nàng chính là yêu mến vô cùng, có khi thậm chí còn hay nói giỡn Ôn Thụy Phân là sinh ở bệnh viện nào, làm việc không tốt nên khi đó ốm sai hài nhi rồi.

"Xem ra mình không chỉ là cứu tinh của Tú Quyên, càng là Chúa cứu thế của cậu nha."

Thanh âm của Thụy Phân tràn đầy vui vẻ.

"Có ý tứ gì?" Thi Vũ không hiểu hỏi.

"Gặp mặt rồi hãy nói. Mình cùng Tú Quyên đang ở gần đây, chúng mình sẽ lái xe đi đón cậu."

"Được rồi! Mau lại đây a!" Thi Vũ dặn dò nàng.

Nàng cao hứng cúp điện thoại, sửa sang lại dung nhan cho thật tốt rồi cầm balô gấu koala đi xuống lầu.

"Vừa nãy là ai gọi điện thoại tới?" Giang Anh ngồi ở đại sảnh vừa thấy nữ nhân cao hứng bừng bừng đang đi xuống lầu, lập tức có cảnh giác. Trực giác nói cho nàng biết, cái đứa con gái tinh nghịch này lại muốn chơi trò gì rồi.

"Thụy Phân, bạn ấy có việc gấp tìm con."

Thị Vũ vừa nói vừa đi hướng phòng khách, thấy không chỉ có Tấn Kiệt ngồi ở trên ghế salon, mà còn có anh hai Vĩ Minh của nàng.

Tấn Kiệt vừa nhìn thấy nàng, trên khuôn mặt anh tuần lập tức lộ ra tươi cười.

"Mỹ nhân ngủ đã dậy. Anh đang định đi mời em xuống lầu."

Từ sau khi sự kiện kia xảy ra, cơ hồ thời gian hẵn không có đi làm đều sẽ ở tại nhà Thị Vũ.

Nàng hướng Tấn Kiệt cười phất phất tay, xem như chào hỏi, "Thật là xấu hổ, em phải đi ra ngoài một chuyến."

"Là chuyện gì quan trọng như vậy?" Giang Anh có chút không vui hỏi.

Nàng biết rõ cái này nhất định lại là kế lừa dối của con gái. Nuôi con gần hai mươi năm, trong đầu nàng có bao nhiêu ý tứ quý quái, người làm mẹ như nàng sao lại không biết?

"Thật sự." Thị Vũ giơ tay phải lên, một bộ dạng muốn thề, "Con thật không có lừa mẹ, Thụy Phân các nàng đang trên đường đến đây."

"Nhóc con là không có lừa mẹ, bất quá là cùng cô gái tài ba kia thông đồng."

Vĩ Minh từ trong đồng báo chí ngẩng đầu lên, một bộ dáng xem kịch.

"Anh hai."

Thị Vũ đá hẵn một cước, ám hiệu hẵn câm miệng.

"Tấn Kiệt đã chờ con một buổi sáng rồi, con tốt nhất nên cùng nó ra ngoài, đem nó ra khỏi nơi này a!" Giang Anh nhin không được quở trách Thi Vũ vì đã làm Tấn Kiệt tổn thương.

Tấn Kiệt đứng lên, "Bác gái, không sao, con đi theo cùng Thi Vũ, dù sao nhiều người càng náo nhiệt."

"Không được. Chúng ta con gái đi dạo phố, anh là một đại nam nhân đi theo, như vậy không được a!" Thi Vũ lập tức phản đối. Nói giỡn, mất nhiều sức lực như vậy chính là muốn tự do đi ra ngoài, làm sao lại có thể để cho hắn đi theo?" Mẹ, con thật sự có việc, con cùng Thụy Phân và Tú Quyên có hẹn, các nàng lập tức sẽ tới."

Giống như là để chứng minh nàng không có nói sai, chuông cửa vang lên đúng vào lúc này.

Thi Vũ hướng mẹ làm cái mặt quý, cao hứng chạy ra mở cửa.

Giang Anh hoài nghi theo sau, trông thấy ngoài cửa thật là Thụy Phân cùng Tú Quyên.

"Bác gái, người mạnh khỏe." Thụy Phân cùng Tú Quyên đứng ở cửa ra vào hướng Giang Anh chào hỏi.

Thi Vũ rất sợ sự tình bị lộ, liền kéo các bạn đi hướng ra ngoài.

"Mẹ, chúng con có việc đi trước. Tấn Kiệt có việc gì..., hôm nào rồi nói sau! Bye bye!"

Thi Vũ cùng Thụy Phân, Tú Quyên nhảy lên xe, trên mặt có một sự vui sướng được giải thoát.

"Việc gì mà cao hứng như vậy?" Tú Quyên khởi động xe, có chút không giải thích được hỏi.

"Không phải là trùng số xấu đặc biệt nga!"

Thi Vũ gõ đầu Tú Quyên một cái, "Mình van cậu, đừng cứ mãi tiền ơi tiền được không? Cậu như vậy sớm muộn gì cũng chết trong đồng tiền."

"Ai như cậu mệnh tốt như vậy, ba có tiền, mẹ giúp cậu ngày thường xinh đẹp, hiện tại dựa vào cha mẹ, tương lai dựa vào lão công, kia đâu giống như chúng mình phải tầm thường cả đời a!" Tú Quyên phản bác.

"Cái gì với cái gì! Ai nói tương lai của mình nhất định phải dựa vào lão công?"

"Không dựa vào lão công? Cậu nghĩ, sau khi kết hôn Lam Tấn Kiệt còn có thể cho cậu đi ra ngoài đi làm sao?" Tú Quyên hỏi lại.

Thụy Phân hướng Thi Vũ nháy mắt, "Đừng để ý tới Tú Quyên, nàng vừa thất tình, nàng bây giờ nhận không ra người tốt."

Thi Vũ một bộ thần sắc bừng tỉnh hiểu ra, "A, nguyên lai hôm nay lại là ngày kỷ niệm đại tình nhân của chúng ta thất tình a! Được rồi, cảm tạ các cậu cứu mình thoát ly ma chướng, mình mời các cậu uống cà phê."

Bên ngoài mặt trời treo trên cao, vài đám mây xẹt qua không trung, mùa hè thật là chói chang, quán cà phê làm ăn đặc biệt tốt.

Thi Vũ vừa thoát khỏi năm giữ của mẹ ngồi cạnh vị trí cửa sổ, ngồi đối diện Thụy Phân cùng Tú Quyên.

Thi Vũ nhàm chán nhìn qua ngoài cửa sổ, không có hứng thú đi nghe Tú Quyên kể chuyện thất tình. Nàng nhìn chăm chăm vào dòng người đi bộ, có người đi qua vội vàng, tựa hồ đang thi chạy với thời gian; cũng có người giống như các nàng, bước có bước không rảnh rỗi giết thời gian.

"Uy! Thi Vũ. . . . . Lâm Thi Vũ."

"A! Chuyện gì?"

Thi Vũ bị tiếng kêu đột nhiên làm cho hoảng sợ.

"Cậu rốt cuộc có đang nghe mình nói chuyện hay không a?" Tú Quyên phát giác Thi Vũ căn bản cũng không có nghe, bắt đầu kháng nghị.

"Nói cái gì?"

Nàng có chút mờ mịt hỏi.

Tú Quyên reo lên, "Thầy tướng số a!"

"Tính mệnh cái gì?"

"Tú Quyên nói ba người chúng ta vận đều tốt, thoáng cái là cậu phát sinh ngoài ý muốn thiếu chút nữa mất mạng, thoáng cái lại là nàng thất tình, cho nên nàng nghe người ta nói có một vị thầy tướng số rất linh, muốn chúng ta cùng đi xem." Thụy Phân giải thích.

"Không, không cần phải vậy, các cậu biết rõ là mình không tin cái này." Thi Vũ vội vàng khoát tay cự tuyệt.

"Không sao! Đi nhìn xem một chút, không phải làm thật." Tú Quyên khích lệ nói.

"Không tin cậu còn đi?"

"Thú vị a! Cho dù không phải thật sự, cũng có thể an ủi mình một chút a."

"Không cần phải vậy, mình tuyệt đối không làm chuyện lừa mình dối người." Thi Vũ giữ nguyên kiên trì không đi.

"Thôi, Tú Quyên, không phải cậu nói ở phía đối diện sao? Để cho Thi Vũ ở chỗ này chờ hạ hỏa, mình cùng cậu đi là được." Thụy Phân thấy hai người không ai chịu ai, đành phải ra mặt hoà giải.

"Được rồi! Thi Vũ, cậu thực sự không đi? Rất linh a! Cậu cũng đừng hối hận."

Tú Quyên lúc gần đi vẫn còn chưa từ bỏ ý định hỏi một lần nữa.

"Sẽ —— không —— hối —— hận!" Thi Vũ rất khẳng định nói cho nàng biết.

Thi Vũ không biết là lần thứ mấy nhìn đồng hồ trên tay, hai hàng lông mày cũng bởi vì không kiên nhẫn chờ đợi mà hơi nhíu lại. Theo lý thuyết, nàng lúc này hẳn là phải đi dạo phố hoặc xem bộ phim chờ mong đã lâu, chính là hết lần này tới lần khác ngồi khô ở chỗ này, cũng là vì Tú Quyên thất tình. Trời mới biết Tú Quyên trong vòng một năm đã thất tình mấy lần, nhưng nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, mỗi lần thất tình sẽ đi tìm thầy bói chỉ điểm một chút, thật không rõ tại sao nàng phải vội vã tìm phiếu cơm dài hạn như vậy.

Thi Vũ uống một ngụm cà phê, đôi mi thanh tú càng chau lại. Cà phê đã lạnh, nếu trong lúc này gọi thêm một ly cà phê sẽ chỉ còn một nửa giá, nhưng Thi Vũ quyết định không uống thêm nữa, nàng muốn đích thân đến phố đối diện có Tướng Mệnh quán đi tìm hai nàng kia, bởi vì các nàng lần này thật sự đi quá lâu.

Đến quầy hàng trả tiền, Thi Vũ hướng phố đối diện đi đến.

Đẩy ra cửa chính của Tướng Mệnh quán, bên trong u ám không có ánh sáng khiến nàng khẽ cau mày. Nàng gần đây không tin mệnh do thiên định, nàng cho rằng chỉ cần chịu cố gắng, có thể làm được hết thảy.

Một gã cùng đệ tử mệnh sư dẫn nàng vào cửa trước, đi vào nội đường. Một vị sư già trước tuổi chừng bảy mươi ngồi ở bàn trước một cây bách màu đỏ rất lớn, sau lưng thời cúng vài tượng thần không biết tên, chính diện thì là một bức Lưỡng Nghi rất lớn.

Vị sư già trước tuổi kia đang giúp Thụy Phân cúng, Tú Quyên thì ngồi ở một bên nghe rất cẩn thận.

Thi Vũ kinh ngạc vì Thụy Phân rất ít coi bói lại cũng đến đây xem mệnh.

Vị sư già trước tuổi tựa hồ phát giác được trong phòng thêm một người mà ngẩng đầu, lại như phát hiện cái gì mà nhìn thẳng chằm chằm vào Thi Vũ, hoàn toàn đã quên Thụy Phân đang chờ coi bói.

Thi Vũ toàn thân cảm thấy rất không được tự nhiên, đi về hướng Tú Quyên, cố ý lảng tránh ánh mắt vị sư già trước tuổi.

"Xem xong chưa? Cần phải đi." Thi Vũ thúc giục.

Tú Quyên rất hưng phấn lắc đầu, "Còn chưa xong! Vị mệnh sư này nói rất chuẩn, từ trước tới nay chưa có người nào xem chuẩn như vậy. Ông ta có thể nhìn thấy tương lai, tựa như là một thần tiên sống."

Thi Vũ liếc mắt, đáy lòng không hề tin lời nói của kẻ mê tín này.

"Thần tiên sống có hay không nói người khi nào sẽ lại thất tình?"

"Không! Thần tiên sống nói hôn nhân của mình nửa năm sau sẽ có tin tức, như vậy sẽ không có thất tình nữa rồi. Thi Vũ, cậu cũng xem thử đi! Rất chuẩn." Tú Quyên nói với Thi Vũ.

"Tử không nói: quái lực loạn thần"* Thi Vũ nhẹ giọng nhắc nhở, đồng thời nhìn vị lão thầy tướng đang hướng tới trước mặt nàng. Dù là ông ta

thoạt nhìn đã sáu, bảy mươi tuổi, nhưng bước tiến vững vàng, một chút cũng không thua người ở tuổi trung niên.

*Khổng Tử không nói về (bốn điều này): quái dị, dững lực, phản loạn, quỷ thần.

"Cô gái, có thể hay không cho ta xem tay cô một chút?" Thanh âm của ông ta hùng hậu có lực, tựa hồ luyện qua khí công.

Thi Vũ có chút xấu hổ mà do dự, trong đầu đang tính toán phải làm sao nói cho ông ta biết là mình không tin vào mấy trò tướng số này.

"Mệnh lý cũng giống với thiên văn và địa lý, đều là một môn học vấn, không liên quan tin tưởng hay không tin tưởng." Vị sư già trước tuổi tựa hồ có thể xem thấu tâm cảnh của nàng, sau đó thận trọng lật tay phải của Thi Vũ lên xem thử, sau đó lấy làm kì quái nói: "Lạ, thực lạ, trên đời lại có loại người này tồn tại!"

"Là ý gì?" Thụy Phân cùng Tú Quyên chạy tới tò mò hỏi.

"Mạng của nàng cũng không thuộc về nàng. Nếu như ta suy tính không sai thì có thể nói...cô gái này từ bảy tuổi trở đi đã sanh bệnh nguy hiểm tính mạng, từ đó không có bệnh nữa."

Thi Vũ có chút kinh ngạc nhìn vị sư già trước tuổi, bởi vì nàng đúng như là lời vị sư già trước tuổi nói, từ bảy tuổi lần đầu tiên bị sốt cao suýt chết, thì không còn bị bệnh nữa, cho dù là cảm mạo cũng chưa từng bị qua.

"Thi Vũ, có thật không?" Thụy Phân vội vàng hỏi.

Thi Vũ còn chưa nói gì, vị sư già trước tuổi đã thay mặt Thi Vũ trả lời: "Nàng không chỉ không có bệnh gì, chỉ sợ trầy da cũng là chưa từng có."

Thật sự, những đứa trẻ khác tại giai đoạn đang phát triển đa tất cả đều bị thương, nhưng Thi Vũ cho tới bây giờ cũng chưa từng bị qua. Nhớ rõ thời điểm học tiểu học, thầy giáo dẫn cả lớp đi bộ đường xa ở vùng ngoại ô, lúc ấy nàng cùng vài đứa bạn tinh nghịch lợi dụng thời gian ăn cơm mà chạy lên núi, không cẩn thận một chút, nàng cùng hai người bạn khác lăn xuống triền núi. Kết quả hai người bạn một cái gãy chân, một cái bị trật tay, chỉ có nàng hoàn toàn vô sự.

Thi Vũ bây giờ nhớ tới, lúc ấy bị rơi xuống triền núi, giống như có cái gì giảm xóc khi chính mình rơi xuống bởi vì lúc ấy nàng là người đầu tiên rơi xuống, sức lăn cũng đặc biệt lớn.

Tú Quyên chuyển hướng vị sự già trước tuổi, tràn ngập hứng thú nói: "Đại sư, tại sao phải như vậy? Chẳng lẽ tại cậu ấy là cái gì tiên nhân hạ phàm đầu thai?"

Vị sự già trước tuổi lắc đầu, một đôi con mắt lợi hại thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Thi Vũ. "Cô được một cỗ sức mạnh cường đại thủ hộ lấy."

Đây không phải sức mạnh của người, cũng không phải sức mạnh của thần, là sức mạnh đến từ một thế giới vô danh, mà chủ nhân sức mạnh rất nhanh sẽ đi đến."

"Có thể nói cho tôi biết là ai, sức mạnh gì? Tại sao tôi lại có?" Thi Vũ bị nâng lên lòng hiếu kỳ. Nàng rất muốn biết rõ người này có liên quan đến cảnh trong mơ của nàng hay không.

Vị sự già trước tuổi tiếc nuối thở dài, lắc đầu, "Thật xin lỗi, năng lực của ta không đạt được tới đó, ta không thể nhìn thấy chủ nhân của sức mạnh. Nhưng trực giác của ta nói cho ta biết, hãn đờ người đã lâu rồi, không còn kiên nhẫn chờ đợi, hãn muốn tới lấy thứ thuộc về hãn."

"Thứ gì?"

"Cô! Cô là của hần. Nhớ kỹ, cô gái, chỉ có chân thành tin tưởng cùng kiên nhẫn mới có thể giúp cô vượt qua cửa ải khó khăn, tìm được hạnh phúc, bằng không cô sẽ vĩnh viễn trầm luân trong bạt ngàn tăm tối." Vị sư già trước tuổi nói.

"Chủ nhân sức mạnh kia lúc nào sẽ đến?" Tú Quyên không ngừng hỏi liên tục.

"Ngay tại ngày cô tròn 20 tuổi đó." Vị sư già trước tuổi nói với Thi Vũ : "Nhớ kỹ, chỉ có thật lòng tin tưởng mới có thể hóa giải hết thầy."

☆☆☆love. ☆☆☆love. ☆☆☆

"Thi Vũ, em làm sao vậy."

Tấn Kiệt hô lên vài lần liền, mới đem hồn của Thi Vũ từ giới hạn xa xôi gọi trở về.

"A, thực xin lỗi. Có chuyện gì không?" Thi Vũ lấy lại tinh thần, nhìn qua vẻ mặt quan tâm của Tấn Kiệt.

Tấn Kiệt đem một tờ báo cáo kiểm nghiệm đưa vào tay nàng." Ba ba tự mình kiểm tra cho em, hết thầy bình thường. Đây là kết quả kiểm nghiệm, anh hai em bảo anh lấy ra cho em."

Thi Vũ lúc này mới nhớ tới chính mình đang ở tại bệnh viện anh hai công tác, nàng đã làm kiểm tra sức khỏe tại bệnh viện của ba ba, nàng hôm nay là tới lấy báo cáo.

"Vừa nãy đang suy nghĩ gì? Có phải là nghĩ tới anh? Nhìn em nghĩ đến xuất thần như vậy." Tấn Kiệt ngồi xuống tại ghế bên cạnh nàng.

"Tốt lắm! Anh có cái gì đáng giá để em suy nghĩ?" Thi Vũ cầm lấy báo cáo gõ nhẹ một cái lên đầu của hần.

Tấn Kiệt ôm đầu né tránh, giả bộ la lên: "Oa! Cứu mạng a! Mỹ nữ động thủ đánh người."

Nghe được tiếng cầu cứu của hắn, Thi Vũ không nhịn được cười.

"Không được, nào có người hô cứu mạng như vậy, bị người khác nhìn còn tưởng rằng anh đang ở đây diễn trò."

Tấn Kiệt giơ hai tay lên làm trạng thái đầu hàng, "Hào, không diễn trò, vậy em có thể nói cho anh biết em là đang suy nghĩ đến soái ca sao? Nhưng cũng đừng quá thẳng thắn, tâm linh anh yếu ớt rất dễ dàng bị tổn thương."

Thi Vũ liếc mắt một cái, "Nếu như lòng của anh thực dễ dàng bị thương như vậy, em đây cũng không cần phải biểu diễn hết các kỹ năng cũng không đuổi anh đi được."

Tấn Kiệt thu lại tươi cười, sắc mặt nghiêm chỉnh, "Anh thật sự không có lực hấp dẫn như vậy sao? Một chút cũng không hấp dẫn được em?"

Thi Vũ rất không muốn thương tổn hắn, nhưng mà nàng đối với hắn cảm giác thật sự vền vẹn dừng ở tình cảm anh em, nàng hi vọng có cô gái tốt hơn mình có thể làm bạn với hắn. "Thực xin lỗi, bắt quá em thật sự rất thích anh."

Là ưa thích không phải yêu, Tấn Kiệt rất rõ ràng địa vị mình ở trong suy nghĩ của nàng. Nhưng mà cũng tốt, hắn nghe ra là được ưa thích chứ không phải chán ghét, đó có phải hay không là mình vẫn còn cơ hội?

"Vậy em nói cho anh biết là em đang suy nghĩ cái gì. Không phải là suy nghĩ lời nói của thầy tướng số kia chứ!"

Thi Vũ đã từng kể với hắn lời của vị sư già trước tuổi, bắt quá bị hắn khiển trách vì lời nói vô căn cứ.

"Không biết vì cái gì, hai ngày này em một mực nhớ lời ông ta nói, cùng với suy nghĩ về giấc mộng kia."

"Nam nhân tóc dài đó?"

Nếu như có thể, hẳn hi vọng mỗi đêm đều xuất hiện ở trong mộng của nàng.

Thi Vũ uể oải gật đầu, "Giấc mộng này đã kéo dài nhiều năm, chưa bao giờ gián đoạn."

"Có lẽ. . . . ." Tấn Kiệt đầu tiên là do dự một chút, mới thở dài nói: "Anh đưa em đi gặp một ông bác sĩ tâm thần nổi tiếng."

Đề nghị của hắn làm cho Thi Vũ không được thoải mái. Vốn là, có ai không có việc gì mà lại muốn đến khoa tâm thần, chẳng phải nói rõ bản thân mình có tật xấu sao?

"Anh nghĩ rằng em có chứng vọng tưởng?"

"Không! Không! Không phải!" Tấn Kiệt vội vàng khoát tay, "Ý của anh là, có lẽ em từng xem qua phim hoặc chuyện xưa gì đó, có một số nhân vật để lại ấn tượng sâu sắc, đến bây giờ không có cách nào quên được."

"Không có." Thi Vũ rất khẳng định nói. "Nếu như là phim, em nhất định sẽ ở tại địa phương khác mà nhìn thấy được người giống vậy, vì cái gì không có? Coi như là, chuyện xưa rất hay, đều là tưởng tượng không căn cứ mà hình thành, làm sao trở thành hình ảnh được khắc sâu?"

"Có lẽ em nên đi đến bác sĩ tâm lí." Tấn Kiệt vẫn chưa từ bỏ ý định.

Cũng đều giống như nhau thôi! Đối với Thi Vũ mà nói, bác sĩ khoa tâm thần cùng bác sĩ khoa tâm lí ngoại trừ xưng hô không giống nhau, vấn đề còn lại cũng không khác biệt lắm.

"Lam Tấn Kiệt, em cảnh cáo anh, nếu như anh đem em ra đối đãi như bệnh nhân, em sẽ trở mặt với anh."

Nhìn Thi Vũ tức giận đỏ mặt lên, một bộ dáng thực xinh đẹp, tim Tấn Kiệt bắt đầu đập hỗn loạn. Một cái nhăn mày hay một nụ cười của nàng, đều làm tim hắn đập nhanh..

"Em đã tin tưởng vị thầy tướng số kia như vậy, vì cái gì không đem giấc mộng của em nói cho ông ta biết?" Thanh âm Vĩ Minh đột nhiên vang lên bên cạnh bọn họ.

Không biết hẳn đến từ lúc nào, nhưng chắc là đã một lúc rồi, bởi vì hẳn biết rõ bọn họ đang nói cái gì.

Thi Vũ nhìn anh hai, lúng túng nói: "Em cũng nghĩ vậy, nhưng lúc đó quên hỏi. Ngày hôm sau nữa thì thầy tướng số chỗ đó lại nói vị kia là bằng hữu của hẳn, là quái nhân không dễ dàng xuống núi. Hỏi hẳn ở nơi nào có thể tìm tìm được, hẳn cũng không nói, chỉ nói đó là một cái duyên." Nàng nhẹ giọng than thở, tự trách mình bỏ qua cơ hội tốt.

Vĩ Minh nhún nhún vai. Hẳn cùng Tấn Kiệt cũng không phải tin tưởng loại sự việc này, nhưng mà em gái gặp được thầy tướng số nói sự việc chuẩn xác như vậy, khiến người ta không thể không tin tưởng.

"Có thể giấc mộng của em là một ít trí nhớ của kiếp trước." Vĩ Minh nói rõ.

"Không thể nào!" Tấn Kiệt nhin không được kêu thảm thiết. Hẳn vốn muốn nói, đừng đừng một cái chủ nhiệm ngoại khoa mà tin tưởng loại lời nói vô căn cứ này? Nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt chỉ trích của bọn họ, lập tức đổi giọng: "Có lẽ nên dùng thuật thôi miên để trở lại kiếp trước."

Thi Vũ cùng Vĩ Minh rất ăn ý thương cho Tấn Kiệt một cái liếc mắt.

"Anh đang ở đây truyền bá tôn giáo sao?" Thi Vũ tức giận hỏi.

Tấn Kiệt phi thường vô tội, ủy khuất nói: "Là tại hai người mà, anh bất quá chỉ là đưa ra một cái ý kiến!"

VƯƠNG PHI CỦA YÊU TINH

VƯƠNG

Trúc Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Ở thế giới khác

Yêu tinh Vương Lô Tư thống lĩnh yêu tinh giới, đi đến Trân Châu điện dùng hàng tỉ khóa trân châu liên kết mà thành, Tứ đại hộ pháp sứ giả đi theo phía sau, Quan Tương Húc Nhĩ, Lô Tương Lai Đốn, Phong Suất Khắc Ân, Lưỡng Suất An Đáp.

Bọn họ đều là thân tín của yêu tinh Vương Lô Tư, cũng chỉ có bốn người này mới có thể tiến vào Trân Châu điện, bởi vì Trân Châu điện từng là nơi ở của Lô Tư cùng ái phi Mật Nhi yêu thương của hắn.

Yêu tinh Vương Lô Tư mở kết giới ra, Tứ đại hộ pháp sứ giả cùng một lúc theo vào.

Lô Tư nhìn qua Trân Châu điện mỹ lệ xa hoa lại có vẻ quạnh quẽ, trong nội tâm xẹt qua một tia chua xót, bất quá rất nhanh đã bị trái tim nguội lạnh xua tan đi.

Mật Nhi yêu nhất trân châu, nàng thường nói trân châu là tròn đầy nhất trên đời, là trơn bóng không tì vết nhất.

Cho nên mới vừa kết hôn Lô Tư liền nhờ cậy Hải Thần Ba Đốn, giúp đỡ tìm tới hàng tỉ khóa trân châu, hơn nữa mệnh lệnh Hoa cùng Cây tinh suốt đêm đem chúng nó xuyên thành một Trân Châu điện phát sáng cả ban đêm cũng như ban ngày, trở thành căn phòng của tình yêu.

Nhưng, chuyện này hết thảy bởi vì Huyền Vũ can dự vào mà sụp đổ.

Bọn họ nguyên là một đôi rất yêu nhau, lại bởi vì Huyền Vũ can dự vào mà có thay đổi nghiêm trọng.

Huyền Vũ anh tuấn khôi hài thường làm cho Mật Nhi cười vui vô hạn, Lôi Tư ghen tị mà lại có tham muốn giữ lấy rất mạnh bắt đầu hoài nghi Mật Nhi cùng Huyền Vũ phản bội h lẫn.

Ngay tại cái đêm bọn họ muốn bỏ trốn bị Lôi Tư phát hiện. Lôi Tư bị bạn tốt cùng thê tử lừa gạt thì nổi giận, quyết định tự mình trừng phạt hai kẻ phản bội.

Nhưng h lẫn cho Huyền Vũ một cơ hội phản kích công bằng, h lẫn đã cùng Huyền Vũ quyết đấu, để cho thắng bại đến quyết định vận mệnh của bọn h lẫn. Nếu như Huyền Vũ thắng, h lẫn sẽ thành toàn Huyền Vũ cùng Mật Nhi; nếu như Huyền Vũ thua, vậy h lẫn muốn mạng của Huyền Vũ cùng Mật Nhi.

Huyền Vũ là Bểng Thần Bắc Chi giới, pháp lực của h lẫn cùng yêu tinh Vương lúc đó căn bản là ngang bằng nhau, bởi vậy hai người tranh đấu phi thường kịch liệt, Mật Nhi thì khóc hô bên cạnh.

Nhưng làm Lôi Tư không thể tin được, là Mật Nhi ngay cả chết cũng lựa chọn ở cùng Huyền Vũ, cảnh này khiến h lẫn vô cùng đau lòng, vì vậy chuyển thành cừ hận, h lẫn sẽ không để cho nàng được như mong muốn.

Sau khi Mật Nhi chết, Huyền Vũ trở về Bắc Chi giới, không hề bước vào phạm vi thế lực của Lôi Tư.

Mà Lôi Tư thì rút linh hồn Mật Nhi ra, mang đến luân hồi ở Nhân Gian Giới. Bởi vì chỉ có như thế, mới có thể làm cho Mật Nhi sống lại trong thời gian nhanh nhất, mà còn vĩnh viễn quên đi Huyền Vũ.

Lôi Tư vì để cho Mật Nhi ở Nhân Gian giới an toàn lớn lên không xảy ra cái gì ngoài ý muốn, đã dùng sức mạnh đem tính mạng nhân loại yếu ớt chuyển vào Hoa Hồng thủy tinh ở bên trong Trân Châu điện, hơn nữa bày bố kết giới, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào, để tránh tổn thương Hoa Hồng thủy tinh.

Lôi Tư thu hồi suy nghĩ, bước tới hướng bàn đá ở chính giữa điện, trên bàn có một chén thủy tinh bao trùm lấy một đóa Hoa Hồng thủy tinh kiều diễm ước át.

Lôi Tư đi đến trước Hoa Hồng thủy tinh đỏ, ngón tay nhẹ nhàng đưa ra, chén thủy tinh liền từ từ bay lên. Lôi Tư tự cắt ngón tay lấy máu, giọt máu đỏ tươi rơi xuống trên mặt, Hoa Hồng thủy tinh đỏ tựa hồ có linh khí, rất nhanh hấp thu máu của yêu tinh Vương, khiến cho màu sắc mỹ lệ biến đổi, lóng lánh chói mắt.

"Hoa Hồng thủy tinh trưởng thành, Vương Phi cũng nên trở lại." Húc Nhĩ nhìn qua Hoa Hồng thủy tinh nói.

"Đưa nàng đến Nhân Gian Giới cũng hai mươi năm rồi, bây giờ nên là thời điểm trở về." Lôi Tư nhẹ gật đầu.

Lôi Tư nhìn Hoa Hồng thủy tinh đỏ rực, diễm lệ vô cùng, tựa như Mật Nhi vậy, thật là tuyệt đẹp.

Rạng sáng hôm nay của hai mươi năm trước, hẳn tự mình đưa nàng bước vào luân hồi.

Rạng sáng hai mươi năm sau, hẳn cũng tự mình đưa nàng trở về, tiếp tục tiền duyên.

Khắc Ân có chút lo lắng nói: "Nhưng, Vương, Vương Phi còn có thể nhớ rõ hết thấy những việc ở nơi này sao?"

"Không, sẽ không." Lôi Tư nhàn nhạt nói, "Nàng đã quên đi hết thầy, bất quá, nàng sẽ vì sự không trung thành của kiếp trước mà trả một cái giá rất lớn."

Hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của Thi Vũ, trong phòng đầy ắp người, Giang Anh đang thu xếp bữa ăn tại phòng bếp, gần đây ba ba Lâm Chí Minh đặc biệt bận rộn cùng anh cả Lâm Vĩ Trí cũng vì làm cho nàng vui vẻ đã gấp gáp trở về đúng sinh nhật nàng.

Nhưng tâm tình Thi Vũ cũng rất không tốt, có thể là trước đó vài ngày bị lời nói của vị sư già trước tuổi ảnh hưởng, nàng cảm giác mình tựa hồ phải rời đi, trong nội tâm cảm thấy có chút u sầu.

Tuy nhiên nàng không phải là một người quá mê tín, bất quá vị sư già trước tuổi nói là rất chuẩn. Nếu quả thật theo như lời hăn nói, nàng sẽ có một vận mệnh quái dị đang chờ phía trước, điều này làm sao mà nàng không lo lắng cho được!

Thi Vũ cũng không cùng Tấn Kiệt nhảy điệu nhảy đầu tiên, nàng lựa chọn ba ba.

Nếu như vận mệnh nàng thật sự giống như lời nói của vị sư, phải xa rời thân nhân của nàng..., nàng phải quý trọng khoảng thời gian còn gặp lại nhau.

Lâm Chí Minh đã bị nữ nhi mời, có chút thụ sủng nhược kinh." Thật nhiều năm không có tiểu thư xinh đẹp chủ động mời ba khiêu vũ."

"Ba ba còn trẻ như vậy, hăn là nên mang mẹ đi ra ngoài nhiều một chút."

"Mẹ con nha, trong lòng hiện tại chỉ có ba đứa con của nàng, đâu còn tồn tại ba ba?" Lâm Chí Minh có chút cam chịu nói.

"Thật không tin được, ba ba đang ghen với con gái mình." Thi Vũ cười khẽ nói.

Lâm Chí Minh bị con gái trêu chọc, có chút xấu hổ đỏ mặt lên, tranh thủ thời gian dùng tiếng cười che dấu bối rối. (Miko: dễ thương ghê nha...).

"Con không biết lớn nhỏ như vậy, ba nhất định phải nói Tấn Kiệt từ nay về sau quản con nhiều một chút, không cần phải đem con đặt cao lên tới trời."

Thi Vũ liếc bóng dáng Tấn Kiệt một cái, hẳn đang mời Thụy Phân khiêu vũ, hai người đứng cùng một chỗ trên sàn nhảy.

Nàng cho rằng Thụy Phân và Tấn Kiệt mới là một đôi thích hợp nhất. Đây không phải là lần đầu tiên nàng phát giác Thụy Phân đối với Tấn Kiệt thật ôn nhu.

Thi Vũ biết rõ Thụy Phân thầm mến Tấn Kiệt, chỉ vì ngại ngùng mình là bạn tốt của nàng, nên nàng ấy không tiện thổ lộ mà thôi. Bởi vì nàng ấy tin tưởng "Chồng của bạn thân, không thể đoạt"

Đó là điều cấm.

Lâm Chí Minh phát hiện tâm tư của con gái không đặt trên người của mình, vì vậy hăng giọng, ý đồ thu hút sự chú ý của con gái.

Quả nhiên, Thi Vũ đem chú ý đặt lại về phụ thân.

"Xem ra tuổi trẻ tuần tú so với kẻ già cả ta thật là tốt hơn rất nhiều. Có phải là vội vã trở lại bên người Tấn Kiệt, để tránh hẳn bị tiểu thư xinh đẹp đưa đi a?"

"Không phải vậy! Con đang suy nghĩ làm thế nào để thành toàn hẳn và Thụy Phân."

Thi Vũ nói ra quyết định của mình, dù sao lòng của nàng không ở trên người Tấn Kiệt, đã như thế, sao không thành toàn hẳn và Thụy Phân đi? Vậy cũng là tận tình với nghĩa vụ bạn thân a!

"Cái chủ ý này ngược lại không sai" Ngoài ý muốn, Lâm Chí Minh cũng không có phản đối, "Nhưng mà mẹ con không chịu buông người con rể lý tưởng này, có thể là một đả kích lớn với bà ấy."

Thi Vũ có chút kinh ngạc trước sự tỉnh táo của ba ba, "Vậy còn ba? Sao ba không thấy đáng tiếc?"

Lâm Chí Minh cười ha ha, "Cho tới bây giờ ba cũng không khẳng định sẽ gả con cho hẳn, dù sao tính tình của hẳn thật hiền lành quá, không quản được con."

Thi Vũ nghĩ tới ba ba thường ngày đều rất nhiệt tình cùng ý định của mẹ, không khỏi tò mò hỏi: "Vậy sao bình thường ba nhiệt tình như vậy?"

Lâm Chí Minh hướng con gái trừng mắt nhìn, "Cố gắng chút ít là lấy được niềm vui của lão bà, có sao mà không làm?"

Thi Vũ bừng tỉnh hiểu ra, "Nguyên lai con cũng chỉ là một quân cờ để làm mẹ cao hứng a!"

Không thể tưởng được bề ngoài ba ba là một bộ dáng cổ hủ, trên thực tế cũng là một người yêu trong sáng khôi hài.

Lâm Chí Minh vì mưu kế của chính mình có thể giấu diếm được mọi người mà cao hứng cười to, thẳng đến lúc đưa tới sự chú ý của toàn gia, lúc này mới tranh thủ thời gian thu lại tiếng cười, đem Thi Vũ ra khỏi sàn nhảy, giao nàng cho đứa con lớn nhất Vĩ Trí.

Vĩ Trí tò mò nhìn chăm chăm vào hai người, "Sự tình gì làm cho ba ba cao hứng như vậy?" Có thể làm cho phụ thân không cười không nói mở

miệng cười to chẳng còn giữ hình tượng, đây không phải là một chuyện đơn giản.

Thi Vũ cùng Lâm Chí Minh trao đổi một cái ánh mắt thần bí.

"Bí mật." Thi Vũ vui vẻ cười nói.

Vĩ Trí nhướng nhướng mày, có điểm hiếu kỳ bí mật của hai người.

Một cái phụ thân cổ hủ, cùng một cái muội muội tinh quái, hai người kia sẽ sở hữu bí mật gì, cái này thực sự là quá hấp dẫn. Bất quá, hẳn cũng không phải là một người thích dò xét, cho nên cái gọi là bí mật của bọn họ cũng không gọi lên khẩu vị của hẳn.

"Mẹ con đâu?" Lâm Chí Minh liếc mắt bốn phía, tìm kiếm bóng dáng vợ yêu.

"Con vừa gặp mẹ cùng Vĩ Minh đi ra hướng bể bơi." Vĩ Trí chỉ ra hướng bể bơi nói.

Lâm Chí Minh nhanh chóng hít cái trán con gái một cái, "Ba đi tìm mẹ con một chút, con chơi ngoan." Nói xong liền hướng nơi Vĩ Trí chỉ điểm đi đến, biến mất rất nhanh trong đám người.

"Thật không hiểu là những người này ở chỗ nào đến?" Vĩ Trí đi đến nơi bày biện điểm tâm trên bàn, lấy ly rượu cốc-tai.

Ngọn đèn lập lòe bất định, âm nhạc high-decibel làm cho hẳn cảm thấy đau đầu.

Từ lúc này đến giờ, hẳn đã uyển chuyển cự tuyệt ba cô bé mời khiêu vũ. Nói thật ra, nếu như không phải là vì em gái bảo bối duy nhất, hẳn thật đúng là hi vọng chính mình giờ phút này đang ở phòng nghiên cứu lý yên lặng, mà không phải ở trong đám người ồn ã này.

Thi Vũ nhún nhún vai, nói thực ra, những người này nàng cũng không biết hết, một nửa là bạn học phổ thông của mình, một nửa khác nha, là bạn bè bác sĩ của anh hai, đương nhiên cũng có những người không mời mà đến, ví dụ như, các y tá xinh đẹp trong bệnh viện của Vĩ Minh.

Ai lại không muốn ở cùng hai vị bác sĩ anh tuấn Lam Tấn Kiệt và Vĩ Minh? Cho nên bọn họ vừa nghe nói Lâm gia muốn mở vũ hội, lập tức chen chúc mà đến. Khiến cho tiệc mừng sinh nhật nho nhỏ, lập tức biến thành sân khấu tìm bạn trăm năm.

"Anh cả, không mời em nhảy một điệu?"

Khóe miệng Vĩ Trí khẽ nhếch cười cười, có chút chế nhạo nói: "Đến phiên anh rồi sao?" Hắn chỉ vào Tấn Kiệt đang hướng bọn họ đi tới.

"Công chúa mỹ lệ, có phải đến phiên ta rồi không?" Tấn Kiệt một bên khôi hài hướng Thi Vũ nói, một bên nắm tay Vĩ Trí chào hỏi "Vĩ Trí, đã lâu không gặp, gần đây được không? Nghiên cứu thành quả còn chưa thoả mãn sao."

"Khá tốt. Cậu đến mời em gái của tôi khiêu vũ sao?" Vĩ Trí dùng sức nắm chặt tay Tấn Kiệt lại, hai nam nhân anh tuấn lập tức so lực tay với nhau.

"Đúng a! Không biết anh có chịu thả người hay không?"

"Đương nhiên chịu, ta thật không dám trở ngại hôn nhân của em gái, không thì mẹ ta sẽ chôn sống." Nói xong hắn buông tay, vỗ vỗ vai Tấn Kiệt, chỉ vào Thi Vũ nói: "Thật sự là vất vả cho cậu."

Tấn Kiệt lộ ra một bộ dạng vợ bé ủy khuất, "Ta không vào Địa Ngục, ai vào Địa Ngục?"

Nói xong, hai cái đại nam nhân bèn nhìn nhau cười.

Thi Vũ ở một bên thấy không giải thích được, "Hai người đang nói cái gì a?"

Vĩ Trí cười quỷ dị, ăn miếng trả miếng nói: "Bí mật."

Nhìn qua Thi Vũ đã tức giận đến mặt đỏ lên, hai nam nhân cười đến càng vui vẻ hơn. Ở thế giới khác Yêu tinh Vương Lôi Tư thống lĩnh yêu tinh giới, đi đến Trân Châu điện dùng hàng tỉ khóa trân châu liên kết mà thành, Tứ đại hộ pháp sứ giả đi theo phía sau, Quan Tương Húc Nhĩ, Lôi Tương Lai Đốn, Phong Suất Khắc Ân, Lưỡng Suất An Đáp. Bọn họ đều là thân tín của yêu tinh Vương Lôi Tư, cũng chỉ có bốn người này mới có thể tiến vào Trân Châu điện, bởi vì Trân Châu điện từng là nơi ở của Lôi Tư cùng ái phi Mật Nhi yêu thương của hắn. Yêu tinh Vương Lôi Tư mở kết giới ra, Tứ đại hộ pháp sứ giả cùng một lúc theo vào. Lôi Tư nhìn qua Trân Châu điện mỹ lệ xa hoa lại có vẻ quạnh quẽ, trong nội tâm xẹt qua một tia chua xót, bất quá rất nhanh đã bị trái tim nguội lạnh xua tan đi. Mật Nhi yêu nhất trân châu, nàng thường nói trân châu là tròn đầy nhất trên đời, là trơn bóng không tì vết nhất. Cho nên mới vừa kết hôn Lôi Tư liền nhờ cậu Hải Thần Ba Đốn, giúp đỡ tìm tới hàng tỉ khóa trân châu, hơn nữa mệnh lệnh Hoa cùng Cây tinh suốt đêm đem chúng nó xuyên thành một Trân Châu điện phát sáng cả ban đêm cũng như ban ngày, trở thành căn phòng của tình yêu. Nhưng, chuyện này hết thảy bởi vì Huyền Vũ can dự vào mà sụp đổ. Bọn họ nguyên là một đôi rất yêu nhau, lại bởi vì Huyền Vũ can dự vào mà có thay đổi nghiêm trọng. Huyền Vũ anh tuấn khôi hài thường làm cho Mật Nhi cười vui vô hạn, Lôi Tư ghen tị mà lại có tham muốn giữ lấy rất mạnh bắt đầu hoài nghi Mật Nhi cùng Huyền Vũ phản bội hắn. Ngay tại cái đêm bọn họ muốn bỏ trốn bị Lôi Tư phát hiện. Lôi Tư bị bạn tốt cùng thê tử lừa gạt thì nổi giận, quyết định tự mình trừng phạt hai kẻ phản bội. Nhưng hắn cho Huyền Vũ một cơ hội phản kích công bằng, hắn đã cùng Huyền Vũ quyết đấu, để cho thắng bại đến quyết định vận mệnh của bọn hắn. Nếu như Huyền Vũ thắng, hắn sẽ thành toàn Huyền Vũ cùng Mật Nhi; nếu như Huyền Vũ thua, vậy hắn muốn mạng của Huyền Vũ cùng Mật Nhi.

Huyền Vũ là Băng Thần Bắc Chi giới, pháp lực của hắn cùng yêu tinh Vương lúc đó căn bản là ngang bằng nhau, bởi vậy hai người tranh đấu phi thường kịch liệt, Mật Nhi thì khóc hô bên cạnh. Nhưng làm Lôi Tư không thể tin được, là Mật Nhi ngay cả chết cũng lựa chọn ở cùng Huyền Vũ, cảnh này khiến hắn vô cùng đau lòng, vì vậy chuyển thành cừu hận, hắn sẽ không để cho nàng được như mong muốn. Sau khi Mật Nhi chết, Huyền Vũ trở về Bắc Chi giới, không hề bước vào phạm vi thể lực của Lôi Tư. Mà Lôi Tư thì rút linh hồn Mật Nhi ra, mang đến luân hồi ở Nhân Gian Giới. Bởi vì chỉ có như thế, mới có thể làm cho Mật Nhi sống lại trong thời gian nhanh nhất, mà còn vĩnh viễn quên đi Huyền Vũ. Lôi Tư vì để cho Mật Nhi ở Nhân Gian giới an toàn lớn lên không xảy ra cái gì ngoài ý muốn, đã dùng sức mạnh đem tính mạng nhân loại yếu ớt chuyển vào Hoa Hồng thủy tinh ở bên trong Trân Châu điện, hơn nữa bày bố kết giới, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào, để tránh tổn thương Hoa Hồng thủy tinh. Lôi Tư thu hồi suy nghĩ, bước tới hương bàn đá ở chính giữa điện, trên bàn có một chén thủy tinh bao trùm lấy một đóa Hoa Hồng thủy tinh kiều diễm ước át. Lôi Tư đi đến trước Hoa Hồng thủy tinh đỏ, ngón tay nhẹ nhàng đưa ra, chén thủy tinh liền từ từ bay lên. Lôi Tư tự cắt ngón tay lấy máu, giọt máu đỏ tươi rơi xuống trên mặt, Hoa Hồng thủy tinh đỏ tựa hồ có linh khí, rất nhanh hấp thu máu của yêu tinh Vương, khiến cho màu sắc mỹ lệ biến đổi, lóng lánh chói mắt. "Hoa Hồng thủy tinh trưởng thành, Vương Phi cũng nên trở lại." Húc Nhĩ nhìn qua Hoa Hồng thủy tinh nói. "Đưa nàng đến Nhân Gian Giới cũng hai mươi năm rồi, bây giờ nên là thời điểm trở về." Lôi Tư nhẹ gật đầu. Lôi Tư nhìn Hoa Hồng thủy tinh đỏ rực, diễm lệ vô cùng, tựa như Mật Nhi vậy, thật là tuyệt đẹp. Rạng sáng hôm nay của hai mươi năm trước, hắn tự mình đưa nàng bước vào luân hồi. Rạng sáng hai mươi năm sau, hắn cũng tự mình đưa nàng trở về, tiếp tục tiền duyên. Khắc Ân có chút lo lắng nói: "Nhưng, Vương, Vương Phi còn có thể nhớ rõ hết thảy những việc ở nơi này sao?" "Không, sẽ không." Lôi Tư nhàn nhạt nói, "Nàng đã quên đi hết thảy, bất quá, nàng sẽ vì sự không trung thành của kiếp trước mà trả một cái giá rất lớn." Hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của Thi Vũ, trong phòng đầy ắp người, Giang Anh đang thu xếp bữa ăn tại

phòng bếp, gần đây ba ba Lâm Chí Minh đặc biệt bận rộn cùng anh cả Lâm Vĩ Trí cũng vì làm cho nàng vui vẻ đã gấp gáp trở về đúng sinh nhật nàng. Nhưng tâm tình Thi Vũ cũng rất không tốt, có thể là trước đó vài ngày bị lời nói của vị sư già trước tuổi ảnh hưởng, nàng cảm giác mình tựa hồ phải rời đi, trong nội tâm cảm thấy có chút u sầu. Tuy nhiên nàng không phải là một người quá mê tín, bất quá vị sư già trước tuổi nói là rất chuẩn. Nếu quả thật theo như lời hăn nói, nàng sẽ có một vận mệnh quái dị đang chờ phía trước, điều này làm sao mà nàng không lo lắng cho được! Thi Vũ cũng không cùng Tấn Kiệt nhảy điệu nhảy đầu tiên, nàng lựa chọn ba ba. Nếu như vận mệnh nàng thật sự giống như lời nói của vị sư, phải xa rời thân nhân của nàng..., nàng phải quý trọng khoảng thời gian còn gặp lại nhau. Lâm Chí Minh đã bị nữ nhi mời, có chút thụ sủng nhược kinh." Thật nhiều năm không có tiểu thư xinh đẹp chủ động mời ba khiêu vũ." "Ba ba còn trẻ như vậy, hăn là nên mang mẹ đi ra ngoài nhiều một chút." "Mẹ con nha, trong lòng hiện tại chỉ có ba đứa con của nàng, đâu còn tồn tại ba ba?" Lâm Chí Minh có chút cam chịu nói. "Thật không tin được, ba ba đang ghen với con gái mình." Thi Vũ cười khẽ nói. Lâm Chí Minh bị con gái trêu chọc, có chút xấu hổ đỏ mặt lên, tranh thủ thời gian dùng tiếng cười che dấu bối rối. (Miko: dễ thương ghê nha...). "Con không biết lớn nhỏ như vậy, ba nhất định phải nói Tấn Kiệt từ nay về sau quản con nhiều một chút, không cần phải đem con đặt cao lên tới trời." Thi Vũ liếc bóng dáng Tấn Kiệt một cái, hăn đang mời Thụy Phân khiêu vũ, hai người đứng cùng một chỗ trên sàn nhảy. Nàng cho rằng Thụy Phân và Tấn Kiệt mới là một đôi thích hợp nhất. Đây không phải là lần đầu tiên nàng phát giác Thụy Phân đối với Tấn Kiệt thật ôn nhu. Thi Vũ biết rõ Thụy Phân thầm mến Tấn Kiệt, chỉ vì ngại ngùng mình là bạn tốt của nàng, nên nàng ấy không tiện thổ lộ mà thôi. Bởi vì nàng ấy tin tưởng "Chồng của bạn thân, không thể đoạt" Đó là điều cấm. Lâm Chí Minh phát hiện tâm tư của con gái không đặt trên người của mình, vì vậy hăng giọng, ý đồ thu hút sự chú ý của con gái. Quả nhiên, Thi Vũ đem chú ý đặt lại về phụ thân. "Xem ra tuổi trẻ tuấn tú so với kẻ già cả ta thật là tốt hơn rất nhiều. Có phải là vội vã trở lại bên người Tấn Kiệt, để tránh hăn bị tiểu thư xinh đẹp đưa đi a?" "Không phải vậy! Con đang suy

ngũ làm thế nào để thành toàn hãn và Thụy Phân." Thi Vũ nói ra quyết định của mình, dù sao lòng của nàng không ở trên người Tấn Kiệt, đã như thế, sao không thành toàn hãn và Thụy Phân đi? Vậy cũng là tận tình với nghĩa vụ bạn thân a! "Cái chủ ý này ngược lại không sai" Ngoài ý muốn, Lâm Chí Minh cũng không có phản đối, "Nhưng mà mẹ con không chịu buông người con rể lý tưởng này, có thể là một đả kích lớn với bà ấy." Thi Vũ có chút kinh ngạc trước sự tỉnh táo của ba ba, "Vậy còn ba? Sao ba không thấy đáng tiếc?" Lâm Chí Minh cười ha ha, "Cho tới bây giờ ba cũng không khẳng định sẽ gả con cho hãn, dù sao tính tình của hãn thật hiền lành quá, không quản được con." Thi Vũ nghĩ tới ba ba thường ngày đều rất nhiệt tình cùng ý định của mẹ, không khỏi tò mò hỏi: "Vậy sao bình thường ba nhiệt tình như vậy?" Lâm Chí Minh hướng con gái trừng mắt nhìn, "Cố gắng chút ít là lấy được niềm vui của lão bà, cố sao mà không làm?" Thi Vũ bừng tỉnh hiểu ra, "Nguyên lai con cũng chỉ là một quân cờ để làm mẹ cao hứng a!" Không thể tưởng được bề ngoài ba ba là một bộ dáng cổ hủ, trên thực tế cũng là một người yêu trong sáng khôi hài. Lâm Chí Minh vì mưu kế của chính mình có thể giấu diếm được mọi người mà cao hứng cười to, thẳng đến lúc đưa tới sự chú ý của toàn gia, lúc này mới tranh thủ thời gian thu lại tiếng cười, đem Thi Vũ ra khỏi sàn nhảy, giao nàng cho đứa con lớn nhất Vĩ Trí. Vĩ Trí tò mò nhìn chăm chăm vào hai người, "Sự tình gì làm cho ba ba cao hứng như vậy?" Có thể làm cho phụ thân không cười không nói mở miệng cười to chẳng còn giữ hình tượng, đây không phải là một chuyện đơn giản. Thi Vũ cùng Lâm Chí Minh trao đổi một cái ánh mắt thần bí. "Bí mật." Thi Vũ vui vẻ cười nói. Vĩ Trí nhướng nhướng mày, có điểm hiếu kỳ bí mật của hai người. Một cái phụ thân cổ hủ, cùng một cái muội muội tinh quái, hai người kia sẽ sở hữu bí mật gì, cái này thực sự là quá hấp dẫn. Bất quá, hãn cũng không phải là một người thích dò xét, cho nên cái gọi là bí mật của bọn họ cũng không gọi lên khẩu vị của hãn. "Mẹ con đâu?" Lâm Chí Minh liếc mắt bốn phía, tìm kiếm bóng dáng vợ yêu. "Con vừa gặp mẹ cùng Vĩ Minh đi ra hướng bể bơi." Vĩ Trí chỉ ra hướng bể bơi nói. Lâm Chí Minh nhanh chóng hít cái trán con gái một cái, "Ba đi tìm mẹ con một chút, con chơi ngoan." Nói xong liền hướng nơi Vĩ

Trí chỉ điễm đi đến, biến mất rất nhanh trong đám người. "Thật không hiểu là những người này ở chỗ nào đến?" Vĩ Trí đi đến nơi bày biện điễm tâm trên bàn, lấy ly rượu cốc-tai. Ngọn đèn lập lòe bất định, âm nhạc high-decibel làm cho hắn cảm thấy đau đầu. Từ lúc này đến giờ, hắn đã uyển chuyển cự tuyệt ba cô bé mời khiêu vũ. Nói thật ra, nếu như không phải là vì em gái bảo bối duy nhất, hắn thật đúng là hi vọng chính mình giờ phút này đang ở phòng nghiên cứu lý yên lặng, mà không phải ở trong đám người ồn ã này. Thi Vũ nhún nhún vai, nói thực ra, những người này nàng cũng không biết hết, một nửa là bạn học phổ thông của mình, một nửa khác nha, là bạn bè bác sĩ của anh hai, đương nhiên cũng có những người không mời mà đến, ví dụ như, các y tá xinh đẹp trong bệnh viện của Vĩ Minh. Ai lại không muốn ở cùng hai vị bác sĩ anh tuấn Lam Tấn Kiệt và Vĩ Minh? Cho nên bọn họ vừa nghe nói Lâm gia muốn mở vũ hội, lập tức chen chúc mà đến. Khiến cho tiệc mừng sinh nhật nho nhỏ, lập tức biến thành sân khấu tìm bạn trăm năm. "Anh cả, không mời em nhảy một điệu?" Khóe miệng Vĩ Trí khẽ nhếch cười cười, có chút chế nhạo nói: "Đến phiên anh rồi sao?" Hắn chỉ vào Tấn Kiệt đang hướng bọn họ đi tới. "Công chúa mỹ lệ, có phải đến phiên ta rồi không?" Tấn Kiệt một bên khôi hài hướng Thi Vũ nói, một bên nắm tay Vĩ Trí chào hỏi "Vĩ Trí, đã lâu không gặp, gần đây được không? Nghiên cứu thành quả còn chưa thoả mãn sao." "Khá tốt. Cậu đến mời em gái của tôi khiêu vũ sao?" Vĩ Trí dùng sức nắm chặt tay Tấn Kiệt lại, hai nam nhân anh tuấn lập tức so lực tay với nhau. "Đúng a! Không biết anh có chịu thả người hay không?" "Đương nhiên chịu, ta thật không dám trở ngại hôn nhân của em gái, không thì mẹ ta sẽ chôn sống." Nói xong hắn buông tay, vỗ vỗ vai Tấn Kiệt, chỉ vào Thi Vũ nói: "Thật sự là vất vả cho cậu." Tấn Kiệt lộ ra một bộ dạng vợ bé ủy khuất, "Ta không vào Địa Ngục, ai vào Địa Ngục?" Nói xong, hai cái đại nam nhân bèn nhìn nhau cười. Thi Vũ ở một bên thấy không giải thích được, "Hai người đang nói cái gì a?" Vĩ Trí cười quỷ dị, ăn miếng trả miếng nói: "Bí mật." Nhìn qua Thi Vũ đã tức giận đến mặt đỏ lên, hai nam nhân cười đến càng vui vẻ hơn.

Xem thêm: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?f=172&t=280876>

Ở thế giới khác Yêu tinh Vương Lôì Tư thống lĩnh yêu tinh giới, đi đến Trâu Châu điện dùng hàng tỉ khóa trâu châu liên kết mà thành, Tứ đại hộ pháp sứ giả đi theo phía sau, Quan Tướng Húc Nhĩ, Lôì Tư Tương Lai Đốn, Phong Suất Khắc Ân, Lương Suất An Đáp. Bọn họ đều là thân tín của yêu tinh Vương Lôì Tư, cũng chỉ có bốn người này mới có thể tiến vào Trâu Châu điện, bởi vì Trâu Châu điện từng là nơi ở của Lôì Tư cùng ái phi Mật Nhi yêu thương của hã. Yêu tinh Vương Lôì Tư mở kết giới ra, Tứ đại hộ pháp sứ giả cùng một lúc theo vào. Lôì Tư nhìn qua Trâu Châu điện mỹ lệ xa hoa lại có vẻ quạnh quẽ, trong nội tâm xẹt qua một tia chua xót, bất quá rất nhanh đã bị trái tim nguội lạnh xua tan đi. Mật Nhi yêu nhất trâu châu, nàng thường nói trâu châu là tròn đầy nhất trên đời, là trơn bóng không tì vết nhất. Cho nên mới vừa kết hôn Lôì Tư liền nhờ cậy Hải Thần Ba Đốn, giúp đỡ tìm tới hàng tỉ khóa trâu châu, hơn nữa mệnh lệnh Hoa cùng Cây tinh suốt đêm đem chúng nó xuyên thành một Trâu Châu điện phát sáng cả ban đêm cũng như ban ngày, trở thành căn phòng của tình yêu. Nhưng, chuyện này hết thảy bởi vì Huyền Vũ can dự vào mà sụp đổ. Bọn họ nguyên là một đôi rất yêu nhau, lại bởi vì Huyền Vũ can dự vào mà có thay đổi nghiêm trọng. Huyền Vũ anh tuấn khôi hài thường làm cho Mật Nhi cười vui vô hạn, Lôì Tư ghen tị mà lại có tham muốn giữ lấy rất mạnh bắt đầu hoài nghi Mật Nhi cùng Huyền Vũ phản bội hã. Ngay tại cái đêm bọn họ muốn bỏ trốn bị Lôì Tư phát hiện. Lôì Tư bị bạn tốt cùng thê tử lừa gạt thì nổi giận, quyết định tự mình trừng phạt hai kẻ phản bội. Nhưng hã cho Huyền Vũ một cơ hội phản kích công bằng, hã đã cùng Huyền Vũ quyết đấu, để cho thắng bại đến quyết định vận mệnh của bọn hã. Nếu như Huyền Vũ thắng, hã sẽ thành toàn Huyền Vũ cùng Mật Nhi; nếu như Huyền Vũ thua, vậy hã muốn mạng của Huyền Vũ cùng Mật Nhi. Huyền Vũ là Băng Thần Bắc Chi giới, pháp lực của hã cùng yêu tinh Vương lúc đó căn bản là ngang bằng nhau, bởi vậy hai người tranh đấu phi thường kịch liệt, Mật Nhi thì khóc hô bên cạnh. Nhưng làm Lôì Tư không thể tin được, là Mật Nhi ngay cả chết cũng lựa chọn ở cùng Huyền Vũ, cảnh này khiến hã vô cùng đau lòng, vì vậy chuyển thành cừ hận, hã sẽ

không để cho nàng được như mong muốn. Sau khi Mật Nhi chết, Huyền Vũ trở về Bắc Chi giới, không hề bước vào phạm vi thế lực của Lôi Tư. Mà Lôi Tư thì rút linh hồn Mật Nhi ra, mang đến luân hồi ở Nhân Gian Giới. Bởi vì chỉ có như thế, mới có thể làm cho Mật Nhi sống lại trong thời gian nhanh nhất, mà còn vĩnh viễn quên đi Huyền Vũ. Lôi Tư vì để cho Mật Nhi ở Nhân Gian giới an toàn lớn lên không xảy ra cái gì ngoài ý muốn, đã dùng sức mạnh đem tính mạng nhân loại yếu ớt chuyển vào Hoa Hồng thủy tinh ở bên trong Trân Châu điện, hơn nữa bày bố kết giới, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào, để tránh tổn thương Hoa Hồng thủy tinh. Lôi Tư thu hồi suy nghĩ, bước tới hướng bàn đá ở chính giữa điện, trên bàn có một chén thủy tinh bao trùm lấy một đóa Hoa Hồng thủy tinh kiều diễm ướn át. Lôi Tư đi đến trước Hoa Hồng thủy tinh đỏ, ngón tay nhẹ nhàng đưa ra, chén thủy tinh liền từ từ bay lên. Lôi Tư tự cắt ngón tay lấy máu, giọt máu đỏ tươi rơi xuống trên mặt, Hoa Hồng thủy tinh đỏ tựa hồ có linh khí, rất nhanh hấp thu máu của yêu tinh Vương, khiến cho màu sắc mỹ lệ biến đổi, lóng lánh chói mắt. "Hoa Hồng thủy tinh trưởng thành, Vương Phi cũng nên trở lại." Húc Nhĩ nhìn qua Hoa Hồng thủy tinh nói. "Đưa nàng đến Nhân Gian Giới cũng hai mươi năm rồi, bây giờ nên là thời điểm trở về." Lôi Tư nhẹ gật đầu. Lôi Tư nhìn Hoa Hồng thủy tinh đỏ rực, diễm lệ vô cùng, tựa như Mật Nhi vậy, thật là tuyệt đẹp. Rạng sáng hôm nay của hai mươi năm trước, hẳn tự mình đưa nàng bước vào luân hồi. Rạng sáng hai mươi năm sau, hẳn cũng tự mình đưa nàng trở về, tiếp tục tiền duyên. Khắc Ân có chút lo lắng nói: "Nhưng, Vương, Vương Phi còn có thể nhớ rõ hết thảy những việc ở nơi này sao?" "Không, sẽ không." Lôi Tư nhàn nhạt nói, "Nàng đã quên đi hết thảy, bất quá, nàng sẽ vì sự không trung thành của kiếp trước mà trả một cái giá rất lớn." Hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của Thi Vũ, trong phòng đầy ắp người, Giang Anh đang thu xếp bữa ăn tại phòng bếp, gần đây ba ba Lâm Chí Minh đặc biệt bận rộn cùng anh cả Lâm Vĩ Trí cũng vì làm cho nàng vui vẻ đã gấp gáp trở về đúng sinh nhật nàng. Nhưng tâm tình Thi Vũ cũng rất không tốt, có thể là trước đó vài ngày bị lời nói của vị sư già trước tuổi ảnh hưởng, nàng cảm giác mình tựa hồ phải rời đi, trong nội tâm cảm thấy có chút u sầu. Tuy nhiên nàng không phải là

một người quá mê tín, bất quá vị sư già trước tuổi nói là rất chuẩn. Nếu quả thật theo như lời hăn nói, nàng sẽ có một vận mệnh quái dị đang chờ phía trước, điều này làm sao mà nàng không lo lắng cho được! Thi Vũ cũng không cùng Tấn Kiệt nhảy điệu nhảy đầu tiên, nàng lựa chọn ba ba. Nếu như vận mệnh nàng thật sự giống như lời nói của vị sư, phải xa rời thân nhân của nàng..., nàng phải quý trọng khoảng thời gian còn gặp lại nhau. Lâm Chí Minh đã bị nữ nhi mời, có chút thụ sủng nhược kinh." Thật nhiều năm không có tiểu thư xinh đẹp chủ động mời ba khiêu vũ." "Ba ba còn trẻ như vậy, hăn là nên mang mẹ đi ra ngoài nhiều một chút." "Mẹ con nha, trong lòng hiện tại chỉ có ba đứa con của nàng, đâu còn tồn tại ba ba?" Lâm Chí Minh có chút cam chịu nói. "Thật không tin được, ba ba đang ghen với con gái mình." Thi Vũ cười khẽ nói. Lâm Chí Minh bị con gái trêu chọc, có chút xấu hổ đỏ mặt lên, tranh thủ thời gian dùng tiếng cười che dấu bối rối. (Miko: dễ thương ghê nha...). "Con không biết lớn nhỏ như vậy, ba nhất định phải nói Tấn Kiệt từ nay về sau quản con nhiều một chút, không cần phải đem con đặt cao lên tới trời." Thi Vũ liếc bóng dáng Tấn Kiệt một cái, hăn đang mời Thụy Phân khiêu vũ, hai người đứng cùng một chỗ trên sàn nhảy. Nàng cho rằng Thụy Phân và Tấn Kiệt mới là một đôi thích hợp nhất. Đây không phải là lần đầu tiên nàng phát giác Thụy Phân đối với Tấn Kiệt thật ôn nhu. Thi Vũ biết rõ Thụy Phân thầm mến Tấn Kiệt, chỉ vì ngại ngùng mình là bạn tốt của nàng, nên nàng ấy không tiện thổ lộ mà thôi. Bởi vì nàng ấy tin tưởng "Chồng của bạn thân, không thể đoạt" Đó là điều cấm. Lâm Chí Minh phát hiện tâm tư của con gái không đặt trên người của mình, vì vậy hăng giọng, ý đồ thu hút sự chú ý của con gái. Quả nhiên, Thi Vũ đem chú ý đặt lại về phụ thân. "Xem ra tuổi trẻ tuần tú so với kẻ già cả ta thật là tốt hơn rất nhiều. Có phải là vợ vãi trở lại bên người Tấn Kiệt, để tránh hăn bị tiểu thư xinh đẹp đưa đi a?" "Không phải vậy! Con đang suy nghĩ làm thế nào để thành toàn hăn và Thụy Phân." Thi Vũ nói ra quyết định của mình, dù sao lòng của nàng không ở trên người Tấn Kiệt, đã như thế, sao không thành toàn hăn và Thụy Phân đi? Vậy cũng là tận tình với nghĩa vụ bạn thân a! "Cái chủ ý này ngược lại không sai" Ngoài ý muốn, Lâm Chí Minh cũng không có phản đối, "Nhưng mà mẹ con không chịu

buông người con rể lý tưởng này, có thể là một đả kích lớn với bà ấy." Thi Vũ có chút kinh ngạc trước sự tỉnh táo của ba ba, "Vậy còn ba? Sao ba không thấy đáng tiếc?" Lâm Chí Minh cười ha ha, "Cho tới bây giờ ba cũng không khẳng định sẽ gả con cho hẳn, dù sao tính tình của hẳn thật hiền lành quá, không quản được con." Thi Vũ nghĩ tới ba ba thường ngày đều rất nhiệt tình cùng ý định của mẹ, không khỏi tò mò hỏi: "Vậy sao bình thường ba nhiệt tình như vậy?" Lâm Chí Minh hướng con gái trừng mắt nhìn, "Cố gắng chút ít là lấy được niềm vui của lão bà, cố sao mà không làm?" Thi Vũ bừng tỉnh hiểu ra, "Nguyên lai con cũng chỉ là một quân cờ để làm mẹ cao hứng a!" Không thể tưởng được bề ngoài ba ba là một bộ dáng cổ hủ, trên thực tế cũng là một người yêu trong sáng khôi hài. Lâm Chí Minh vì mưu kế của chính mình có thể giấu diếm được mọi người mà cao hứng cười to, thẳng đến lúc đưa tới sự chú ý của toàn gia, lúc này mới tranh thủ thời gian thu lại tiếng cười, đem Thi Vũ ra khỏi sàn nhảy, giao nàng cho đứa con lớn nhất Vĩ Trí. Vĩ Trí tò mò nhìn chăm chăm vào hai người, "Sự tình gì làm cho ba ba cao hứng như vậy?" Có thể làm cho phụ thân không cười không nói mở miệng cười to chẳng còn giữ hình tượng, đây không phải là một chuyện đơn giản. Thi Vũ cùng Lâm Chí Minh trao đổi một cái ánh mắt thần bí. "Bí mật." Thi Vũ vui vẻ cười nói. Vĩ Trí nhướng nhướng mày, có điểm hiếu kỳ bí mật của hai người. Một cái phụ thân cổ hủ, cùng một cái muội muội tinh quái, hai người kia sẽ sở hữu bí mật gì, cái này thực sự là quá hấp dẫn. Bất quá, hẳn cũng không phải là một người thích dò xét, cho nên cái gọi là bí mật của bọn họ cũng không gọi lên khẩu vị của hẳn. "Mẹ con đâu?" Lâm Chí Minh liếc mắt bốn phía, tìm kiếm bóng dáng vợ yêu. "Con vừa gặp mẹ cùng Vĩ Minh đi ra hướng bể bơi." Vĩ Trí chỉ ra hướng bể bơi nói. Lâm Chí Minh nhanh chóng hít cái trán con gái một cái, "Ba đi tìm mẹ con một chút, con chơi ngoan." Nói xong liền hướng nơi Vĩ Trí chỉ điểm đi đến, biến mất rất nhanh trong đám người. "Thật không hiểu là những người này ở chỗ nào đến?" Vĩ Trí đi đến nơi bày biện điểm tâm trên bàn, lấy ly rượu cốc-tai. Ngọn đèn lập lòe bất định, âm nhạc high-decibel làm cho hẳn cảm thấy đau đầu. Từ lúc này đến giờ, hẳn đã uyển chuyển cự tuyệt ba cô bé mời khiêu vũ. Nói thật ra, nếu như không phải là

vì em gái bảo bồi duy nhất, hẳn thật đúng là hi vọng chính mình giờ phút này đang ở phòng nghiên cứu lý yên lặng, mà không phải ở trong đám người âm ỉ này. Thi Vũ nhún nhún vai, nói thực ra, những người này nàng cũng không biết hết, một nửa là bạn học phổ thông của mình, một nửa khác nha, là bạn bè bác sĩ của anh hai, đương nhiên cũng có những người không mời mà đến, ví dụ như, các y tá xinh đẹp trong bệnh viện của Vĩ Minh. Ai lại không muốn ở cùng hai vị bác sĩ anh tuấn Lam Tấn Kiệt và Vĩ Minh? Cho nên bọn họ vừa nghe nói Lâm gia muốn mở vũ hội, lập tức chen chúc mà đến. Khiến cho tiệc mừng sinh nhật nho nhỏ, lập tức biến thành sân khấu tìm bạn trăm năm. "Anh cả, không mời em nhảy một điệu?" Khóe miệng Vĩ Trí khẽ nhếch cười cười, có chút chế nhạo nói: "Đến phiên anh rồi sao?" Hẳn chỉ vào Tấn Kiệt đang hướng bọn họ đi tới. "Công chúa mỹ lệ, có phải đến phiên ta rồi không?" Tấn Kiệt một bên khôi hài hướng Thi Vũ nói, một bên nắm tay Vĩ Trí chào hỏi "Vĩ Trí, đã lâu không gặp, gần đây được không? Nghiên cứu thành quả còn chưa thoả mãn sao." "Khá tốt. Cậu đến mời em gái của tôi khiêu vũ sao?" Vĩ Trí dùng sức nắm chặt tay Tấn Kiệt lại, hai nam nhân anh tuấn lập tức so lực tay với nhau. "Đúng a! Không biết anh có chịu thả người hay không?" "Đương nhiên chịu, ta thật không dám trở ngại hôn nhân của em gái, không thì mẹ ta sẽ chôn sống." Nói xong hẳn buông tay, vỗ vỗ vai Tấn Kiệt, chỉ vào Thi Vũ nói: "Thật sự là vất vả cho cậu." Tấn Kiệt lộ ra một bộ dạng vợ bé ủy khuất, "Ta không vào Địa Ngục, ai vào Địa Ngục?" Nói xong, hai cái đại nam nhân bèn nhìn nhau cười. Thi Vũ ở một bên thấy không giải thích được, "Hai người đang nói cái gì a?" Vĩ Trí cười quỷ dị, ăn miếng trả miếng nói: "Bí mật." Nhìn qua Thi Vũ đã tức giận đến mặt đỏ lên, hai nam nhân cười đến càng vui vẻ hơn.

Xem thêm: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?f=172&t=280876>

VƯƠNG PHI CỦA YÊU TINH

VƯƠNG

Trúc Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 4

"Này, anh không phải muốn mời em khiêu vũ sao?" Thi Vũ nói với Tấn Kiệt đang cười đến không ngậm miệng được.

"Dạ, công chúa của ta."

Tấn Kiệt vươn tay phải, cầm lấy tay nhỏ mềm mại của nàng, dẫn nàng đi vào một chỗ trong sàn nhảy.

"Hôm nay em thật sự rất đẹp." Nhìn qua Thi Vũ mặc một bộ lễ phục ngắn hở vai màu ngà voi, Tấn Kiệt ca ngợi.

Da thịt Thi Vũ nguyên bản trắng nõn lại thêm trang phục màu ngà phụ trợ, càng lộ vẻ trong suốt sáng long lanh, làm cho người ta suy nghĩ xa xôi, cũng làm cho khuôn mặt nguyên bản tú lệ của nàng càng lộ vẻ tươi mát thoát tục.

"Phải không? Anh không biết là Thụy Phân cũng rất xinh đẹp?" Thi Vũ nhắc nhở hẳn.

Nàng nhìn thấy Thụy Phân đang cùng người khác khiêu vũ một mực chăm chú vào nàng cùng Tấn Kiệt, vừa phát hiện ra Thi Vũ đang nhìn nàng, vội vàng dời ánh mắt đi.

"A! Thật là xinh đẹp, nàng là tài nữ hiếm có." Tấn Kiệt cũng phát hiện ra Thụy Phân vừa mới nhìn lên hẳn "Nhưng nàng không phải mẫu người

của ta."

Hắn thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Thi Vũ, thấy hai gò má Thi Vũ bắt đầu ửng hồng.

"Em cũng không phải là mẫu người thích hợp với anh, anh hẳn là nên tìm một cô gái tài đức nhiều mặt mới đúng."

"Cái gì gọi là tài đức nhiều mặt?" Tấn Kiệt hỏi lại nàng, hắn vẫn là nhìn chăm chăm vào Thi Vũ đã mắc cỡ cúi đầu xuống.

"Chính là. . . . . Một cô gái vừa tốt, đầu óc thông minh, lại xinh đẹp." Nói, Thi Vũ đột nhiên ngẩng đầu, quyết định không để ý ánh mắt đốt người của hắn, nàng còn phải dặt tư hồng cho bạn thân.

"Cô gái tốt, thông minh, thậm chí xinh đẹp cũng không thể đại biểu cho một tâm hồn thuần khiết thiện lương." Tấn Kiệt nói ra cái nhìn của mình.

"Nhưng. . . . . Nhưng Thụy Phân thật là thiện lương a!" Thi Vũ phản bác, "Cô ấy là một cô gái có tâm địa rất tốt."

"Anh chưa nói cô ấy không tốt, chỉ là nói cô ấy không thích hợp với anh."

Tấn Kiệt không rõ vì cái gì mà Thi Vũ cứ muốn đem Thụy Phân đẩy qua cho hắn, chẳng lẽ nàng thật sự một chút cũng không thích hắn? Hay là nàng đã có bạn trai rồi?

"Em cũng không thích hợp với anh." Thi Vũ có chút tức giận nói. Nàng vì bạn thân của mình bị cự tuyệt mà cảm thấy tức giận, Thụy Phân là một trong những người bạn tốt nhất của nàng a! Cô gái hoàn mỹ như vậy bị cự tuyệt, thật không công bằng.

"Em có bạn trai khác sao?" Tấn Kiệt nhìn nàng thật kỹ, hỏi ra nghi kị trong lòng.

"Tại sao lại hỏi như vậy?" Thi Vũ nhìn về phía hắn. Chẳng lẽ hắn nghĩ mình là một cô gái lạm dụng tình cảm?

Vũ điệu kết thúc, Tấn Kiệt chậm rãi dắt Thi Vũ rời khỏi sàn nhảy, tìm một góc yên lặng ngồi xuống.

"Anh chỉ muốn biết anh ở trong lòng em chiếm địa vị như thế nào?"

"Tại sao lại hỏi như vậy?" Thi Vũ hiểu kỳ hắn làm sao có thể đột nhiên đưa ra vấn đề này, "Anh luôn luôn chiều cố em rất tốt a!"

"Chỉ là như vậy?" Tấn Kiệt âm thầm thở sâu, làm cho tâm tình bình thản để đón nhận đáp án sắp tới.

"Chẳng lẽ không có tình cảm khác?" Nhưng trái tim cũng không chịu thua kém càng nhảy càng nhanh.

Thi Vũ một tay nâng cằm lên, rất cố gắng, rất ra sức tự hỏi, rốt cục có đáp án." Đúng rồi, còn có."

"Là cái gì?" Tấn Kiệt rất khẩn trương hỏi.

"Tình anh em. Em cảm thấy tình cảm của em đối với anh giống như tình anh em, thậm chí so với các anh thì càng giống hơn." Đáp án của nàng làm Tấn Kiệt thất vọng.

"Không thể nào!" Tấn Kiệt cơ hồ muốn vì bản thân lên tiếng. Không thể tưởng được cẩn thận quan tâm của chính mình đối với nàng lại bị trở thành anh trai chăm sóc em gái, cái này thật làm cho hắn dở khóc dở cười. "Tại sao phải như anh trai?" Hắn vẫn chưa từ bỏ ý định truy vấn.

"Bởi vì rất biết trông nom người khác." Thi Vũ đứng lên, kết luận một cái.

Nàng hướng hẳn le lưỡi nghịch ngợm, cười hì hì, lúc này Tấn Kiệt mới bừng tỉnh hiểu ra chính mình lại bị nàng trêu chọc.

Đang nhảy điệu nhảy thứ sáu từ lúc nãy đến giờ, Thi Vũ cảm thấy có chút hơi mệt. Nàng chỉ cần vừa nghĩ tới đấng sau còn có rất nhiều vị nam sinh xếp hàng đang chờ cùng mình khiêu vũ thì đáy lòng phát run, nóng lòng tìm một chỗ yên lặng núp vào, hảo hảo nghỉ ngơi một chút.

"Thi Vũ, cậu làm sao vậy? Giống như không mấy vui vẻ." Tú Quyên đi tới hỏi.

"Không phải không vui vẻ, quá mệt mỏi." Thi Vũ sửa lời của nàng, "Có tìm được Bạch mã hoàng tử trong suy nghĩ chưa?"

"Tất nhiên là có, nhưng quá nhiều người cạnh tranh, đành phải buông tha thôi." Tú Quyên có chút bất đắc dĩ ngồi xuống bên người Thi Vũ.

Thi Vũ kinh ngạc mở to mắt, tràn ngập tò mò hỏi: "Là ai có sức quyến rũ lớn như vậy?"

Tú Quyên liếc nàng một cái, biểu lộ một bộ dáng "Cậu biết rõ còn cố hỏi".

"Còn có ai? Trong lúc này ngoại trừ Tấn Kiệt đã vào nhà tù, cũng chỉ thừa anh cả Vĩ Trí của cậu."

"Không thể nào! Không phải còn có anh hai Vĩ Minh của mình sao?" Thi Vũ nhắc nhở nàng.

"Anh hai cậu?" Tú Quyên nhìn Lâm Vĩ Minh bị một bức tường các cô gái vây quanh không cách nào thoát ra, có chút sợ sệt vỗ ngực một cái, "

Mình không muốn trở thành điểm tâm của đám ma nữ kia."

Thị Vũ nghe xong, nhin không được cười ha ha, một chút cũng không giống phong phạm thực nữ, nhìn anh trai của mình như thế, thật là một chuyện vui vẻ.

"Tại sao đều ngồi ở chỗ này, không đi khiêu vũ?" Thụy Phân bưng hai ly rượu cốc-tai, "Thật là nhiều người đang hỏi hoa khôi được "chúc thọ" của trường chúng ta đã đi đâu rồi?"

Tú Quyên đoạt lấy một ly cốc-tai khẽ nhấp một cái, say mê nói: "cốc-tai do Thụy Phân lấy uống thật ngon.

Thụy Phân lấy cùi chỏ chạm nhẹ nàg một cái. "Quá phóng đại, chỉ một lần này thôi, đừng hy vọng có cơ hội lần sau mình lấy tiếp cho cậu uống." Nói xong, nàg cầm trên tay một ly cốc-tai khác đưa cho Thị Vũ. "Như thế nào? Hai người cao hứng như vậy, đã quên hết lời của thầy bói sao?"

Thị Vũ mỉm cười, tự giễu nói: "Mặc dù nói không có mê tín, nhưng vị sư già trước tuổi kia nói có vài phần chuẩn, từ bảy tuổi năm đó phát sốt, tới hơn bốn mươi độ về sau, mình cũng không có bị bất cứ bệnh gì nữa. Nhớ rõ khi còn bé còn thường thường hâm mộ các bạn nhỏ bị bệnh không cần đến trường!"

Thụy Phân nhìn đồng hồ, "Hơn mười một giờ, mời khách về đi!"

Thị Vũ gật gật đầu, đem cốc-tai trong tay uống một hơi cạn sạch. "Cám ơn cậu tới chúc mừng sinh nhật mình."

Thụy Phân cùng Tú Quyên cũng nâng chén chúc phúc nàg, "Chúc cậu mọi chuyện đều hài lòng như ý, vĩnh viễn khoái hoạt không phiền não."

Thi Vũ vui vẻ nhe răng cười, sau đó cùng Thụy Phân, Tú Quyên mời mọi người ra về.

Tấn Kiệt cùng Vĩ Minh, Vĩ Trí nhìn qua đại sảnh thật vất vả mới trở về sự yên lặng, thở dài thậm thụt.

"Mệt chết đi được, còn nhớ năm đó hai mươi tuổi, ba mẹ cũng không làm cho con cái bữa tiệc nào nữa." Vĩ Minh ngồi tê liệt trên ghế salon oán giận nói.

Vĩ Trí bỏ kính mắt viền vàng xuống, xoa huyết Thái Dương, "Sớm biết vũ hội phiến toái như vậy, thật tình nguyện ở luôn phòng nghiên cứu không trở về."

"Còn phải nói sao! Cha mẹ người khác trọng nam khinh nữ, nhà chúng ta không được như vậy, nặng nữ nhẹ nam, hơn nữa nặng vô cùng." Vĩ Minh lớn tiếng phụ họa, bày ra bộ dạng bất mãn.

Thi Vũ vừa đưa mọi người ra về xong vừa vào cửa liền nghe được các anh trai oán giận, nàng đi đến bên người Vĩ Minh chế nhạo hỏi: "Phải không? Không biết là ai đêm nay cùng những cô gái kia dồn sức sao chép số điện thoại, thành quả to lớn?"

Thụy Phân cũng cười nói: "Đúng vậy a, anh hai Lâm, nếu như không phải sinh nhật Lâm đại tiểu thư mỹ lệ của chúng ta, anh làm sao có khả năng quen biết được nhiều vị tiểu thư xinh đẹp như vậy?"

Vĩ Minh vừa nghe các nàng nói như vậy, lập tức nhảy ra từ ghế salon, trịnh trọng nói: "Anh nói rõ trước a! Anh không phải muốn số điện thoại của các cô ấy, các nàng kín đáo ép buộc đưa cho anh, anh không muốn tổn thương tự ái của họ nên mới miễn cưỡng nhận lấy."

"Phải không?" Hai nàng vẫn là vẻ mặt hồ nghi.

Tấn Kiệt có vẻ có chút mệt mỏi, cầm lấy áo khoác trên giá áo, hướng Thi Vũ cáo từ.

"Chờ một chút, đã trễ như vậy, anh thuận tiện giúp em đưa Thụy Phân trở về được không?" Thi Vũ gọi hẳn lại, vẫn không quên ép hẳn cùng Thụy Phân.

Tấn Kiệt bất đắc dĩ nhìn qua nàng, trong nội tâm có chút khổ sở, xem ra Thi Vũ thật sự không xem hẳn như bạn trai, bằng không tuyệt sẽ không vội vã đem Thụy Phân đẩy qua cho mình.

"Không cần, Thi Vũ. Tú Quyên có xe, cậu ấy có thể đưa mình trở về."

Thụy Phân nhìn ra mặt Tấn Kiệt lộ vẻ khó khăn, tuy nhiên nàng rất hy vọng có thể cùng Tấn Kiệt có cơ hội ở riêng một chỗ, nhưng không phải khi hẳn không cam tâm.

Thi Vũ hung hăng trợn mắt liếc nhìn nàng, cái này rõ ràng phụ sự khổ tâm của mình.

"Vậy thì nhờ Tấn Kiệt đưa cậu cùng Tú Quyên đến bãi đỗ xe a."

"Anh cũng cùng đi." Vĩ Trí mặc áo khoác rất nhanh, đi theo bọn ra cửa ra vào. Hiện tại hẳn thầm nghĩ chạy thật nhanh trở lại nhà trọ nhỏ thuộc về hẳn, hảo hảo ngủ một giấc, để giải quyết cái đầu đau nhức của hẳn.

"Vậy được rồi! Anh cùng Thi Vũ đưa mọi người ra cửa." Vĩ Minh cũng đã đi tới, cùng đi ra ngoài.

Đoàn người đi vòng qua trước hồ bơi, bên hồ bơi có một tấm bia đá lớn, trên mặt được thiết kế một cái đồng hồ, đang chậm rãi nhích dần.

Thi Vũ không tự giác trừng mắt nhìn nó ngẩn người.

"Làm sao vậy?" Thụy Phân tò mò hỏi, nàng không nhìn ra được có cái gì không đúng.

"Mười một giờ năm mươi bảy phút." Thi Vũ trả lời, nhìn chăm chăm cái đồng hồ.

"Vậy thì thế nào?" Tú Quyên cũng kỳ quái hỏi. Mỗi ngày đều có mười một giờ năm mươi bảy phút, cái này thật sự không có gì kỳ quái.

"Hôm nay của hai mươi năm trước, mình được sinh ra đúng 12 giờ khuya, qua 3 phút nữa mình sẽ chính thức được hai mươi tuổi." Thi Vũ nhìn qua Tú Quyên cùng Thụy Phân, "Lời của vị sư già trước tuổi kia có đúng hay không, rất nhanh sẽ có đáp án."

Lời vừa mới nói xong, chợt thấy nước trong hồ bơi mãnh liệt phun thẳng lên, bắn về phía không trung, hình thành một cái suối phun khổng lồ. Dưới ánh trăng, suối phun lóe ra tinh quang, chỉ chốc lát sau, nước suối phun đột nhiên tách ra hai bên, biến thành một cái cống vòm nước, có năm người từ bên trong đi ra. Đi đầu là một người có mái tóc dài đen như mực, thân hình cao lớn cường tráng, tướng mạo tuấn mỹ dị thường, ngũ quan cương nghị dứt khoát, bạc môi khê nhếch, làm cho người ta có một cảm giác không rét mà run.

Nam tử tóc dài như đi ra từ dòng nước, thẳng tắp đi tới hướng Thi Vũ, đứng ở trước mặt của nàng. Hắn đầu tiên là không nói gì chỉ xem kỹ Thi Vũ trong chốc lát, sau đó dùng thanh âm hùng hậu trầm thấp nói: "Ta tới đón người, Vương Phi của ta." Nói xong, hắn khom người ôm lấy Thi Vũ, đi vào trong dòng nước, hoàn toàn không thấy người khác tồn tại.

"Đứng lại!" Vĩ Trí là người thứ nhất phục hồi lại tinh thần, gọi người quái dị từ dòng nước đi ra, đồng thời cũng làm bốn người đang choáng váng tỉnh lại.

"Người ôm em gái của ta làm gì? Mau bỏ nàng ra." Vĩ Minh cũng lên tiếng chất vấn. Hần tính toán tiến lên đoạt lại Thi Vũ, lại bị quái nhân bên cạnh bốn người ngăn cản.

"Người muốn bắt Thi Vũ làm cái gì? Không phải. . . . . Cũng không phải là muốn bắt cóc tổng tiền a?" Tú Quyên dùng thanh âm có chút run rẩy. Nàng kinh ngạc cho người lớn mật này, cũng dám trước mặt nhiều người như vậy bắt Thi Vũ đi.

Lôi Tư giương lên mày rậm, quay đầu nhìn lại, lấy thanh âm cực kỳ lạnh như băng nói: "Ta không muốn thương tổn các người, chỉ là đến lấy đồ gửi trong hai mươi năm thôi. Chẳng qua nếu như các người lại có ý định ngăn trở, cũng đừng trách ta ra tay vô tình." Nói xong mang theo Tứ đại hộ pháp sứ giả ẩn vào trong dòng nước.

Dòng nước sau khi Lôi Tư biến mất, từ từ trở về bình thường.

Một mực đợi cho nước ao trở về nguyên trạng, hết thủy gần như bình tĩnh, mọi người đều không thể tin được sự việc vừa mới xảy ra.

Bọn họ trừng lớn hai mắt nhìn nhau, muốn từ trên mặt đối phương tìm được đáp án.

"Cái này. . . . . Đây là cái gì? Không phải là phim kỹ năng đặc biệt a?" Tú Quyên cảm thấy quái lạ.

Vĩ Trí, Vĩ Minh cùng Tấn Kiệt nhảy vào bể bơi, tìm kiếm Thi Vũ khắp bốn phía.

"Không thấy Thi Vũ, cô ấy bị mang đi."

"Cái này. . . . . Điều này sao có thể? Bọn họ biến mất, biến mất từ trong ao. . . . ." Tấn Kiệt từ trong nước nhô đầu ra, không cách nào tin thì thào.

Vĩ Minh cùng Vĩ Trí vẫn là chưa từ bỏ ý định ở trong hồ bơi tìm kiếm. Đây là thời đại khoa học, tại sao có thể có hiện tượng quái dị như vậy?

Muốn nói một người nhìn lầm còn có thể, nhưng năm người mười con mắt cùng nhìn lầm một chỗ . . . . .

Không tin được?

Nhưng Thi Vũ không còn trong nước, nàng thật sự bị mang đi.

Tú Quyên cùng Thụy Phân cũng ghé vào bên cạnh ao liễu mình hưởng trong nước nhìn quanh.

"Không thấy, thật sự không thấy, cậu ấy thật sự bị mang đi! Làm sao bây giờ? Cậu ấy biến mất, như lời tiên đoán bị một loại sức mạnh mang đi." Tú Quyên khổ sở nói.

Thụy Phân nhin không được khóc thành tiếng. Thi Vũ bị một người ngoài không gian không biết tên mang đi, nàng biến mất.

Đồng hồ trên tấm bia đá vẫn còn chuyển động, bốn phía như thường ngày bình thường bình tĩnh, giống như hoàn toàn chưa xảy ra chuyện gì, cái khác duy nhất là, đã không thấy bạn tốt của các nàng nữa.

VƯƠNG PHI CỦA YÊU TINH

VƯƠNG

Trúc Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 5

"Thả ta ra, cái tên khốn kiếp!"

Thi Vũ không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, người nam nhân này đột nhiên xuất hiện ở bể bơi nhà nàng, nói người nữ là "đồ" của hắn gửi hai mươi năm, sau đó không hiểu hiệu quả đặc biệt gì đã được sử dụng, khiến trước mắt nàng chói lọi một ánh sáng rực rỡ, sau đó đã đi tới cái cung điện Hy Lạp cổ này.

"Có nghe hay không? Mau buông ta xuống."

Thi Vũ ở trong ngực hắn giãy dụa, bởi vì nàng bị hắn ôm ngang, cho nên chỉ có thể trừng mắt nhìn cằm hắn rỗng to, không cách nào nhìn đến tướng mạo của hắn, bất quá nàng cảm giác được thể trạng cường tráng của hắn.

Xiết chặt cánh tay lại, kiềm chế thân thể nhỏ bé không an phận trong ngực.

"An tĩnh chút, chớ lộn xộn."

Rất tốt, không nói gì cuối cùng đã mở miệng, nàng thật đúng là sợ không cách nào cùng bọn bắt cóc bị câm nói chuyện!

"Nếu như người tự nhiên bị người ta trói đi, còn bị người ta thô lỗ ôm, người còn có thể an tĩnh cùng người chào hỏi sao?"

Lôi Tư nhăn mày rậm, vì cái miệng nhỏ khéo léo của nàng mà cảm thấy không vui. "Ta nói rồi, đây không phải bắt cóc."

Hắn buông nàng xuống.

Thi Vũ vừa đứng trên mặt đất, lập tức lui ra phía sau hai bước.

Nàng giật mình khi thấy kẻ bắt cóc rất cao lớn, tròn vện cao hơn nàng một cái đầu, mà tướng mạo lại tuấn mỹ dị thường, bất quá toàn thân tản mát ra một cỗ hàn khí làm cho người sợ hãi.

Hai mắt hắn sắc bén như kiếm, một cái chớp mắt cũng không có nhìn thẳng vào nàng.

"Không phải bắt cóc thì là gì? Ta cảnh cáo người trước, nhà của ta mặc dù có tiền, nhưng không phải tùy tiện thì có thể để cho người ta vơ vét tài sản. Anh hai ta có rất nhiều bằng hữu là cảnh sát, nếu như người lập tức thả ta trở về, ta sẽ xem như chưa có chuyện gì phát sinh." Trước tiên nàng đem gia thế bôi cảnh nói cho kẻ bắt cóc, hy vọng có thể làm cho hắn bỏ đi ý niệm trong đầu.

"Ta chỉ muốn lấy lại đồ đạc của ta."

Nam tử anh tuấn tóc dài nói chuyện, bốn người khác thì đứng ở một bên không có mở miệng.

Nàng trừng to mắt nhìn về phía hắn. Đồ? Đừng có nói nàng bị gọi là "đồ đạc", bằng không nàng thật sự sẽ tức giận.

"Đừng nói một cách ngu ngốc nữa, ta căn bản không quen biết người, tại sao có thể là thứ "đồ" của người?"

"Đương nhiên là có, người, hai mươi năm qua, là ta gửi ở tại Lâm gia."

Hắn không có ngờ tới, hai mươi năm ngăn ngủ, tính tình Mật Nhi lại cải biến nhiều như vậy. Nếu như không phải trên người nàng có tồn tại phong ấn của hắn, hắn quả thực đã bắt đầu hoài nghi mình có phải đã bắt nhầm người.

Mắt hạnh của Thi Vũ trợn lên, lửa giận đầy ngực. Qua nhiều năm như vậy, tất cả xưng hô đều đã nghe qua, tiểu mỹ nhân, tiểu bướng bỉnh, Tiểu Ma Nữ, cũng không có người nói nàng là "đồ".

Cái tên thống lĩnh bọn bắt cóc này hết lần này tới lần khác lại gọi nàng là "Đồ"! Hảo, mắt chó nhìn người thấp, nàng cũng không cần băn khoăn cái gì phong phạm thực nữ. Giơ tay lên, nàng tính toán khen thưởng cho hắn một cái tát.

Nhưng tay Thi Vũ vừa mới giơ lên, lập tức đã bị Khắc Ân đứng thẳng một bên cầm lại, hắn cảnh cáo nói: "Nếu như ta là người, ta sẽ thông minh là không làm yêu tinh Vương tức giận, bởi vì đó sẽ là bất lợi lớn đối với người."

Thi Vũ dùng sức rút tay mình về, chằm chọc nói: "Tình huống này đối với ta đã là rất không thuận lợi. Các người rốt cuộc là giáo phái gì, cũng đã gần thế kỷ hai mươi một rồi, còn mặc loại quần áo cổ này, xưng cái gì Vương, là muốn làm điện ảnh, hay là muốn lập kịch truyền hình?"

Nàng cũng không xem nhẹ kỳ trang dị phục của bọn họ, cùng với trang điểm quái dị.

Đã là một xã hội khai sáng, tóc nam nhân có thể để dài như vậy là rất hiếm, mặc dù thoạt nhìn hắn giống như đến từ phương Tây, vốn làm cho người khác cảm thấy kinh ngạc.

Khắc Ân cúi đầu cười nhạt một tiếng, vì lí do nàng đưa ra mà cảm thấy thú vị. "Chúng ta ở đây không thịnh hành phim giống như Nhân Gian giới, TV, đây chẳng qua là một loại công cụ ăn mòn lòng người mà thôi."

Ha! Không thể tưởng được cái bọn cướp này có suy nghĩ giống với anh cả Vĩ Trí, nếu như hẳn không phải người xấu, nàng còn nghĩ có thể giới thiệu để hai người bọn họ quen biết với nhau.

"Phi thường cao hứng thấy người có ý nghĩ này. Như vậy có thể mời người nói cho ta biết, các người bắt ta tới đây là vì lí do gì?"

Thi Vũ cũng không muốn dông dài trong này, nàng vội vã muốn biết chân tướng rõ ràng, để có thể nhanh chóng trở về.

Khắc Ân không nói gì nhìn về phía yêu tinh Vương Lôi Tư, hẳn không xác định yêu tinh Vương có hay không thật sự muốn nốt Mật Nhi vĩnh viễn trong Trân Châu điện.

Lôi Tư bắt đầu có chút không kiên nhẫn. Tại sao hẳn lại để nàng trong này hồ ngôn loạn ngữ, không phải nên đem nàng nốt vào Trân Châu điện ngay từ đầu, vĩnh viễn không gặp gỡ đây sao?

"Muốn để người tiếp nhận trừng phạt dành cho một kẻ phản bội, vĩnh viễn bị giam cầm."

Thi Vũ kinh ngạc há hốc mồm, cái cằm thiếu chút nữa rớt xuống đất. Người nam nhân này điên rồi, hẳn đang tuyên một cái án mà nàng không bao giờ có khả năng phạm phải.

"Người đang phát bệnh thần kinh! Ta căn bản chưa thấy qua người, chớ nói chi là phản bội người, người có bệnh cũng đừng đi ra dọa người, nên đi bệnh viện trị liệu sớm một chút a!"

Nhất định là, người này nhất định đã bị bệnh tâm thần rồi.

Nghe nói có chút người bệnh thông thường thoát nhìn cũng giống như người bình thường, bất quá trong đầu sẽ thường xuất hiện một ít "ý tưởng" kì lạ, nếu như những ý tưởng đó đạt tới trình độ cao, vậy cảm xúc sẽ trở

nên khác thường, ngay sau đó liền phát bệnh. Đúng rồi, những người mắc đồ quái dị này nhất định là những kẻ trốn viện.

Nàng nhìn lên khuôn mặt mỹ lệ còn hơn nữ nhân kia, thở dài lắc đầu. Ông trời thật thích đùa dai, cho hẳn một thân hình tuyệt như vậy, lại cho hẳn một cái đầu không mấy tinh táo. Nàng căn cứ tâm địa từ bi của mình, vừa thấy đáng thương vừa thấy đồng tình muốn trợ giúp hẳn tìm lại bản thân.

"Như vậy đi, anh hai ta là Bác sĩ, tuy nhiên không phải chuyên xử lí khoa tâm thần, bất quá ta có thể cầu xin anh ấy giúp người tìm một Bác sĩ tốt, có lẽ có thể giúp người trở lại làm người bình thường."

Một mực che giấu tức giận, Lôi Tư giả bộ bình tĩnh không biểu lộ, rốt cục bị Thi Vũ chọc giận. Khuôn mặt nguyên bản không biến hóa đã bắt đầu run rẩy, cái cằm cũng bởi vì nghiêng răng nghiêng lợi quá lợi hại, mà có chút chấn động.

Năm nghìn năm qua, vẫn chưa có người nào dám cùng hẳn nói chuyện vô lễ như vậy, tiểu nha đầu này mới hai mươi tuổi, dám coi rẻ quân chủ Yêu Tinh giới như hẳn?

"Đùng!" Một tiếng giòn vang, một cột đá lớn bên cạnh Lôi Tư ném một kích, cả cột đá đang từ từ bắt đầu rạn nứt.

Bốn người Khắc Ân nhìn đến ngây dại, tính tình Vương những năm gần đây tuy không tốt, nhưng chưa bao giờ không khống chế được như vậy. Tiểu nha đầu này thật sự là lợi hại, gặp mặt không đến một canh giờ, Vương đã bị nàng chọc cho tức giận đến điên rồi.

Nhưng càng làm bọn họ giật mình, Thi Vũ không bị cột đá rạn nứt hù sợ, bởi vì nàng cho rằng đây hẳn là một cái tiểu xảo làm phim cũ kĩ, đi đến trước mặt Lôi Tư, nàng nâng lên bàn tay thoáng sừng đỏ của hẳn.

"Lần sau phát bệnh thì đừng tìm những cột đá cũ này phát tiết, sẽ bị thương. Người nên đi tìm Bác sĩ, uống thuốc, tâm tình sẽ ổn định lại." Khẩu khí Thi Vũ như đang trấn an tiểu hài tử.

Nàng đã đem một kích phần nộ của Lôi Tư, trở thành "đến giờ" phát tác của bệnh thần kinh.

Lôi Tư tức giận đến mắt toát ra lửa, gần như bẻ tay Thi Vũ, cắn răng nói: "Đừng ở chỗ này giả ngây giả dại nữa, như vậy cũng sẽ không thay đổi vận mệnh của người, người là Mật Nhi Trùng sinh, bởi vì kiếp trước phản bội mà phải trả giá. Hiện tại người liền biến mất cho ta, đến nhà tù ngoan cố chờ đợi vĩnh viễn, đừng để ta lại phải nhìn thấy người!"

Hắn đem Thi Vũ ném cho Lai Đốn ở một bên, hung hăng nói: "Lập tức mang nàng đi, vĩnh viễn không cho phép nàng tái xuất hiện ở trước mặt ta."

Hắn đuổi nàng, giống như đang đuổi con gián làm cho người ta chán ghét.

Thi Vũ tức giận bĩu môi, tay chống eo, lớn tiếng kháng nghị nói: "Cái gì?! Đừng quên là các người bắt buộc ta tới. Nếu như không muốn ta xuất hiện ở trước mặt người, vậy thì hãy thả ta đi. . . . ."

Nàng còn chưa kịp nói xong, đã bị Lai Đốn che miệng, rất nhanh khiêng ra cung điện, giống như bay hướng Trân Châu điện chạy tới.

Ba người khác xem xét Lai Đốn khiêng nàng đi, lập tức thở dài một hơi thật mạnh. Thật khó tưởng tượng, nếu như để nàng thoát ra, chỉ sợ Lục Lâm điện sẽ bị Lôi Tư hủy.

Trong ánh sáng nhu hòa, Thi Vũ chậm rãi mở to mắt, nàng cố gắng nháy mắt mấy cái, đây không phải gian phòng quen thuộc của nàng.

Nàng cố gắng muốn nhìn rõ hết thấy bốn phía, kinh ngạc phát hiện đây là một tòa cung điện hoa lệ dùng chân trâu liên kết thành. Hàng tỉ khóa chân trâu ở dưới ánh sáng mặt trời, tản mát ra từng đạo ánh sáng rực rỡ long lanh, mà nàng đang nằm trên một cái gì tựa như con trai to lớn mềm mại.

Nếu không phải bàn ở đây dùng thủy tinh tạo thành, nàng sẽ đoán rằng mình đang ở đáy biển Long Cung.

Nàng xốc lên cái chần mềm nhẹ như mây trắng, bước xuống giường, ngón chân tiếp xúc với một cỗ lạnh như băng, vội vàng rút trở về.

Đất này là một tảng đá cẩm thạch trơn bóng không tỳ vết.

"Không có đạo lý a! Sao giấc mộng chân thật như vậy?" Thi Vũ tự mình lẩm bẩm.

Mà mộng này cùng những giấc mộng nhiều năm qua của nàng không giống nhau, trong mộng trước kia là ở tại một công viên trăm hoa đua nở, đu xuống từ một gốc cây khổng lồ.

Hôm nay lại mộng ở trong một tòa cung điện chân trâu tráng lệ hoa mỹ.

"Không phải là mộng, không phải là mộng, thật sự."

Một hồi thanh âm ngân thơ vui cười truyền đến, Thi Vũ vội vàng tìm kiếm, nhưng nơi ở to như vậy trừ nàng ra không còn ai khác.

Cái mộng này rất kỳ quái, Thi Vũ rõ ràng nghe được có người đang nói chuyện.

"Ai? Là ai đang nói chuyện?" Tuy biết rõ là mộng, nhưng nàng cũng lên tiếng hỏi thăm.

"Là ta a! Mật Nhi." Thanh âm chủ nhân vẫn là hưng phấn kêu la.

"Người tên là Mật Nhi sao? Người đang ở đâu?" Thi Vũ thử theo nơi phát ra tiếng tìm thanh âm chủ nhân.

"Ta không phải Mật Nhi, ta gọi là Toa Toa, ta đang ở trên đầu nàng a!" Toa Toa có chút tức giận nói.

Thi Vũ theo lời nói liền ngẩng đầu lên nhìn, thiếu chút nữa thét ra tiếng, nàng tranh thủ thời gian che miệng của mình để tránh thất lễ, bởi trước mắt nàng không phải là một người, mà là một nàng tiên có đôi cánh mỹ lệ nhỏ bé.

"Mới một thời gian không gặp, ta thật không dám tin nàng đã quên mất ta rồi."

Toa Toa có cái đầu bé nhỏ, đôi mắt mỹ lệ chứa đựng nước mắt trong suốt, phi thường ủy khuất khóc.

"Sớm biết nàng một chút cũng không nghĩ đến ta, ta cũng không cần ở trong kết giới của Yêu tinh Vương, một mình ở lại đây, khổ sở chờ nàng hai mươi năm." Nàng càng nghĩ càng ủy khuất, khóc đến lớn tiếng hơn.

Chân tay Thi Vũ có chút luống cuống, "Cô. . . . . A, không! Toa Toa, người đừng khóc được không? Không phải ta không nhớ người, bởi vì ta căn bản không có biết người. Bất quá từ giờ trở đi, thật cao hứng có được một người bạn nhỏ." Thi Vũ cố gắng ngừng tiếng khóc của Toa Toa. Bởi vì người nàng tuy nhỏ, nhưng thanh âm lại rất lớn, âm lượng to đến mức làm cho lỗ tai Thi Vũ chịu không được.

Toa Toa chẳng những không ngừng khóc mà còn trở nên lớn tiếng hơn, hơn nữa tràn đầy phàn nàn thảng reo lên:

"Mật Nhi, nàng thật không có lương tâm, nàng thật sự đã quên ta rồi? Nàng quên ta với nàng còn có Huyền Vũ thường thường hay ở cùng một chỗ phải không? Ta đã biết rõ trong lòng của nàng thủy chung chỉ nhớ một mình yêu tinh Vương. Đừng quên, là hấn giết nàng, chia rẽ nàng cùng Huyền Vũ."

Yêu tinh Vương? Là tên của bọn cướp tối hôm qua sao? Hình như nàng cũng nghe thấy người khác gọi hấn như vậy. Thật kì lạ, hình như nàng cũng từng thấy qua bóng dáng của hấn.

Thi Vũ càng nghe càng khó hiểu. Còn có Hàm Ngư*? Hấn là người nào vậy? Tên gì tốt không lấy, lại chọn Hàm Ngư? Tám phần là người không có đọc sách rồi. Nhưng vì trấn an Toa Toa, nàng đành phải tìm chuyện để nói.

*cá mặn (e hèm, Miko nghĩ là Thi Vũ đã nghe nhầm Huyền Vũ thành Hàm Ngư).

"Toa Toa, người chớ khóc, ta nhớ được rồi. Ta nhớ được người cùng Hàm Ngư là bằng hữu tốt nhất của ta, người đi tìm hấn, chúng ta cùng đi ra chơi được không?" Thi Vũ vội vã đuổi cái phiền toái nhỏ này đi.

Nào biết Toa Toa nghe vậy khuôn mặt lại buồn bã bay đến bên cửa sổ, "Không có biện pháp ra khỏi, yêu tinh Vương đã giăng kết giới tại bốn phía Trân Châu điện này, ai cũng không có cách nào ra vào."

Thi Vũ lúc này mới nhớ tới Toa Toa từng nói qua nàng bị nhốt ở chỗ này hai mươi năm. Nàng đi đến bên cửa sổ, nhìn cảnh tượng mỹ lệ phía ngoài, lại có chút ít cảm giác quen thuộc. Thi Vũ không rõ kết giới theo lời Toa Toa là cái gì, cũng không hiểu vì sao nàng không ra đi, bởi vì hoa viên gần đây trong gang tấc a! Nàng xem thấy tiểu mỹ nhân ngồi ở bên cửa sổ khóc, dùng hai tay nâng lên Toa Toa ưu thương vô hạn, nàng có thể cảm nhận được sự cô tịch của Toa Toa.

"Chẳng lẽ hai mươi năm nay đã không có người ra vào nơi này sao?" Thi Vũ đi đến ngồi xuống trước bàn thủy tinh, đem Toa Toa đặt lên bàn.

"Có a! Yêu tinh Vương mỗi tháng đều tới cho Hoa Hồng thủy tinh hút lấy một giọt máu tươi, để đảm bảo nó tiếp tục duy trì."

"Hoa Hồng thủy tinh?" Thi Vũ cảm thấy rất tò mò đối với vật này.

"Nàng xem, ở đây." Toa Toa chỉ Thi Vũ đi đến chỗ Hoa Hồng đỏ, chỉ vào nó nói: "Yêu tinh Vương rất xem trọng nó, xem nó là vật hết sức quý giá."

Thi Vũ cẩn thận xem xét Hoa Hồng đỏ, quả nhiên phát hiện nó không phải Hoa Hồng đỏ bình thường, nó là một đóa thủy tinh Hoa Hồng màu đỏ.

"Không tốt, có người đến đây." Toa Toa đột nhiên kêu la kinh hoàng.

Thi Vũ cấp tốc nhìn về phía cửa cung, cũng không có thấy gì. "Không có a. Người nào tới vậy?"

"Hộ pháp sứ giả Lai Đốn. Mật Nhi, nàng ngàn vạn lần đừng nói cho hãn nàng gặp qua ta, bằng không ta liền xong rồi." Toa Toa vừa nói vừa hướng một cái cây bay đi, tìm chỗ núp vào.

Thi Vũ chăm chú nhìn cửa cung, quả nhiên nhìn thấy bóng người xuất hiện ở cửa ra vào, Thi Vũ nhận ra hãn là một trong năm người xấu bắt cóc nàng.

VƯƠNG PHI CỦA YÊU TINH

VƯƠNG

Trúc Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Thi Vũ thử thật nhiều phương pháp để làm cho bản thân ngủ được, vốn là hy vọng có thể từ giấc ngủ này giúp mình thoát ly khỏi giấc mộng, nào biết một cái thanh âm huyền ảo cũng đang quanh quẩn bên tai không đi. Nàng đem chân bông kéo cao, ý đồ thoát khỏi tạp âm cao độ này, hết lần này tới lần khác thanh âm kia lại không buông tha cho nàng.

"Mật Nhi. Nhanh lên một chút, nàng phải nghĩ biện pháp đi ra ngoài a! Đừng ngủ, Mật Nhi, nhanh dậy đi a!" Toa Toa bay đến bên tai Thi Vũ liều mình gầm nhẹ.

Thi Vũ bị Toa Toa làm vậy thật sự rất không bình tĩnh, dùng hết sức vung tay lên, đem thanh âm đánh rớt xuống dưới giường.

"Mẹ, đừng la nữa! Để cho con ngủ tiếp trong chốc lát." Cảm giác thoải mái làm cho nàng tưởng mình đang ở trong ngôi nhà ấm áp của mình.

Toa Toa giãy dựa từ dưới giường đứng lên, sờ sờ cái mông ngã đau, nhìn đến Thi Vũ vẫn là bộ dáng không muốn tỉnh lại.

Chọn lựa thủ đoạn phi thường. Nàng chưa từ bỏ ý định lôi kéo nên nàng kéo tóc Thi Vũ lớn tiếng kêu lên: "Mật Nhi, chớ ngủ, nhanh lên một chút, đứng dậy ngẫm lại biện pháp. Mật Nhi, nhanh lên một chút a!"

Thi Vũ bị đau, ngồi dậy, không vui kêu lên: "Là ai kéo tóc của ta?"

"Là ta, Toa Toa." Toa Toa bay đến trước mặt Thi Vũ, đứng ở trên chần tiếp tục la hét: "Nàng nhanh thức dậy ngẫm lại biện pháp đi ra ngoài nha!"

Thi Vũ vừa thấy được Toa Toa, lập tức buồn ngủ hoàn toàn biến mất, kinh dị ngồi dậy hét lên tiếng: "Làm sao người lại ở trong này? Người không phải đang ở trong mộng sao? Như thế nào chạy đến cuộc sống sự thật ở đây? Không phải. . . . . Nhất định là ta còn chưa tỉnh ngủ." Một lần nữa nàng lại tiến vào chần êm, muốn mượn giấc ngủ để trở lại trong hiện thực.

Toa Toa dùng sức kéo chần êm ra, nhìn qua Thi Vũ không giải thích được nói: "Nàng đang ở đây nói cái gì a! Còn đang nằm mộng sao?"

"Nằm mộng? Ta hiện tại mới là đang ở trong mộng."

Thi Vũ tự mình lẩm bẫm, không nghĩ tới đã tỉnh lại mà vẫn còn ở nơi này.

Nàng vịn đầu muốn ngất đi, cố gắng nghĩ lại tới rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao mình lại bị vây hãm trong giấc mộng này không cách nào tự kiểm chế được?

Thi Vũ dùng hết sức hồi tưởng, nhưng lại không thể nhớ nổi là như thế nào.

"Như thế nào? Nghĩ ra chưa? Nghĩ ra chưa?" Toa Toa nhìn qua Thi Vũ suy nghĩ sâu xa, rất là sốt ruột hỏi.

"Nghĩ cái gì?"

Thi Vũ có chút mơ hồ nhìn qua Toa Toa một lòng muốn bay ra ngoài.

"Nghĩ cái gì?!"

Toa Toa không tin há to mồm kêu to, "Đương nhiên là nghĩ như thế nào ra khỏi đây a! Nàng sẽ không quên chúng ta còn bị nhốt ở nơi này chứ?"

"Không quên, nhưng có biện pháp đi ra ngoài sao?"

"Không có. . . . . , bởi vì bốn phía Trân Châu điện che kín kết giới, đương nhiên là không ra được."

Toa Toa có chút uể oải nói.

Thi Vũ bước xuống giường mềm mại, đi đến trước cổng vòm hình tròn ở đại sảnh, vươn tay hướng ra phía ngoài dò xét dò xét, quả nhiên phát hiện bức tường vô hình vẫn đang tồn tại. Nàng nhìn ra vườn hoa mỹ lệ bên ngoài, rất khó tin tưởng gần trong gang tấc như vậy lại bị cách ly bởi một bức tường không nhìn thấy.

"Người có thể nói cho ta, cái gì là kết giới không?"

Nàng nhìn qua một cây đại thụ nơi xa vườn hoa, cảm thấy nó có chút quen mắt.

Toa Toa bay đến trước mặt Thi Vũ, tò mò nhìn nàng, kỳ quái nàng làm sao có thể hỏi ra vấn đề bình thường như vậy.

"Kết giới là một loại pháp thuật, nó có thể tạo ra một đạo sức mạnh xung quanh người hay bất cứ cái gì, làm người khác không cách nào tiến vào."

"Nói như vậy, người cũng làm được nó rồi?" Thi Vũ cao hứng hỏi. Bởi vì tướng mạo Toa Toa cũng rất quái dị, rất giống yêu tinh, mà tất cả yêu tinh hẳn là đều có pháp thuật mới đúng.

"Ta cũng biết, bất quá. . . . ." Toa Toa có chút xin lỗi nói, "Kết giới mạnh yếu cũng bởi vì pháp lực thâm hậu mà có chút khác biệt."

"Là như thế nào?"

Toa Toa trừng mắt liếc Thi Vũ, có chút tức giận nói: "Tựa như chỗ kết giới này của yêu tinh Vương, bất luận kẻ nào đều không thể đột phá. Mà chỗ ta giảng ra kết giới, bất luận kẻ nào chỉ cần dùng pháp lực vừa phải là có thể phá được." Nói xong, nàng rất tức giận nghiêng eo xoay người sang chỗ khác.

"Nói như vậy, ngoại trừ yêu tinh Vương, bên ngoài không ai có thể mở ra kết giới này."

Thi Vũ thất vọng nói.

"Ngoại trừ có bùa hộ mệnh của Vương."

"Cái gì là bùa hộ mệnh?"

Thi Vũ không hiểu.

Toa Toa bay đến phía trước cửa sổ, ngồi xuống giải thích: "Đó là do pháp lực của Vương tạo ra, bất luận kẻ nào chỉ cần có nó, thì địa phương nào cũng có thể đi, bất luận pháp thuật gì cũng đều không gây thương tổn."

"Thật a! Lợi hại như thế. Vậy người nào có thể giữ nó đây?" Thi Vũ cảm thấy hết thảy những cái trong mộng đều kì lạ thú vị. Tựa như Ái Lệ Ti (Elise mộng du tiên cảnh) mộng du, nàng cơ hồ có thể tưởng tượng cảnh Ái Lệ Ti khi đó, vừa hưng phấn vừa sợ hãi.

"Lai Đốn." Toa Toa trả lời đơn giản, "Bởi vì hãn là một trong Tứ đại hộ pháp sứ giả, mà bọn họ là người yêu tinh Vương tín nhiệm nhất."

"Nói cách khác, Tứ đại hộ pháp sứ giả đều có được bùa hộ mệnh của yêu tinh Vương rồi?"

"Không phải, Tứ đại hộ pháp sứ giả có nhiệm vụ phải sử dụng, Vương mới có thể cho."

"Thật sự là keo kiệt."

Thi Vũ âm thầm hạ một quyết định, nhất định trước khi tỉnh mộng này, phải gặp yêu tinh Vương kia một lần nữa, nói hẳn cho nàng một cái bùa hộ mệnh để chơi đùa, đi khoe khoang.

Thi Vũ nghiêng người về phía trước cửa sổ, trong lòng suy nghĩ, Lai Đốn là giám thị của nàng, cũng chỉ có Lai Đốn có bùa hộ mệnh có thể cho các nàng đi ra ngoài, vậy phải nghĩ biện pháp từ trên người Lai Đốn hạ thủ.

"Mật Nhi, nàng đang ở đây nghĩ cái gì?"

Toa Toa nhìn chăm chăm vào Thi Vũ đang trầm tư hỏi.

"Ta suy nghĩ, như thế nào từ trên người Lai Đốn trộm được bùa hộ mệnh." Thi Vũ thẳng thắn nói.

"Trộm?"

Toa Toa thú vị lắng tai nghe.

"Làm sao để trộm được?"

Thi Vũ duỗi một bàn tay ra, để cho Toa Toa đứng ở trên đó, bưng lấy Toa Toa hào hứng bưng bưng ngồi vào trước bàn thủy tinh, bắt đầu nhiệt tâm thảo luận tính kế Lai Đốn thế nào.

"Bình thường bao lâu sẽ đưa thức ăn đến?"

Toa Toa lắc đầu, "Không biết, trước kia là một tháng một lần đưa cho Yêu tinh Vương, bất quá bây giờ nàng đã về rồi, hẳn sẽ phải thường xuyên hơn."

"Vì sao?"

"Bởi vì nàng phải ăn cơm a! Thân thể nàng bây giờ là người, không giống ta, chỉ cần uống mật hoa cùng nước là sẽ no rồi."

Vừa nghe nàng nói, Thi Vũ cũng hiểu được bụng trống trơn, có chút đói bụng, cách từ lần ăn cơm trước đến bây giờ đã vượt hơn mười hai giờ.

"Lai Đốn đáng giận, còn không đưa cơm tới, quả thực là ngược đãi con tin mà. Rốt cuộc hẳn có hiểu biết nhân quyền hay không a!" Thi Vũ tức giận oán trách.

"Kế hoạch của nàng cùng ăn cơm có liên hệ sao?" Toa Toa hồ nghi hỏi.

Mật Nhi sau khi sống lại có khi nói những lời nàng không hiểu nổi.

"Đương nhiên là có."

Thi Vũ có chút xấu hổ nói, "Ta nhưng muốn lợi dụng khi hẳn đưa cơm tới thì đánh hẳn bất tỉnh, trộm bùa hộ mệnh trên người hẳn rồi chạy đi."

Đương nhiên nếu thuận tiện trộm luôn đồ ăn đi cũng được, Thi Vũ âm thầm bổ sung.

"Đánh bất tỉnh hẳn? Ai? Lai Đốn sao?"

Toa Toa không xác định hỏi, Mật Nhi ôn nhu sẽ nghĩ tới đánh người ngất xỉu, thật bất khả tư nghị.

"Nói thừa." Thi Vũ trừng nàng liếc, có cái gì phải ngạc nhiên, trên phim không phải hay diễn cảnh như vậy sao?

"Chẳng lẽ người không muốn đi ra ngoài?"

"Muốn, nhưng. . . . ." Toa Toa còn chưa phải quá tin tưởng. "Nàng xác định đánh thắng được Lai Đốn sao?"

"Ta không nói sẽ đánh nhau với hã a! Ý của ta là, lúc hã vừa mang cơm bước vào, người tránh ở trong chãn bông, dùng thanh âm của ta dụ sự chú ý của hã, ta thì thừa cơ cầm cây côn đánh hã bất tỉnh."

Thi Vũ âm thầm thè lưỡi, bốn tiểu thư cũng là thực nữ ôn nhu, làm sao đánh được nam nhân to lớn kiêu căng kia!

Toa Toa nghe xong cao hứng vỗ tay kêu to: "Tốt! Tốt! Thân thể ta nhỏ, tránh ở trong chãn bông hã căn bản nhìn không thấy, nhất định có thể dụ sự chú ý của hã. . . . ."

Bỗng nhiên lại như nhớ ra cái gì, nàng nản lòng nói: "Nhưng. . . . . Nhưng trong Trân Châu điện căn bản không có gậy gộc lớn, chỉ có thủy tinh, trân châu cùng hoa Mật Nhi yêu nhất mà thôi."

Sau khi Toa Toa nhắc nhở, liền ba chân bốn cẳng dò xét bốn phía. Trời ạ! Quả nhiên không có cái gì có thể dùng làm vũ khí. Nếu như nói có, vậy cũng chỉ có ghế dựa thủy tinh trước bàn thủy tinh rồi, bằng không chỉ còn lại đóa hồng thủy tinh kiêu diễm ướat át kia.

Thi Vũ đi đến trước bàn thủy tinh nhìn chăm chăm vào Hoa Hồng thủy tinh đỏ, trong nội tâm cân nhắc trọng lượng của nó. Nó rất lớn, thoát nhìn cao như cái đèn bàn, nếu như làm là thuần thủy tinh, hã là rất nặng a.

Tuy nhiên nàng không nghĩ phá hư trang sức phẩm đẹp như vậy, nhưng vì tự do, cũng không khỏi phải phá hủy nó.

Toa Toa thấy Thi Vũ nhìn chăm chăm vào thủy tinh Hoa Hồng đỏ, đang định hỏi nàng cái gì, lại phát hiện không khí có chút không đúng, có người đến đây.

"Mật Nhi, Lai Đốn đến đây."

Toa Toa thấp giọng kêu.

Thi Vũ nhìn về phía cửa cung trống không bóng người, "Ở đâu?"

"Ở bên ngoài, sắp đến."

Toa Toa khẩn trương kêu.

"Hào, vậy mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng a! Nhanh, đây là cơ hội duy nhất chúng ta có thể chạy đi."

Thi Vũ vừa nói, vừa hướng sau một cây Trụ Tử (cây cột) bên cạnh tránh đi.

Toa Toa cũng nhanh chóng bay đến trên giường, trốn trong chăn bông.

Lai Đốn bưng cơm trưa cầm giận bất bình đi tới, đường đường Hộ pháp sứ giả, lại làm loại việc không tên lật vật này, nghĩ tới thật sự là uất ức. Nhưng mệnh lệnh của yêu tinh Vương hãn không thể không nghe, ai bảo hãn là người duy nhất có thể tự do xuất nhập Trân Châu điện đây?

Hãn bưng đồ ăn, xuyên qua kết giới, tiến vào Trân Châu điện, ngoài ý muốn phát hiện trong điện yên tĩnh dị thường.

"Mật Nhi Vương Phi, ăn cơm đi." Sẽ không phải là còn đang ngủ chứ! Xem ra nàng vẫn chưa tin đây hết thủy đều là sự thật.

"Ừ! Chuyện gì?" Toa Toa từ trong chăn học thanh âm Thi Vũ.

"Ta không muốn ăn."

Lai Đốn có chút nhú mày.

Cái này không thể được, Mật Nhi không ăn cơm, vạn nhất yêu tinh Vương trách tội xuống, hãn cũng gánh không nổi tội danh đói chết Vương Phi. Hãn đi về hưởng chiếc giường mềm mại, muốn nhìn Mật Nhi một chút xem nàng có phải là có chỗ nào không thoải mái.

Thi Vũ thấy hãn tới gần hưởng giường, lập tức chạy về phía bàn thủy tinh, đẩy hộp thủy tinh ra, cầm lấy Hoa Hồng thủy tinh bên trong, hưởng xuống đầu Lai Đốn.

Ai ngờ động tác Thi Vũ nhanh, Lai Đốn phản ứng nhanh hơn, Thi Vũ vừa cầm lấy Hoa Hồng thủy tinh, hãn lập tức liền phát giác xoay người lại, hãn vừa nhìn thấy gì đó trong tay Thi Vũ, hé ra khuôn mặt tuần tú thoáng cái trắng bệch như tờ giấy.

"Người. . . . . Người. . . . . Nhanh. . . . . Nhanh. . . . . Cẩn thận . . . . . Chú ý. . . . . Tâm a!" Hãn khẩn trương đến nỗi ngay cả nói chuyện cũng trở nên cà lăm.

Cái nữ nhân ngọc này lại lấy bông hoa bảo vệ tính mạng mình mà chơi đùa, nếu như bị Vương biết, hãn có mười cái mạng cũng không đủ chết.

Thi Vũ thật không ngờ lá gan Lai Đốn nhỏ như vậy, chỉ là làm bộ muốn công kích hãn, cũng không phải thật sự muốn đánh xuống dưới, hãn liền sợ đến như vậy.

"Nói như sợ chết..., hãy đem bùa hộ mệnh giao ra đây, bốn đại tiểu thư có thể tha cho người khỏi chết."

Nàng dương dương đắc ý nói vài lời hay được nghe qua trong phim ảnh, cảm giác được có chút uy phong làm cường đạo thật.

Lai Đốn vừa nghe cái cảm thiếu chút nữa rớt xuống đất. Tiểu nha đầu không biết sống chết này dám uy hiếp hãn, nếu như không phải sợ nàng hư hao Hoa Hồng thủy tinh trong tay cùng với mệnh lệnh của Vương, chỉ với một đầu ngón tay hãn đã có thể đưa nàng vào chỗ chết, còn đến phiên nàng đến uy hiếp hãn sao.

Thi Vũ nhìn hãn không có phản ứng, nhịn không được thúc giục hãn, "Như thế nào? Nhanh giao ra đây. Nếu như không giao..., ta sẽ đập xuống a!" Nói xong liền đem Hoa Hồng thủy tinh trong tay giơ lên cao.

Lai Đốn xem xét Thi Vũ thật sự tính toán lấy Hoa Hồng thủy tinh đánh hãn, khẩn trương vô cùng, trong nội tâm không khỏi bắt đầu cân nhắc, là muốn Mật Nhi tùy ý lấy Hoa Hồng thủy tinh đập bể, hay là đem bùa hộ mệnh giao cho nàng?

Hết thầy không được, hai con đường này bất luận là cái nào hãn đều không thoát khỏi cái chết.

Bởi vì Hoa Hồng thủy tinh là bông hoa tính mạng của Mật Nhi, cầm hoa đập vào hãn, đầu hãn cũng không lo, nhiều lắm chỉ lau lau vài cái là tốt rồi, nếu như là hoa hủy, vậy cũng rất tốt, hoa hủy thì Mật Nhi phải chết, vậy hãn chắc chắn được chôn cùng.

Nhưng đem bùa hộ mệnh giao cho nàng, để cho nàng đi ra Trân Châu điện, đối mặt thế giới hoàn toàn xa lạ bên ngoài, đây không phải là rất nguy hiểm sao? Vạn nhất xảy ra cái gì sai lầm, hãn phải hướng Vương đòi công đạo thế nào? Chỉ cần nghĩ tới yêu tinh Vương thịnh nộ, hãn bắt đầu run rẩy, yêu tinh Vương tức giận sẽ không có tình cảm, cho dù là mình theo hãn hai ngàn năm cũng không ngoại lệ. Ai! Ai bảo hãn gặp xui xẻo, vận xui mới bị phái tới trong lúc này?

"Ừ, người quyết định xong chưa? Nam tử hán đại trượng phu, làm gì bà bà mụ mụ vậy a! Sợ đau như vậy, thì đem bùa hộ mệnh giao ra đây, còn

do dự cái gì?"

Thi Vũ thật sự là không hiểu, một người nhát gan như vậy, một chút cũng không tương xứng cùng ngoại hình.

Lai Đốn tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nàng sao biết hẳn không phải sợ nàng, mà là sợ nàng làm thương đến chính mình.

Tình huống vạn bất đắc dĩ, Lai Đốn quyết định đem bùa hộ mệnh giao cho nàng, so với Hoa Hồng thủy tinh bị diệt thì vẫn còn chút đường sống sót.

"Được rồi! Ta quyết định giao ra bùa hộ mệnh, bất quá người phải đáp ứng ta, trước tiên buông Hoa Hồng thủy tinh ra."

Thi Vũ hắc hắc cười lạnh hai tiếng, "Người nghĩ rằng ta là đứa ngốc? Người đem bùa hộ mệnh giao ra trước rồi nói sau."

Muốn gạt người? Không có cửa đâu.

Lai Đốn bất đắc dĩ đem bùa hộ mệnh trước ngực bỏ xuống, cầm đến gần Thi Vũ nhanh chóng giao cho nàng, nào biết Thi Vũ cảnh giác rất nặng, lập tức lui về sau hai bước.

"Đứng lại, không được nhúc nhích."

"Người không phải muốn nó sao? Như thế nào, lại không muốn rồi?"
Lai Đốn không vui hỏi.

Thi Vũ hướng Toa Toa vẫn đang trốn trong chần kêu lên: "Toa Toa, có thể ra rồi, hẳn không dám thương tổn người đâu."

Toa Toa nghe được Thi Vũ la như vậy, mới có hơi khiếp đảm từ trong chần chui ra, cúi đầu không dám nhìn Lai Đốn, bay thẳng đến chỗ Thi Vũ.

Thi Vũ xem thấy Toa Toa hung hãn sợ Lai Đốn như vậy, không khỏi có chút buồn cười, an ủi nói; "Đừng sợ hãn, hãn so với người còn nhát gan hơn."

"Không phải, Mật Nhi. Người đã quên, hãn thật hung dữ độc ác." Toa Toa trốn đến sau lưng Thi Vũ, thanh âm rất nhỏ nhắc nhở nàng.

"Phải không?" Thi Vũ cười nhạt, nàng vẫn không nhìn ra hãn có cái điểm gì hung ác.

Lai Đốn thật là có chút dở khóc dở cười, không thể tưởng được đường đường một trong Tứ đại hộ pháp sứ giả, lại thua dưới tay một cái tiểu cô nương, nếu như truyền ra ngoài, hãn thật muốn dùng mặt quét sân.

Thi Vũ nhìn qua bùa hộ mệnh trong tay Lai Đốn, lặng lẽ đối Toa Toa nói: "Người lấy bùa hộ mệnh đem tới đây."

"Ta?" Toa Toa rất kinh ngạc nói: "Muốn ta lấy bùa hộ mệnh từ trong tay Lai Đốn?"

"Đúng a! Người nhanh lên đi lấy tới" Thi Vũ thúc giục Toa Toa sợ hãi ở sau lưng nàng.

Toa Toa vẫn là sợ hãi lắc đầu mãnh liệt, bùa hộ mệnh của Vương pháp lực cường đại như thế nào, nàng cũng không phải không biết. Nhớ rõ Mật Nhi khi là Vương Phi của yêu tinh Vương thì hãn vô cùng sủng ái nàng, vì bảo vệ nàng không bị bất luận thương tổn gì, hãn từng tự tay đưa một cái bùa hộ mệnh cho Mật Nhi.

Có một lần Mật Nhi du ngoạn tại bờ hồ Mộng Chi thì rơi mất bùa hộ mệnh yêu tinh Vương đưa cho nàng, rất nhiều trung hạ đẳng yêu tinh vì tìm kiếm pháp lực bảo vệ của bùa hộ mệnh, chém giết nhau để đoạt lấy, kết quả phạm là người đụng chạm vào bùa hộ mệnh, đều bị thổi rửa tan biến thành vô hình, từ đó về sau không có bất luận kẻ nào dám cướp bùa hộ mệnh nữa.

Thi Vũ thấy Toa Toa một mực chặm chạp không chịu hành động, không khỏi nghi vấn hỏi: "Người nhanh đi cầm nha! Có cái gì không đúng sao?"

Toa Toa cúi đầu, không có trả lời.

"Nàng không dám cầm, cũng không đủ tư cách cầm." Lai Đốn thay mặt nàng đáp lời.

"Vì cái gì? Có thật không? Toa Toa." Thi Vũ hướng Toa Toa chứng thực.

Toa Toa sợ hãi gật đầu, "Ta không có cách nào đụng vào bùa hộ mệnh của yêu tinh Vương. Nếu như đụng vào, tay sẽ bởi vì bỏng nghiêm trọng mà thối rữa."

"Tại sao lại như vậy chứ?"

Thi Vũ không cách nào tin, nàng thật sự nhìn không ra bùa hộ mệnh nho nhỏ này có nhiều sức mạnh như vậy.

"Bởi vì nàng là một tiểu yêu tinh, căn bản không cách nào đụng chạm pháp lực cường đại của bùa hộ mệnh." Mật Nhi sau khi sống lại hoàn toàn đã quên bùa hộ mệnh đáng sợ, pháp lực cường đại thượng đẳng quý tộc nếu như không có Vương ban thưởng pháp lực, tiếp xúc đến cái bùa hộ mệnh này chẳng qua là cảm thấy rất nặng mà thôi. Nhưng nếu yêu tinh pháp lực yếu tiếp xúc đến bùa hộ mệnh, lập tức cũng sẽ bị bùa hộ mệnh gây thương tích, cho nên cái bùa hộ mệnh này đối với những kẻ bình thường là rất đáng sợ. Lai Đốn tiếp tục cười nhạo nói: "Cũng bởi nàng là Mật Nhi Vương Phi, mới có tư cách tiếp xúc đến yêu tinh quý tộc thượng đẳng. Ta nói sai sao? Tiểu Điệp tinh Toa Toa."

"Thượng đẳng yêu tinh thì có ích lợi gì? Nhiều nhất cũng là bọn cướp thượng đẳng mà thôi." Thi Vũ không phục phản bác hẳn.

Nói như vậy thật sự là thỏa đáng, bởi vì tuy bọn họ bắt cóc nàng, lại cho nàng ở cung điện hoa lệ, được ăn đồ ăn, cũng không có bạc đãi nàng, cho nên xưng bọn họ là bọn cướp thượng đẳng thật sự là quá thích hợp.

"Bọn cướp?" Lai Đốn bị cái danh từ mới này chọc cười, hần chỉ chỉ Hoa Hồng thủy tinh đỏ trên tay Thi Vũ, "Hiện tại ai mới là bọn cướp?"

Thi Vũ nâng lên cái cằm hừ một tiếng, quyết định không muốn nhờ vả Toa Toa nữa. Nàng đối với Lai Đốn phi thường có lễ hỏi: "Như vậy có thể nhờ người đem bùa hộ mệnh đặt lên bàn thủy tinh?"

Lai Đốn nhướng nhướng mày, rất dứt khoát đem bùa hộ mệnh đặt ở trên bàn thủy tinh, sau đó lui ra phía sau vài bước.

"Đã được chưa? Nếu như đã được, xin buông Hoa Hồng thủy tinh đỏ ra."

Thi Vũ nhanh chóng cầm lấy bùa hộ mệnh trên bàn thủy tinh, cùng Toa Toa bước nhanh chạy đến hướng cửa cung, vẫn không quên quay đầu lại hướng Lai Đốn vội vã đuổi theo làm một cái mặt quỷ. "Đã được a, bất quá phải đợi ta ra khỏi đây rồi nói sau. "Nói xong cũng đem bùa hộ mệnh đặt ở trước ngực, xuyên qua kết giới vô hình kia.

"Cái gì?"

Lai Đốn một cái phản ứng cũng không kịp, Thi Vũ cùng Toa Toa đã đến vườn hoa ngoài cung, trái lại hần bị nhốt tại trong Trân Châu điện.

Toa Toa phi thường cao hứng đến chỗ bay múa, đã xa cách hai mươi năm có dịp chào hỏi. Nàng hôn hít lấy bất luận cái gì nhìn thấy, bay đến trên hoa Tulip đang nở rộ, hưng phấn cùng hần chào hỏi, "Đã lâu không gặp, hoa tinh môn."

Trong vườn hoa, bách hoa nàng đáp lại dường như đang vui vẻ hát, trong đó vừa coi như trộn lẫn một ít thanh âm ——

"Hoan nghênh người trở về, Tiểu Điệp tinh."

"Hoan nghênh vua của chúng ta bay trở lại cái chỗ này vui chơi."

"Vương Phi của chúng ta đã trở lại."

"Vương Phi ôn nhu đã trở lại."

Trong vườn hoa to như vậy phát ra tiếng nói cùng tiếng hát vui vẻ, Phong yêu tinh bay tới rồi, truyền tụng tiếng ca Hoa Yêu tinh đến chỗ xa hơn, cũng đem vui sướng vì Vương Phi đã đến tản ra ngoài.

"Aizzz! Mật Nhi Vương Phi, thả ta ra ngoài a!" Lai Đốn hung hăng trong điện rộng lớn kêu.

Thi Vũ đùa dai đem Hoa Hồng thủy tinh đặt ở trước cửa cung, làm cho Lai Đốn nhìn thấy được, nhưng lấy không được.

"Sẽ không! Ta muốn phạt người nếm thử tư vị bị giam ở bên trong."

Lai Đốn thật sự là vừa vội vừa tức, hận hiện tại không thể lao ra ngoài, hảo hảo giáo huấn nàng một phen. Nàng cho là hấn lo lắng vì tính mạng của ai, lo cho ai a? Đem tính mạng hoa trọng yếu như vậy đùa giỡn, nếu như kẻ nào liều lĩnh có chủ ý bất lương làm hỏng, vậy nguy rồi.

Cô gái nhỏ cái gì cũng không biết hết lần này tới lần khác tinh nghịch bướng bỉnh, còn làm như không có việc gì đem hấn ra đùa giỡn chơi.

Thi Vũ nhìn qua bộ dáng tức giận của Lai Đốn , thật sự là vui mừng hết sức, ai nói hấn trêu chọc đến nàng? Nàng hướng Lai Đốn vẫy tay, mang theo lòng hiếu kỳ tràn đầy theo Toa Toa đi thám hiểm.

VƯƠNG PHI CỦA YÊU TINH

VƯƠNG

Trúc Quân

www.dtv-ebook.com

Chương 7

"Cái gì? Người để cho một mình Mật Nhi ra khỏi Trân Châu điện!"

Từ Trân Châu điện truyền ra tiếng gầm gừ của Lôi Tư, lan ra vài dặm.

Từ lúc Khắc Ân tìm tới Hòa yêu tinh Ly Na hiện đang ở Hòa Long Cốc thì tìm được hãn, bẩm báo những chuyện đã xảy ra, trong lòng hãn liền dâng lên cảm xúc cực kì tức giận, hãn không nghĩ tới người chính mình tín nhiệm nhất, đặc ý nhất một trong Tứ đại hộ pháp sứ giả Lai Đốn lại thua dưới tay một người mới từ Nhân Gian Giới trở về, không có bất kì pháp lực gì trong tay.

Lai Đốn quỳ gối giữa đại sảnh, cúi đầu không dám nhìn thẳng yêu tinh Vương Lôi Tư phần nộ không thôi trước mắt, bởi vì yêu tinh Vương đang nổi giận rất vô tình, tàn khốc, hãn không dám nghĩ tới kết cục của chính mình, cũng không dám yêu cầu xa vời yêu tinh Vương sẽ tha thứ cho hãn, nhưng hãn vẫn phải vì chính mình tìm cơ hội giải thích cuối cùng, hi vọng tìm được một con đường sống.

"Đúng vậy, Vương, nhưng đó là bất đắc dĩ, Vương Phi dùng tính mạng chi hoa uy hiếp ta, ta không thể vi phạm mệnh lệnh của Vương, để cho tính mạng chi hoa* bị tổn hại."

*Hoa Hồng thủy tinh: tính mạng của Thi Vũ.

Lôi Tư cuồng ngạo, tức giận giễu cợt nói: "Vậy nên người liền giao ra bùa hộ mệnh, chấp tay vái nài xuất cung? Người còn là Tứ đại hộ pháp sư giả yêu tinh giới sao?"

Hắn đợi hai mươi năm, mới đem nàng từ Nhân Gian Giới trở về, tiếp nhận trừng phạt đã muộn hai mươi năm. Không thể tưởng được không đến thời gian hai ngày, đã để nàng chạy thoát, còn làm cho thuộc hạ tâm phúc của hắn giảm bớt năng lực rất nhiều.

Lai Đốn mặc dù đang muốn nói thêm gì nữa, nhưng vừa nhìn thấy biểu lộ của yêu tinh Vương, là hắn biết nhiều lời vô ích, chỉ sợ càng làm Vương tức giận mà thôi. Hắn bất đắc dĩ cúi thấp đầu, chỉ có thể hận Mật Nhi sau khi sống lại quá xảo trá tai quái, hôm nay đành phải nhận mệnh chờ yêu tinh Vương cân nhắc quyết định.

Không khí trong đại sảnh rất khẩn trương, người ở chỗ này đều vì Lai Đốn cảm thấy bất an, rất sợ yêu tinh Vương đang giận dữ sẽ xử tử hắn.

Đột nhiên, một hồi tiếng cười phá vỡ yên tĩnh, khiến cho mọi người liếc mắt, đều nhìn về phía chủ nhân thanh âm.

"Thật không sai, đã lâu không ai mang lại cho vùng đất cổ này một sinh mạng mới." Khắc Ân cười nói.

Một câu nói làm mọi người không hiểu ra sao, An Đáp và Húc Nhĩ cùng liếc mắt nhìn nhau, cũng không biết Khắc Ân đang giở trò quỷ gì, bất quá bọn hắn tin tưởng Khắc Ân túc trí đa mưu nhất định có biện pháp cứu Lai Đốn.

Lôi Tư nhíu chặt mày rậm, không vui nói: "Khắc Ân, người đang nói cái gì?"

"Ta đang nói sinh mạng vui sướng a!" Khắc Ân phối hợp cười đến rất vui vẻ, tựa hồ là có một việc phi thường buồn cười vừa phát sinh, làm cho

hắn cười đến không ngậm miệng được.

"Nếu người có tài cán thì hãy tìm một lý do cho mình, bằng không ta sẽ để người và Lai Đốn cùng một chỗ đến Minh phủ tìm Satan báo danh." Lôi Tư lạnh lùng nói.

Khắc Ân thật vất vả ngừng thanh âm cười, chậm rãi nói: "Đương nhiên, ta không nghĩ sẽ rời xa khỏi Vương. Vương, chẳng lẽ ngài không nghe thấy Phong yêu tinh, Thụ Yêu tinh cùng Hoa Yêu tinh vui hát, giúp nhau truyền tụng sao? Bọn họ chờ mong Mật Nhi Vương Phi có thể truyền cho bọn họ một sinh khí mới chói lọi rực rỡ. Vương, ngài đem nàng trở về một lần nữa, ngài cho phong ấn sinh mạng nàng, khiến nàng có năng lực cầm lấy bùa hộ mệnh đi khỏi Trân Châu điện. Đã như vậy, sao không cho nàng một cơ hội?"

"Câm mồm!" Lôi Tư cắn răng cắt đứt lời nói của Khắc Ân ..., "Chẳng lẽ người đã quên, nàng từng phản bội ta?"

"Nhưng nàng đã từng vì thế mà hi sinh tính mạng!" Khắc Ân thử thuyết phục hắn, "Huống chi sau khi sống lại nàng hoàn toàn khác trước rồi, không nên lại vì chuyện của kiếp trước mà trừng phạt nàng."

"Người có thể sống lại, nhưng bản chất vĩnh viễn không thay đổi." Lôi Tư y nguyên không tin nhiệm nói, hắn cũng không quên bộ dạng miệng lưỡi bén nhọn hai ngày trước của nàng.

"Như vậy, Vương, " Khắc Ân dừng lại một chút, liếc nhìn về phía Lai Đốn bên người hai vị đồng liêu cùng quỳ trên mặt đất chờ xử phạt, mới dùng quyết tâm chém đinh chặt sắt nói: "Ta nguyện dùng tánh mạng ta cùng Lai Đốn, An Đáp, Húc Nhĩ làm tiền đặt cược, nếu như chúng ta không cách nào chứng minh bản chất Mật Nhi Vương Phi cùng kiếp trước không giống nhau, nguyện để linh hồn bị trục xuất vĩnh viễn khỏi Yêu tinh giới."

"Cái gì?" An Đáp cùng Húc Nhĩ nghe vậy, lập tức nhin không được trăm miệng một lời thét chói tai, nhưng vừa tiếp xúc với ánh mắt Khắc Ân lợi hại cảnh cáo, lập tức hồng thanh oán giận nói: "Tại sao là chúng ta?"

Lôi Tư trầm tĩnh tự hỏi, hắn không thể không thừa nhận lời nói Khắc Ân làm hắn dao động. Vốn tưởng rằng tâm đã chết rồi, tại một khắc kia ôm lấy Mật Nhi, hắn cảm giác được trái tim lại lần nữa nhảy lên, nàng vẫn ngọt ngào như vậy, có linh khí, thậm chí so với trước kia càng có thêm sức sống. Trái tim bị bụi phủ lâu ngày đã sống lại, thời khắc ôm nàng, nghe hương khí của nàng, liền làm tâm tình hắn dâng cao, thật lâu không cách nào vượt xuống, đây là cái Ly Na, Đế Ni cùng với các nữ yêu tinh khác không bao giờ sở hữu được.

Lôi Tư quay người lại nắm chặt nắm tay, hắn nhắc nhở chính mình, trí nhớ bị phản bội đau xót vẫn rõ ràng, hắn có thể lại chịu được thương tổn một lần nữa sao? Hắn có thể tiếp nhận tiền đặt cược này sao?

Khắc Ân thấy yêu tinh Vương do dự, không thể không hạ thuốc nặng.

"Chẳng lẽ Vương thật sự nguyện ý nhìn thấy Mật Nhi Vương Phi lại hướng về Huyền Vũ lần nữa?"

"Câm mồm!" Những lời nói này chạm đến chỗ đau của Lôi Tư, hắn tức giận dương tay hướng Khắc Ân vung đi, một cỗ sức mạnh cường đại đánh về phía Khắc Ân, đem Khắc Ân đánh bay ra ngoài.

"Bình tĩnh một chút! Vương." Húc Nhĩ cùng An Đáp xem thấy tình hình không ổn, lập tức xông lên phía trước, ôm chặt lấy tay Lôi Tư, rất sợ hắn lại tổn hại sinh mạng Khắc Ân lần nữa.

Khắc Ân giãy dụa từ trên mặt đất đứng lên, khoe môi nhếch lên một tia vết máu, xem ra là bị thương, nhưng hắn lại có chút cười, bởi vì phản ứng của Vương đã nói rõ là dự đoán của hắn chính xác.

"Được rồi! Khắc Ân, ta đáp ứng tiền đặt cược của ngươi, hi vọng các ngươi sẽ không hối hận." Lôi Tư nói xong, lạnh lùng liếc những người khác, sau đó ánh sáng bạc lóe lên, biến mất trên đại điện.

Yêu tinh Vương vừa đi, Húc Nhĩ, An Đáp cùng Lai Đốn lập tức vây hướng Khắc Ân, bất bình kháng nghị.

"Đây là cái tiền đặt cược gì? Chúng ta căn bản không có phần thắng." Lai Đốn làm khó dễ.

Khắc Ân quay đầu, trừng mắt nhìn hăn, "Ngươi nghĩ rằng ta không phải vì cứu ngươi mà làm như vậy?"

Lai Đốn tự biết đuối lý, lập tức á khẩu không trả lời được.

"Nhưng chúng ta đây?" An Đáp căm giận bất bình nói: "Ta cùng Húc Nhĩ tựa hồ không phải đi theo các ngươi làm trò đùa giỡn sinh mạng này a!"

"Phải không? Không phải ngươi một mực mê luyện Mật Nhi Vương Phi? Chẳng lẽ ngươi thực nhẫn tâm thấy nàng vĩnh viễn bị nhốt trong Trân Châu điện, trở thành một kẻ điên sao?"

Khắc Ân đem bí mật nhiều năm An Đáp giấu trong lòng nói ra, làm khuôn mặt tuấn tú của An Đáp thoáng chốc đỏ lên, không biết làm sao.

Khắc Ân chuyển hướng Húc Nhĩ một bên mặt không biểu tình, "Còn ngươi? Húc Nhĩ, chẳng lẽ ngươi không hiểu ý của ta sao?"

"Tốt nhất ngươi nên cầu nguyện kế hoạch của ngươi có thể thành công, bằng không ta sẽ là người đầu tiên giết chết ngươi." Húc Nhĩ lạnh lùng nói.

Khắc Ân nhếch miệng lên, hướng Húc Nhĩ cam đoan: "Biết rồi, chúng ta nhất định sẽ thắng. Bất quá bây giờ quan trọng nhất là phải tìm được Mật Nhi Vương Phi, làm cho trí nhớ kiếp trước của nàng tỉnh giấc, nói ra chân tướng sự tình."

"Không có vấn đề, chuyện này ta đi, chỉ cần hỏi Phong yêu tinh là có thể biết rõ tung tích của nàng." Lai Đốn xung phong nhận việc sau khi nói xong, liền lóa lên biến mất, hắc vôi vãi lấy công chuộc tội.

An Đáp nhìn thấy cũng tranh thủ, bóng dáng nhoáng lên một cái, cũng đi theo.

Khắc Ân nhìn về phía Húc Nhĩ đứng lặng bất động, không ngừng lắc đầu cười yếu ớt, "Thật sự là hai cái tên gấp gáp, hi vọng bọn họ có thể có thu hoạch."

Húc Nhĩ cũng không đáp ứng tươi cười của Khắc Ân, ngược lại mặt lạnh như sắt đột nhiên hỏi: "Hiện tại chỉ còn lại có hai người chúng ta, người có thể nói."

Khắc Ân sững sốt một chút, giả ngu nói: "Người đang ở đây nói cái gì, làm sao mà ta lại không hiểu gì cả?"

"Đừng xem ta giống như hai ngốc tử kia, ở cùng một chỗ với người nhiều năm như vậy, người không phải một kẻ tự tìm đường chết." Húc Nhĩ không kiên nhẫn nói.

Khắc Ân phi thường mất tự nhiên ho khan hai tiếng, không thể tưởng được Húc Nhĩ gần đây không nói nhiều, lại nói hết tâm tư hãn ra, xem ra là không gạt được hãn.

"Huyền Vũ của Bắc Chi giới đến đây."

Nghe được cái tin tức này, lông mày Húc Nhĩ cũng không chuyển, chỉ chậm rãi đợi Khắc Ân nói rõ ràng.

Khắc Ân khuôn mặt đau khổ, xem ra tảng đá ngoan cổ như khuôn viên yên bình này, không phải đơn giản như vậy.

Khắc Ân đi ra Lục Lâm điện với một con mắt bầm.

Đáng chết tên đầu gỗ này, bất quá là ta đem sự thật nói cho hắn biết thôi, cần phải ra tay nặng như vậy sao? Hắn nhịn không được trong lòng hung hăng mắng.

Lúc này Khắc Ân hướng Húc Nhĩ thẳng thắn thành khẩn kể ra hết kế hoạch tốt của mình cùng Huyền Vũ, làm như vậy là để tỉnh lại nội tâm yêu tinh Vương đang say ngủ cùng vạch mặt hung thủ phía sau thì Húc Nhĩ phi thường tức giận, không nói hai lời, lập tức tung ra một quyền.

Khắc Ân thật không ngờ Húc Nhĩ lại đột nhiên ra tay, né tránh không kịp bị đánh bay ra ngoài, ở giữa mắt phải.

"Đây là kết quả việc ngươi lừa gạt ta." Húc Nhĩ vô tình nói.

Chuyện đó ngoài dự liệu của Khắc Ân, hắn vốn cho là Húc Nhĩ đánh mình bởi vì phản bội yêu tinh Vương cùng lập mưu với Huyền Vũ, nào biết là vì chuyện không có thông tri trước hắn.

Khắc Ân nhịn không được cười to âm ỉ, xem ra tảng đá nguội lạnh này không phải hoàn toàn không có tình cảm.

Hắn vuốt ve con mắt bị thương, đây là lần thứ hai bị đánh hôm nay, trong lòng hắn không khỏi giận dữ với Huyền Vũ. Chú ý hắn đưa ra, tội lại để ta chịu, tiện nghi gì trong thiên hạ cũng do hắn chiếm hết! Thực hoài nghi chỉ số thông minh của mình có phải là còn thấp hơn Lai Đốn?

Thi Vũ cùng Toa Toa từ khi chạy khỏi Trân Châu điện, liền chẳng có mục tiêu để đi, nàng đối với miền đất đầy ánh mặt trời rực rỡ và rừng rậm ánh xanh lục này tràn đầy hiếu kì.

Trong này khắp nơi đều có thể thấy được những cái cây lớn như thần mộc, ở đồng cỏ xanh mượt này cũng có thể thấy đủ loại hoa cỏ màu sắc kì lạ, chúng nó tựa hồ cũng có tính mạng, dọc đường có thể nghe được âm thanh vui sướng ca hát của chúng được gió truyền đến.

"Là ta nghe lầm sao? Ta giống như nghe được thanh âm có người đang nói chuyện."

Thi Vũ nhịn không được hưởng Toa Toa bên cạnh nói ra nghi vấn của mình.

VƯƠNG PHI CỦA YÊU TINH

VƯƠNG

Trúc Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Toa Toa lắc đầu, trên không trung tận tình bay múa, coi như đáp lại thanh âm hoan nghênh. "Đó là thanh âm hoan nghênh của Phong yêu tinh, Thụ Yêu tinh cùng Hoa Yêu tinh, bởi vì nàng từng là Vương các loài hoa, là tinh linh đẹp nhất trong số Hoa Yêu."

"Hoa Yêu tinh?" Thi Vũ kinh ngạc nhìn Toa Toa, "Người nói ta từng là Hoa Yêu tinh?"

Cái sự thật này cũng quá khó chấp nhận a.

Nàng lấy tay vịn cái trán, không biết đây rốt cuộc là mộng hay là thực, nếu như là mộng cũng nên tỉnh cho sớm a!

"Ai! Thật hy vọng có thể đi khỏi cái địa phương quái dị này sớm một chút, trở lại thế giới của ta đi." Thi Vũ nghĩ, liền không tự chủ được nói ra miệng.

"Cái gì? Mật Nhi, nàng sẽ về thế giới của nàng a! Không, ta không đáp ứng, ta tuyệt sẽ không cho nàng trở về Nhân Gian Giới." Toa Toa đang nghe Thi Vũ thì thào tự nói, thật mất hứng la lên. Vất vả trốn thoát, mới một lát sau Mật Nhi liền vội vã muốn về Nhân Gian Giới, uống phí hai mươi năm nàng ở trong Trân Châu điện tĩnh lặng kia.

Nghe được thanh âm cao cấp của Toa Toa, Thi Vũ mới biết chính mình lơ đãng nói ra ý nghĩ, nàng vội vã trấn an Toa Toa cõi lòng ủy khuất.

"Toa Toa, ta sẽ không trở về lúc này, huống chi ta cũng không biết dùng phương pháp gì để có thể trở về thế giới của ta a!"

"Nhưng. . . . . Nhưng rõ ràng nàng vừa mới nói. . . . ." Toa Toa vẫn là lo lắng nói.

"Ta vừa mới nói là rất hi vọng, chứ không phải nhất định. Hy vọng là ảo tưởng, nhất định là thực hành, hai cái đó không giống nhau." Nàng thử dùng kiên nhẫn đến trấn an vị tiểu bằng hữu tịch mịch này.

Toa Toa quay đầu, nghe Thi Vũ giải thích. Thanh âm của nàng vẫn ôn nhu động lòng như vậy, Toa Toa vẫn rất mong nhớ, chờ đợi Mật Nhi Vương Phi, nàng nhất định sẽ không để cho Mật Nhi trở về.

Toa Toa âm thầm hạ quyết tâm.

"Chúng ta sẽ đi đâu kế tiếp?" Toa Toa hỏi.

Thi Vũ nhún nhún vai, "Ta không biết, hay là người mang ta đi nhìn xem những yêu tinh khác, người nhất định cũng có những bằng hữu khác a."

Toa Toa lập tức tung tăng không thôi như chim sẻ, "Trước tiên chúng ta đi tìm Tây Đa Khắc."

"Tây Đa Khắc? Hẳn là người nào? Ta có biết sao?"

"Đương nhiên là biết. Tây Đa Khắc là một thiên mã, yêu tinh Vương tặng cho nàng làm lễ vật kết hôn. Nhưng sau khi nàng chết, Tây Đa Khắc đã trở về tộc thiên mã."

"Thiên mã?"

Chút ít thần thoại này làm cho Thi Vũ cảm thấy hiếu kỳ, vội vàng muốn nhìn bọn họ một chút.

"Tốt! Người mau dẫn ta đi tìm bọn hăn, người cũng có thể vừa đi vừa nói cho ta biết chuyện tình có quan hệ với Mật Nhi Vương Phi, dù sao các người đều nhận sai ta và nàng, ta cũng nên biết một chút về nàng a!"

Toa Toa vừa nghe Thi Vũ lại bắt đầu không thừa nhận mình là Mật Nhi, liền mở to đôi mắt cản ở trước mặt Thi Vũ, ngăn trở đường đi của nàng, gầm nhẹ: "Không phải là nhận sai, đó là sự thật, nàng thật sự là Mật Nhi Vương Phi! Ta tuyệt sẽ không nhìn lầm."

Thi Vũ che lỗ tai, sợ bị thanh âm của nàng làm cho chấn động, phải đầu hàng nói: "Hảo, hảo, hảo, ta là Mật Nhi Vương Phi, vậy cũng nên để cho người đem chuyện kiếp trước ra nói cho ta biết hết chứ?"

Nhìn thấy Thi Vũ đầu hàng, Toa Toa lúc này mới chậm rãi nói ra kiếp trước của Thi Vũ.

☆☆☆love. ☆☆☆love. ☆☆☆

Tại Hỏa Long Cốc, Hỏa yêu tinh công chúa Ly Na đang ở thần điện Diễm Hồng của nàng, dùng một gương đồng cổ xưa quan sát hành tung Toa Toa cùng Thi Vũ.

"Vì cái gì Ngài lại không lấy bùa hộ mệnh trên người nàng về?"

Chân mày Ly Na cau lại, quay đầu nhìn về phía yêu tinh Vương Lôi Tư nghiêng người tựa bên cửa sổ.

Nàng có thể cảm giác được lòng của hăn không có ở đây, không, phải nói từ sau khi tiểu nha đầu kia trở về, lòng của hăn đã đi theo nàng, chưa từng rời đi.

Những năm gần đây, nàng từng mấy lần yêu cầu bùa hộ mệnh của hăn, nhưng hăn thủy chung đều không đáp ứng. Hôm nay, hăn lại mặc cho nha đầu kia mang theo, không có chút ý tứ muốn lấy về.

"Có lẽ Ngài nên sớm quyết định, nếu không cũng thật uổng phí thời gian phong ấn nàng trước đó."

Tâm trạng ghen ghét đang gặm nhấm nàng, nhưng nàng không thể biểu hiện ra ngoài, bây giờ không thể để cho yêu tinh Vương chán ghét nàng.

Lôi Tư nhìn qua màu đỏ trong ly rượu thủy tinh, nhàn nhạt nói: "Không thể nào, ban cho nàng phong ấn là để nhất nàng vĩnh viễn."

"Vậy vì sao Ngài lại để cho nàng trốn thoát? Dùng năng lực của Ngài, nàng sẽ không thể xuất hiện ở trong này."

Nàng chỉ chỉ Thi Vũ cùng Toa Toa trên gương đồng, các nàng đang hướng đến nơi ở của mã tộc: "Vậy ngài tính khi nào thì mới để cho nàng tỉnh lại?"

Lông mày Lôi Tư cau lại, vì Ly Na ép hỏi dần dần cảm giác không vui, bởi vì nàng yêu cầu, nhưng nội tâm hẳn lại không muốn nhìn thẳng vào vấn đề, hẳn không biết là có nên đem trí nhớ cùng pháp lực trả lại cho Mật Nhi hay không, rất sợ nàng nghĩ tới kiếp trước sẽ không thể chờ đợi được mà trở lại bên người Huyền Vũ.

Huyền Vũ! Cũng là bằng hữu xưa kia mình từng tín nhiệm nhất.

"Khi nào thời cơ đến, ta tự nhiên sẽ để cho nàng tỉnh lại."

Lôi Tư cảm thấy tức giận vì chính mình do dự. Hẳn làm sao vậy? Không phải hẳn nên dựa theo kế hoạch ban đầu, đem Mật Nhi từ Nhân Gian Giới mang về, liền lập tức trả lại trí nhớ cho nàng, để cho nàng mang tâm tình tưởng niệm Huyền Vũ vĩnh viễn bị nhất, không phải sao?

Tại sao đến bây giờ lại dao động? Thậm chí còn hi vọng không đem trí nhớ trả lại cho nàng, khiến cho nàng cứ như thế này ở lại bên cạnh mình.

Lỵ Na phát giác Lôi Tư tức giận, nàng đến gần Lôi Tư, đem thân hình nhanh nhẹn dựa vào người hắn, hai tay ôm cổ của hắn, ở bên tai hắn nói nhỏ : "Ngài sẽ không đem bảo tọa Vương Phi để cho nàng chứ!"

Lôi Tư đẩy nàng ra, đi về hướng gương đồng, nhìn chăm chú Thi Vũ một hồi lâu. Nàng cùng Toa Toa vừa đi vừa nói, cười đến thật vui vẻ.

Thật ngây thơ. Hắn thực hi vọng tươi cười kia là nàng dành cho hắn.

"Có gì không thể?"

Hắn chậm rãi mở miệng, nhưng lời nói của hắn làm cho Lỵ Na chùng xuống.

Lỵ Na một tay vuốt ngực, sắc mặt vừa xanh vừa trắng, hung hăng trừng mắt nhìn Thi Vũ trong gương đồng. Hai mươi năm trước yêu tinh vũ trụ tuyển Vương Phi, nàng bại bởi người con gái này, hôm nay hai mươi năm sau, nàng tuyệt đối sẽ không thua trong tay một tiểu nha đầu. Nàng nhất định phải phá hủy nàng, làm cho nàng hồn phi phách tán, vĩnh viễn không có cơ hội sống lại.

Nàng hít sâu một hơi, cố nén tức giận xuống, thay một bộ dáng tươi cười xinh đẹp, đi lên trước, từ phía sau ôm lấy thân hình rắn chắc của Lôi Tư. "Mấy ngày nữa là lễ kỷ niệm của thiên mã tộc, hay là năm nay ngài cũng mang ta đi như năm trước?"

Lôi Tư quay đầu ôm lấy nàng, nghe nàng thấp giọng nói chuyện, khiến hắn nhớ đến tiếng cười nhẹ nhàng của Mật Nhi.

Hắn không tự giác trở nên nhẹ giọng, "Như thế nào, lại muốn ta giúp nàng xin một con thiên mã."

Lỵ Na làm nũng nói: "Ta bất kể, ta bây giờ là người của ngài rồi, nhất định phải có một con thiên mã xứng với thân phận của ta." Mật Nhi đã từng

có, nàng cũng nhất định phải có.

"Ly Na!" Lôi Tư nghiêm mặt gọi nàng, vấn đề này bọn họ thảo luận qua rất nhiều lần rồi, hãn không nghĩ sẽ lãng phí thời gian nữa.

"Ta hi vọng trí nhớ của nàng thật tốt, không cần ta lặp lại lần nữa. Thiên mã tộc không phải trong phạm vi quản lí của ta, bọn họ thuộc về thiên giới, chỉ đến ở nhờ tại địa phận của chúng ta, đến thời cơ thích hợp, bọn họ sẽ trở lại Thiên giới, cho nên ta không có quyền lực yêu cầu bọn họ bất cứ chuyện gì."

"Nhưng ngài từng tặng một con thiên mã cho Mật Nhi a! Chẳng lẽ ta không đáng để ngài tặng?" Ly Na rất ủy khuất nói, nàng đang nghĩ có thể lay động Lôi Tư.

"Đó không phải là ta tặng, Mật Nhi thiện lương hấp dẫn thiên mã, hãn tự nguyện đi theo bên người Mật Nhi."

Nàng không mong muốn nhất là nghe Lôi Tư ca ngợi Mật Nhi, đại biểu cho Mật Nhi còn chiếm vị trí trong tim Lôi Tư.

"Mật Nhi thiện lương?" Ly Na cười nhạt, "Nếu nói Mật Nhi quyến rũ thiếu chủ thiên mã tộc Tây Đa Khắc thì còn thỏa đáng hơn."

Lôi Tư vừa nghe đến ngôn ngữ ác độc của Ly Na, sắc mặt lập tức âm trầm, thô lỗ nắm lên cổ tay Ly Na, sức mạnh to lớn cơ hồ bóp đến xương nàng. Hãn cắn răng lạnh lùng nói: "Nhớ kỹ, vĩnh viễn không cho phép nói đến hai chữ kia."

Hai chữ kia tựa hồ nhắc nhở, hãn đã từng bị vợ và bằng hữu phản bội.

Ly Na bị Lôi Tư tức giận làm cho sợ hãi, mồ hôi lạnh đầm đìa, liền kiềm giữ ghen ghét xuống, một mặt bối rối gật đầu.

Lôi Tư chậm rãi buông tay Lý Na ra, chính mình lại một lần nữa vì Mật Nhi mà tức giận. Vì cái gì? Vì cái gì khi Mật Nhi trở về đây, tâm tình của hắn liền thường không khống chế được?

Hắn thở dài, đưa lưng về phía Lý Na nói: "Chuẩn bị một chút, ta sẽ phái người tới đón nàng."

Nói xong ngân quang lóe lên, biến mất tại Hỏa Long Cốc của thần điện Diễm Hồng, chỉ còn lại có Lý Na vô thần ngây người tại chỗ.

VƯƠNG PHI CỦA YÊU TINH

VƯƠNG

Trúc Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 9

"Thật là đáng sợ." Ly Na ngã ngồi trên đất, hai hàng nước mắt không cách nào tự áp chế chảy xuống. Những năm gần đây, Lôi Tư đối với nàng tuy không gọi là có chân tình, nhưng chưa từng dữ dội như hôm nay, cái nha đầu kia mới đến vài ngày, hẳn liền thay đổi.

Chẳng biết lúc nào, một người mỹ phụ trung niên không tiếng động xuất hiện ở bên người Hỏa yêu tinh, ôn nhu nói: "Công chúa, thật may người không có việc gì, nô tỳ thật lo lắng yêu tinh Vương sẽ ra tay làm người bị thương."

Ly Na hai mắt đăm lệ nhìn về phía Hồng Di đã nhìn mình từ nhỏ đến lớn, nàng là người thân nhất của mình.

"Hồng Di, trong lòng của hã căn bản không có ta. Làm sao bây giờ? Hã còn yêu tiện nhân kia." Ly Na bất đắc dĩ nói.

Hồng Di nhẹ vỗ về vai Ly Na, khuyên lơn: "Buông tay a! Thừa dịp sự tình còn chưa bị phát hiện thì nên buông tay trước a!"

Nàng thật sự không đành lòng nhìn thấy công chúa tâm cao khí ngạo vì chuyện này mà khổ sở.

Nàng nhìn thấy được, công chúa dùng cả tính mạng yêu yêu tinh Vương, nhưng cái này hữu dụng không? Trong lòng của hã cũng không có nàng a!

Lý Na quật cường ngẩng đầu lên, "Không, ta sẽ không buông tay, ta nhất định phải tìm được tình yêu của yêu tinh Vương, nhận được bảo tọa Vương Phi, ta nhất định phải cho tiện nhận kia hóa thành tro bụi."

"Công chúa, người tính toán. . . . ."

"Ta muốn kêu hỏa quái lên. Trên người nha đầu kia có bùa hộ mệnh của yêu tinh Vương, không phải người bình thường có thể tùy tiện tiến gần, nhưng hỏa quái có thể, mặc dù hẳn không có pháp lực cực tốt, nhưng hẳn nhận được cái bóng cháy của bùa hộ mệnh."

Ánh mắt của nàng lóe ra ánh sáng, tựa như nhìn thấy Mật Nhi đã chết trong tay hỏa quái bình thường.

Nàng đi đến chậu than cổ trước đại điện, hai tay giơ lên cao, trong miệng niệm chú ngữ : "Xuất hiện đi! Hỏa quái, người hầu trung thành nhất của ta! Đi ra nghe theo phân phó của ta, sai sử của ta."

Chậu than bùng cháy, trong nháy mắt đã vọt lên tới nóc đại điện, một quái vật nửa người nửa rắn từ trong lửa đỏ hùng hực bước ra, toàn thân tản ra nhiệt khí.

"Công chúa mỹ lệ của ta, xin hỏi có cái gì phân phó?"

"Ta muốn người giết nữ hài Nhân Gian Giới, đoạt lại bùa hộ mệnh của yêu tinh Vương."

Hỏa quái thoáng cái chần chừ, "Tuân mệnh, công chúa, nếu như đây là nguyện vọng của người."

Hỏa quái chậm rãi leo ra ngoài điện, biến mất vô tung.

Lý Na nhìn hỏa quái biến mất, trên mặt lộ ra tươi cười dữ tợn.

"Chờ xem, Mật Nhi, những thứ thuộc về ta thì bất cứ ai cũng không thể đoạt đi."

Cách đó không xa, Thi Vũ cùng Toa Toa đang ở dưới một cây đại thụ, đột nhiên ngân quang lóe lên, yêu tinh Vương đã ngồi ở trên ngọn cây, hần nhin không được muốn nhìn thấy nàng, không phải trong gương phép thuật, hần muốn nhìn thấy nàng thật sự.

"Yêu tinh Vương, thành tâm thành ý chào mừng ngài." Đại thụ hướng yêu tinh Vương đột nhiên xuất hiện thình an.

Lôi Tư có chút gật đầu, "Thật cao hứng thấy người vẫn khỏe mạnh, Bì Nặc." Nói, hần cúi đầu nhìn hai người vừa đi dưới tàng cây vừa nói chuyện.

Thi Vũ vì vừa mới nghe được hết thầy đang tấm tắc, "Nói như vậy, ta thật sự là Vương Phi Mật Nhi chuyển thế." Chẳng biết tại sao, Thi Vũ đã tin tưởng đây hết thầy đều là sự thật, bởi vì những gì Toa Toa đã nói tựa hồ cũng từng xuất hiện qua trong giấc mơ của nàng, thậm chí hình tượng yêu tinh Vương cũng bắt đầu hiển hiện ở trong đầu.

"Nhưng chuyện luân hồi không phải là Diêm La Vương hoặc Satan Minh phủ trông coi sao?"

Thi Vũ hỏi ra nghi kị cuối cùng trong lòng.

Thi Vũ vừa đi vừa gặm trái táo mới hái, từ khi đến đây nàng vẫn ăn trái cây cho đỡ đói, xem ra không bao lâu nữa nàng sẽ trở thành hoa quả tiên.

Toa Toa dùng một bộ khẩu khí lão thành (nhiều kinh nghiệm) giải thích: "Đó là chỉ người chết, chuyện sau khi linh hồn rời khỏi thân thể. Nhưng yêu tinh Vương pháp lực khôn cùng, hần có thể ở tại giờ phút người vừa tắt thở, hút linh hồn của người ra, đem người đến bất kỳ địa phương nào chuyển sang kiếp khác."

Thi Vũ nghe được Toa Toa giải thích, hai tay vuốt ngực, "Thật tốt, hẳn không có đem ta đi đầu thai thành súc sinh, nếu vậy chắc ta đã bị hủy."

"Cái gì mà tốt?" Toa Toa không hiểu hỏi.

"Tốt chính là tốt. Người đáng sợ như vậy, ta không cần gặp lại thật là tốt." Thi Vũ nghĩ tới yêu tinh Vương trăm phương ngàn kế bắt nàng về, nhưng cũng chỉ đem nàng nhốt lại vĩnh viễn, liền cảm thấy trái tim bằng giá một hồi.

"Vì cái gì? Hẳn là vua của người a." Toa Toa bay đến trên bờ vai Thi Vũ, tò mò hỏi.

Thi Vũ vừa nghe, lập tức đứng lại, tức giận nói: "Sửa lời lại đi, đó là Vương của người, không phải Vương của ta, không phân rõ thị phi, kẻ tàn bạo bất nhân, sẽ không có nửa điểm quan hệ với ta. Vì Thi Vũ bất chợt đứng lại, hại Toa Toa đứng trên vai nàng mất trọng tâm, thiếu chút nữa té xuống.

Lôi Tư ngồi ở trên cây nghe được đối thoại của Thi Vũ cùng Toa Toa, lông mày nhíu chặt cùng một chỗ.

Đột nhiên sau lưng truyền đến một hồi thanh âm cười yếu ớt, Lôi Tư không cần quay đầu lại xem cũng biết là Khắc Ân, Lai Đốn, Húc Nhĩ cùng An Đáp.

Khắc Ân cười thấp giọng nói: "Không thể tưởng được Mật Nhi Vương Phi sau khi sống lại đối Vương đánh giá thấp như vậy."

"Trước khi nàng trọng sinh đương nhiên ôn hòa hơn chút ít so với sau khi sống lại."

Lôi Tư lạnh nhạt nói.

"Ngài bây giờ không phải là đang hối hận, trước khi cho nàng đi đầu thai đã không điều tra huyết thống nhà họ?" Khắc Ân trêu chọc nói.

Lôi Tư cười khở lắc đầu, lời nói của Khắc Ân đưa tới những tiếng cười khác.

"An tĩnh chút." Húc Nhĩ ngăn mọi người lại, chỉ vào hai người đang ở phía dưới nhìn quanh, "Hình như các nàng nghe thấy."

Quả nhiên, Thi Vũ đang ngẩng đầu nhìn trời, đối Toa Toa hỏi: "Người có nghe được không? Giống như có người đang cười."

Toa Toa yên tĩnh, vánh tai, lắng lắng nghe ~ một lát.

"Không có a! Ngoại trừ tiếng chim hót, ta không nghe thấy cái gì nữa."

"Phải không? Vậy chắc ta nghe sai rồi."

"Mật Nhi, người nghĩ Lai Đốn sẽ như thế nào?" Toa Toa hiếu kỳ Lai Đốn bị giam trong Trân Châu điện, không biết hẳn sẽ phải chịu cái dạng hình phạt gì.

"Lai Đốn? Người nói cái tên mặt sắt kia sao?" Thi Vũ nhớ rõ khuôn mặt hắc giống như tờ giấy làm bằng sắt, "Nhiều lắm là bị giáo huấn lại a!"

Những lời này làm mọi người ở trên cây không tự giác nở nụ cười.

"Nàng cũng không biết đại hộ pháp sứ giả Lai Đốn của chúng ta, thiếu chút nữa vì nàng trở thành "thủ hạ vong hồn" của yêu tinh Vương rồi." An Đáp cười nói.

Bọn họ nhìn nhìn "khuôn mặt tuần tú màu gan heo" của Lai Đốn, nhin không được càng cười lại hơn, bất quá lần này vì sợ bị phát hiện, chỉ dùng tay để che miệng cười.

Mắt thấy Thi Vũ cùng Toa Toa càng chạy càng xa, Lôi Tư cùng Tứ đại hộ pháp sứ giả không thể không rời trận địa đi theo.

"Ta thấy không đơn giản như vậy, yêu tinh Vương nhất định đã giết hẳn rồi." Toa Toa trả thù nói, ai bảo hẳn luôn cậy thế khi dễ nàng.

"Yêu tinh Vương tự bắt ta tới, nếu như hẳn có thể qua lại tự nhiên giữa Nhân gian giới và Yêu tinh giới, như vậy có lẽ sẽ tìm được manh mối trên người hẳn." Bất quá, nghĩ tới mục đích hẳn bắt mình tới đây, Thi Vũ liền không nhịn được sợ hãi.

Toa Toa lắc đầu, "Yêu tinh Vương không phải dễ dàng gặp được như vậy, bất kể là xử lý sự tình tại Lục Lâm điện, hoặc đến Diễm Hồng thần điện Hỏa yêu tinh Ly Na ở, Tứ đại hộ pháp sứ giả nhất định đều đi theo bên cạnh hẳn, bất luận kẻ nào cũng không thể tùy ý yết kiến. Bất quá. . . . . Hẳn có lẽ sẽ đi tham gia lễ mừng thiên mã."

"Lễ mừng thiên mã?" Thi Vũ không hiểu hỏi, "Cái gì là lễ mừng thiên mã?"

"Chính là buổi lễ long trọng mỗi năm một lần của mã tộc, bọn họ nhất định sẽ mời yêu tinh Vương tham gia." Giảng giải xong, Toa Toa rất là thất vọng nói: "Nếu như yêu tinh Vương không đi thì thật là tốt biết bao, chúng ta cũng có thể đi nhìn xem Tây Đa Khắc."

"Sao chúng ta lại không đi? Yêu tinh Vương có thể đi, chúng ta cũng có thể đi."

"Người nói cái gì? Người đã quên, chúng ta vừa mới từ trong tay yêu tinh Vương trốn ra." Toa Toa kinh ngạc nói, càng ngày càng không hiểu Mật Nhi.

Thi Vũ thần thần bí bí hướng Toa Toa tràn đầy nghi kỵ nháy mắt mấy cái, "Cao nhân tự có diệu kế."

Mặt mũi tràn đầy nghi vấn không chỉ có Tiểu Điệp tinh Toa Toa, còn có năm người ẩn thân (tàng hình) trên tàng cây.

"Ngày mai lễ mừng, ngài sẽ đi a?" Khắc Ân hỏi thăm Lôi Tư.

"Có, đi cùng Hỏa yêu tinh Ly Na." Lôi Tư đơn giản trả lời. Hắn vốn định dùng thuật đọc tâm để xem kế hoạch của Thi Vũ, bất quá ngẫm lại hay là thôi, hắn muốn nhìn xem nàng sẽ nghĩ ra cái kế sách tinh quái gì.

Khắc Ân tựa hồ nhìn ra tâm ý Lôi Tư, vui vẻ cười, một bộ xem kịch vui. "Ha ha! Xem ra ngày mai ba người tụ họp, còn hấp dẫn hơn so với lễ mừng thiên mã."

Nhưng ba người bọn hắn cũng không xác thực kết quả sẽ lạc quan, bọn họ không hện mà cùng nhìn hướng yêu tinh Vương, chỉ thấy yêu tinh Vương cũng là vẻ mặt hứng thú dạt dào, ai cũng nhìn không ra tính toán trong lòng của hắn. Đột nhiên, ngân quang lóe lên, trên đại thụ mất đi tung tích của bọn hắn, hết thấy bình tĩnh như trước, bình thường giống như bọn họ chưa bao giờ xuất hiện qua.

VƯƠNG PHI CỦA YÊU TINH

VƯƠNG

Trúc Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Lễ mừng Thiên mã quả nhiên là lễ hội lớn mỗi năm một lần của Yêu tinh Giới. Tuy nói là hoạt động của tộc Thiên mã, nhưng tất cả yêu tinh tộc đều tự động tiến đến hỗ trợ, hỗ trợ sửa sang lại sân bãi, hỗ trợ đủ loại thức ăn sở trường tinh xảo, tất cả mọi người chờ mong đêm nay có thể hoan hát khiêu vũ cùng một chỗ.

Toa Toa hưng phấn lôi kéo Thi Vũ, say mê nói: "Đêm nay nhất định có thể ném rượu nho đặc chế của tộc Thiên mã."

Thi Vũ đánh giá những yêu tinh bận rộn vui vẻ xung quanh, có sừng dài nhọn trên đầu, có cái đuôi dài mượt mà, cũng nửa người nửa ngựa, lại có cả đôi cánh thật đẹp. . . . . muôn hình muôn vẻ như thần thoại nàng đọc xưa kia.

Toa Toa nhìn quanh khắp nơi, tìm bóng dáng Tây Đa Khắc.

"Tìm được rồi, tìm được rồi, Tây Đa Khắc ở đó." Tay nàng chỉ vào phía trước kêu to.

Thi Vũ men theo phương hướng nàng chỉ nhìn lại, quả nhiên thấy Tây Đa Khắc nửa người nửa ngựa hướng chính mình chạy tới rất nhanh. Hả kinh ngạc tiến tới, dang rộng hai tay đầy sung sướng. Hả ôm chặt lấy Thi Vũ, hưng phấn kêu to: "Mật Nhi, thật là người, đây không phải đang nằm mơ a!"

Thi Vũ bị lây nhiễm vui vẻ của hần cười to, "Thật vui được nhìn thấy người, Tây Đa Khắc."

Tây Đa Khắc nghe vậy, sừng sốt một chút.

Toa Toa vội vàng ở một bên giải thích: "Tây Đa Khắc, Mật Nhi bây giờ là nữ hài bị yêu tinh Vương rút linh hồn đến Nhân Gian Giới chuyển sang kiếp khác, hết thầy kiếp trước đã không nhớ rõ."

"Chuyển sang kiếp khác? Nhân Gian Giới?" khuôn mặt Tây Đa Khắc anh tuấn lại ngây thơ tràn đầy nghi hoặc, "Đây là có chuyện gì?"

"Bình tĩnh! Sẽ hướng người giải thích sau, trước hết cứ mang bọn ta đến chỗ người ở!" Toa Toa không có kiên nhẫn lôi kéo Tây Đa Khắc.

"Làm cái gì?" trong đầu Tây Đa Khắc tràn đầy quá nhiều dấu chấm hỏi.

"Bởi vì yêu tinh Vương đang đuổi bắt chúng ta, cho nên muốn mượn người một chỗ trốn." Thi Vũ giải thích.

"Yêu tinh Vương? Đuổi bắt?" Tây Đa Khắc mang các nàng đến nơi ở của mình, càng nghe càng hiếu kỳ.

Toa Toa liếc hần một cái, tức giận nói: "Cầu xin người đừng có như con vẹt không não được không?"

khuôn mặt tuấn tú của Tây Đa Khắc ửng hồng, ngây thơ kháng nghị nói: "Ta không phải vẹt không có não, ta là một Thiên mã."

"Dạ, là một Thiên mã đần không có não."

"Không, không phải, là một Thiên mã thông minh vĩ đại."

"A, không phải một Thiên mã thông minh vĩ đại." Toa Toa cố ý vắn vẹo lời của hắn.

"Toa Toa!" Tây Đa Khắc vô cùng tức giận đuổi theo Toa Toa kêu to.

Thi Vũ thấy bọn họ thật thú vị, cười đến không ngậm miệng được, trong nội tâm cảm thấy bọn họ giống như một đôi yêu nhau đang cãi vã dở hơi.

Thăng đến cung điện Tây Đa Khắc ở, trện trện tiếng nhạc mỹ diệu vang lên, Toa Toa mới không tiếp tục đùa với Tây Đa Khắc nữa.

Thi Vũ thấy một nhóm các nữ thần mỹ lệ ở trước điện thờ Hy Lạp cổ, các nàng vây quanh một vị tóc dài màu bạc. Nam tử cao lớn anh tuấn, tại bên cạnh cái ao khảy đàn hạc, đàn cầm, sáo và tiêu.

Tên nam tử kia chuyên tâm lắng nghe tiếng nhạc mỹ diệu, phảng phất say mê trong đó.

"Là Ca Mĩ Na, các nàng đang chuẩn bị cho yến hội tối nay." Tây Đa Khắc hướng Thi Vũ giải thích.

Giống như phát giác có kẻ xâm nhập, tên nam tử kia ngẩng đầu lên nhìn về phía bọn họ, sau khi xem xét tình huống, liền nở ra một đóa tươi cười thật lớn.

"Tiếng ca của các nàng thật đẹp." Thi Vũ tự đáy lòng ca ngợi, đã được mẫu thân dạy dỗ, nếu tiếng ca không hay nàng sẽ không khen ngợi.

Tây Đa Khắc kiêu ngạo không thôi, "Đương nhiên, các nàng là ca thần của tộc Thiên mã chúng ta, cũng là nhân vật trọng yếu của lễ mừng."

Tên nam tử ở cùng chỗ với Ca Mĩ Na đứng lên, đi về hướng bọn họ.

"Huyền Vũ Bắc Chi giới." Toa Toa nhìn rõ ràng tên nam tử kia sau đó hưng phấn kêu to, vui vẻ huy động cánh hết sức bay về phía Huyền Vũ.

"Huyền Vũ?" Thi Vũ giống như nghe Toa Toa nhắc qua, nói nàng cùng Huyền Vũ là bạn thân vô cùng. "Không phải là Hàm Ngư sao?"

*Hàm Ngư: Cá mẫn, Thi Vũ đã nghe nhầm tên của Huyền Vũ.

"Hàm Ngư? Là cái gì?" Tây Đa Khắc không nghe rõ Thi Vũ mới nói cái gì.

Thi Vũ xấu hổ cười, "Không có gì." Không cần đem việc xấu hổ của mình ra để nói nha!

Tây Đa Khắc tựa hồ cũng rất cao hứng nhìn Huyền Vũ, vội vàng hướng Thi Vũ nói: "Thật tốt quá, Huyền Vũ cũng tới, từ khi người chết. . . . ." Đột nhiên giật mình xấu hổ, hẩn lập tức hướng Thi Vũ áy náy cười cười, sửa chữa nói: "Từ khi người ra đi, đã hai mươi năm nay, Huyền Vũ đều không tham gia lễ mừng của Thiên mã, hẩn đến lần này nhất định là vì người đã trở lại."

"Phải không?" Thi Vũ không cho là đúng nói. Nhìn hẩn vừa rồi cùng đám Ca Mĩ Na kia ra sức thân mật, nàng dám khẳng định, hẩn đến là vì những mỹ nữ này.

Huyền Vũ đi theo Toa Toa đến trước mặt Thi Vũ, hẩn dùng đôi mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm nàng thật lâu, đột nhiên ôm chặt lấy nàng. "Mật Nhi! Thật là người, thật là người đã trở lại."

Thi Vũ bị hẩn ôm thở không nổi, vì hẩn cử động cảm thấy bất an, nàng giãy dụa đẩy hẩn ra, cho mình một cái không gian để thở.

Nàng hít thở sâu vài cái, sau khi vững vàng tâm tình, mới đỏ mặt, có chút thở gấp nói: "Ta với người có thù hận sao? Bằng không vì cái gì vội vã

làm cho ta không hít thở được."

Huyền Vũ sửng sốt một chút, vì lời nói của nàng mà thấy kinh ngạc, cô bé này bề ngoài là Mật Nhi, nhưng nội tâm không phải. Mật Nhi ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, cô bé này lại hoạt bát.

Tây Đa Khắc cũng bị dọa sợ, Mật Nhi sẽ không đối với người khác như vậy.

Chỉ có Toa Toa ở một bên không động thanh sắc, mở miệng kêu: "Năm nay có Huyền Vũ tham gia, nhất định sẽ hấp dẫn càng nhiều người, hẳn là nhân vật trọng yếu của lễ mừng thiên mã."

Toa Toa vừa nhắc tới nhân vật trọng yếu, lập tức làm cho Thi Vũ nhớ tới yêu tinh Vương Lôi Tư. "Đúng rồi, xin hỏi yêu tinh Vương lúc nào sẽ đến?" Truy xét hỏi Tây Đa Khắc.

"Lúc buổi lễ mừng bắt đầu hẳn sẽ xuất hiện, ta sẽ nghĩ biện pháp để các người tránh khỏi hẳn."

"Không, không cần phải vậy." Thi Vũ khoát khoát tay, "Ta hi vọng người nghĩ biện pháp để cho ta tiếp cận hẳn."

"Cái gì?" Toa Toa cùng Tây Đa Khắc trăn miêng một lời kêu lên.

Huyền Vũ cũng vì quyết định của Thi Vũ cảm thấy quái lạ, hẳn cho rằng lúc này Thi Vũ sẽ phải nghĩ hết biện pháp trốn tránh Lôi Tư, không nghĩ tới nàng sẽ chủ động đi đến gần Lôi Tư.

"Người đã quên yêu tinh Vương muốn bắt chúng ta sao?" Toa Toa ngược lại hít một hơi lạnh khí, nhắc nhở nàng.

"Ta biết rõ, nhưng ta muốn gặp hẳn." Thi Vũ không biết như thế nào hướng Toa Toa giải thích chính mình phải trở về Nhân Gian Giới.

"Không, không được, ta tuyệt đối không thể để người đi gặp hãn." Toa Toa nắm chặt nắm tay, dùng sức lắc đầu. "Huyền Vũ, van cầu người giúp ta khuyên nhủ Mật Nhi a!"

Nàng khẩn trương hướng Huyền Vũ cầu cứu.

"Nhưng ta nhất định phải gặp hãn." Thi Vũ kiên quyết nói, bất luận kẻ nào khuyên bảo đều là vô dụng.

"Không, không được, chúng ta không thể bị bắt lần nữa." Toa Toa thương tâm khóc lên, nàng đã bị cô độc hai mươi năm, nàng không cần lại như vậy nữa.

"Thực xin lỗi, Toa Toa." Thi Vũ thử thuyết phục Toa Toa đứng ở trên vai Huyền Vũ, thương tâm khóc. "Ta có thể hiểu tâm tình của người, nhưng ta phải gặp yêu tinh Vương, chỉ có hãn có thể nói cho ta biết đường trở về Nhân Gian Giới."

"Không, hãn sẽ không nói cho người." Huyền Vũ nói. Cô bé này quá ngây thơ rồi, nàng cho rằng Lô Tư dễ thuyết phục như vậy sao?

"Đúng! Hãn muốn đem người ra trả thù, hãn sẽ không nói cho người." Toa Toa phụ họa.

"Biết rồi. Toa Toa, ta sẽ thử cùng hãn phân rõ phải trái, thuyết phục hãn."

"Không, hãn sẽ không phân rõ phải trái, hãn chưa bao giờ như vậy." Toa Toa ngoan cố kháng nghị.

Thi Vũ thở dài, "Nhưng là ta vô luận như thế nào đều phải thử một lần, dù cho có thất bại." Nàng chuyển hướng Tây Đa Khắc vẽ mặt mê hoặc, "Người có thể tìm giúp ta một ít tư liệu không?"

"Đương nhiên có thể. Bất quá người muốn làm gì?" Tây Đa Khắc tò mò hỏi.

"Ngụy trang." Thi Vũ giả bộ thần bí nháy mắt mấy cái, ý đồ khiến cho Toa Toa hứng thú.

Không ngoài sở liệu, Toa Toa tò mò quả nhiên ngừng khóc, Huyền Vũ cùng Tây Đa Khắc đều dựng lỗ tai lên.

"Cái gì là ngụy trang?" Toa Toa không hiểu hỏi.

Thi Vũ cười giải thích: "Thay đổi bộ dáng, khiến người nhận không ra."

"Nhưng cái này có pháp lực cao mới làm được a!" Toa Toa hưng phấn.

"Ta cũng có thể làm được." Thi Vũ khẳng định nói.

Sau đó Huyền Vũ mới phát hiện, nàng ngụy trang thật là không thể khen tặng được.

Quả nhiên Yêu tinh Vương mang theo Hỏa yêu tinh Lý Na cùng Tứ đại hộ pháp sứ giả xuất hiện ở lễ mừng Thiên mã, tộc trưởng tộc Thiên mã A Lực mang nhiều tộc nhân nghênh đón.

Huyền Vũ không muốn để Lôi Tư sớm phát hiện hành tung của mình, cho nên không dự họp.

Sau khi Yêu tinh Vương đến là một hồi tiếng ca múa hoan hô, lúc này yêu tinh chẳng phân biệt tộc loại, mọi người tận tình ca múa cùng nhau, Ca Mĩ Na cất tiếng ca mỹ diệu đưa mọi người vào trạng thái quên hết buồn phiền.

Lôi Tư tìm kiếm bóng dáng Thi Vũ, đột nhiên, một cái bóng dáng mảnh khảnh lọt vào trong tầm mắt hắn. Hắn nhìn thấy nàng một thân trang

phục quái dị, khoe miệng không tự giác giương lên, tiếng cười trầm thấp từ trong cổ họng đi ra, khiến cho Tứ đại hộ pháp sứ giả chú ý. Bọn họ men theo tầm mắt Lôi Tư, trong lúc nhất thời cũng đều bật lên tiếng cười, trang phục quái dị của Thi Vũ khiến cho bọn hắn cười không ngừng.

Kỳ thật Thi Vũ ngụy trang xem như phi thường thành công, nếu không nhìn kỹ, tuyệt đối sẽ nghĩ lầm nàng là Thụ Yêu tinh (yêu tinh cây). Nàng đem thuốc nhuộm bảy màu bôi lên trên mái tóc dài, đem mật ong dính tóc thành từng chùm từng chùm, khuôn mặt cũng thoa một tầng thuốc nhuộm màu xám, thoát nhìn tựa như Liễu yêu tinh mới thành hình người.

Lai Đốn cười đến không thở nổi, thấp giọng hướng An Đáp: "Đây là Hoa công chúa của chúng ta sao? Nhìn thế nào cũng giống như cái cây tinh vừa lăn qua cục bùn?"

An Đáp có chút không muốn nói: "Nàng thật sự không nên đập hư vẻ đẹp của mình."

Khắc Ân thật vất vả mới dừng tiếng cười, "Không biết a! Nàng ngụy trang thật tốt, thật là một thiên tài."

VƯƠNG PHI CỦA YÊU TINH

VƯƠNG

Trúc Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Ly Na không biết rõ tình hình phát giác được ánh mắt Lôi Tư không tại trên người của mình, lập tức nhìn về phía cây tinh nhỏ dơ bẩn mà Lôi Tư đang nhìn chăm chú.

Nhưng sau khi nàng nhìn rõ ràng, phát hiện đây không phải là cây tinh tự nhiên thành hình, giống như. . . . . Một cái gì kì quái, nàng cũng không nói lên được.

"Đó là cái gì?"

Nàng nhin không được lên tiếng hỏi thăm.

"Cái gì?" Lôi Tư phục hồi lại tinh thần, nhìn Ly Na đang chỉ vào Thi Vũ.

"Đó là cái cây tinh vừa thành hình người chứ sao."

"Phải không?"

Ly Na vẫn không tin vào mắt mình. Nàng hướng người bồi bàn bên cạnh thấp giọng phân phó, tên bồi bàn lập tức lĩnh mệnh mà đi.

Thi Vũ bưng rượu nho đặc chế của tộc Thiên mã, qua lại trong đông đúc mọi người. Nàng tự nguyện làm một gã bồi bàn. Nàng cảm giác, cảm thấy có một đạo ánh mắt rùng rục đuổi theo chính mình, vội vàng tìm kiếm chủ nhân ánh mắt kia.

Lôi Tư đang ngồi ở chỗ khách quý, nhưng lại hứng thú nhìn mình. Thi Vũ không được tự nhiên cúi đầu nhìn nhìn, nhỏ giọng hỏi Tây Đa Khắc ở một bên vội vàng chào hỏi khách khứa, "Ngụy trang rất khá a! Thuốc nhuộm không có rơi, có bị nhìn ra không?"

"Sẽ không, người ngụy trang cực kỳ tốt." Tây Đa Khắc tán thưởng nói: "Bất quá, đáng tiếc không thể nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của người."

Thi Vũ nghe người vừa nói lời buồn nôn, giả bộ xấu hổ cười, "Hi vọng ta sẽ được trả một kết quả tốt."

Một yêu nữ từ từ đi đến bên người Thi Vũ, "Ly Na công chúa muốn người hầu rượu nho." Nàng nghe mùi lạ trên người Thi Vũ, không tự giác lui mấy bước, có chút nhăn nhó cau mày.

Thi Vũ nhún nhún vai, giả trang ra một bộ vẻ mặt vô tội, đi theo nàng thẳng tắp hướng bữa tiệc khách quý, tận lực không để ý đến ánh mắt Lôi Tư.

Nhìn nàng đi qua trước mặt của mình, Lôi Tư thấy trong mắt nàng lóe lên dũng khí cùng kiên quyết mà bội phục không thôi, đây là điều mà kiếp trước nàng không có.

Nàng thẳng tắp đứng ở trước mặt Ly Na, "Công chúa, thỉnh nhắm nhấp rượu ngon Thiên mã kỳ bồ đào."

Ly Na không vui giơ lông mày lên, thanh thúy nói: "Tộc trưởng của người không dạy bảo Yêu tinh hạ đẳng phải xử sự sao cho xứng với lễ nghi sao?"

Thi Vũ kinh ngạc, mờ mịt nói: "Lễ nghi? Uống rượu phải có lễ nghi sao?"

Câu trả lời của nàng làm Lôi Tư tươi cười sâu sắc.

"Lớn mật!" Ly Na không tự giác lên giọng, tiêu yêu tinh vô lễ này dám ở trước mặt nàng làm nàng tức giận. "Người nhất định phải bị ta xử phạt."

Thi Vũ hít sâu một hơi, cưỡng chế tức giận. Đã thế kỷ bao nhiêu rồi, nữ nhân này còn chú ý giai cấp phong kiến!

"Nói cho ta biết, ngươi là yêu tinh gì?"

"Ta. . . . ."

Thi Vũ cúi đầu suy tư một chút. Thật sự là khó, nàng đi vào yêu tinh giới vẫn chưa tới hai ngày, còn không biết được nhiều chủng loại Yêu tinh.

Thi Vũ đang khó xử hết sức, Lôi Tư nói chuyện, hẩn hữu ý vô ý vì nàng giải đáp.

"Ly Na công chúa, chẳng lẽ người không thấy nàng là một cây Liễu tinh vừa thành hình người sao?"

"Cây Liễu tinh?" Ly Na hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía hội trường, "Tộc trưởng Liễu tinh ở nơi nào?"

Một yêu tinh trung niên đi ra, quỳ một gối xuống đất, "Ly Na công chúa, Liễu tinh Da Lỗ hướng người ân cần thăm hỏi. Xin hỏi có cái gì phân phó?"

Ly Na khinh thường nhìn về phía Thi Vũ, "Ta muốn người nói cho ta biết, phạm là yêu tinh cấp thấp không lẽ phép với yêu tinh quý tộc, cần phải trách phạt thế nào?"

Da Lỗ chần chừ nhìn Thi Vũ, trong trí nhớ của hắn trong tộc cũng không có người như vậy, hơn nữa bộ dáng nàng căn bản không phải họ

Liều tinh.

"Đủ." Lôi Tư đã xem đủ trò khôi hài này, quyết định: "Cái tiểu yêu tinh này để ta xử trí, không cần phải vì chuyện này mà phá hủy hưng phấn của mọi người." Hắn lạnh lùng nhìn thoáng qua Ly Na đang định kháng nghị, "Đừng quên người có tư cách khách mời."

Ly Na bị ánh mắt lạnh lùng của hắn quét qua, thình lình rùng mình một cái, hung hăng trợn mắt liếc nhìn Thi Vũ. Trong nội tâm thật không vui, vẫn ngoan ngoãn ngồi trở lại trên ghế.

"Người đi theo ta."

Lôi Tư không nói lời gì kéo tay Thi Vũ, ngân quang lóe lên, lưu lại Ly Na trợn mắt há mồm, biến mất tại chỗ ngồi khách quý.

Thi Vũ chỉ cảm thấy bị chiếu sáng đến choáng váng, cố gắng nháy mắt, đã ở trong hoa viên trước Trân Châu điện.

Nàng giật mình chớp chớp mắt to linh hoạt, "Đây là pháp lực?"

"Không phải người đã thử qua sao?" Lôi Tư cười nói.

Thi Vũ mát lạnh, hốt hoảng cúi đầu nhìn trên mặt đất. Hắn có nhìn ra không a! Nàng bây giờ là yêu tinh, tuyệt đối đã từng nhìn qua phép thuật. Nàng bối rối giải thích: "Không, ta. . . . . Ta là nói, pháp lực Vương thật sự là lợi hại, so với tộc trưởng của chúng ta cao hơn không biết bao nhiêu lần." Tang bốc là việc mọi người đều thích nha!

Nào biết yêu tinh Vương không giống với người khác. Lôi Tư nghe Thi Vũ nói như vậy, sắc mặt lập tức trầm xuống, hai tay cứng ngắt như sắt kìm, cầm thật chặt hai vai Thi Vũ, cắn răng, từ trong hàm răng tóe ra từng chữ từng chữ, "Người nên cẩn thận, Mật Nhi, không nên sử dụng mưu kế để lừa ta nữa, ta sẽ không cho phép ai lừa gạt ta hai lần."

Hai mươi năm trước nàng đã lừa gạt hắn lần thứ nhất, hắn tuyệt không cho phép nàng lại lừa gạt hắn lần thứ hai.

Lôi Tư đột nhiên phản ứng hù đến nàng. Lực đạo của hắn rất nặng, nắm hai vai Thi Vũ thấy đau, nhưng nàng quật cường nhìn xuống không kêu lên đau đớn. Hắn sớm biết nàng như vậy, nhưng hắn không vạch trần, hắn là chờ để chê cười nàng, xem nàng xấu mặt. Nàng tức giận quay mắt về phía hắn, gò má bởi vì tức giận mà phồng hồng, nàng không rõ mình nói sai cái gì, nhiều nhất chỉ là nói câu có thể làm hắn vui vẻ mà thôi..., cái này đáng bị phạt sao?

Lôi Tư thấy lửa giận trong mắt nàng, cũng không hề biểu lộ sợ hãi, không khỏi thầm nghĩ, rõ ràng là lỗi của nàng, nhưng nàng lại tràn đầy oán hận. Hắn chậm rãi buông hai vai nàng ra. "Có dũng khí nữ nhi." Đây là Mật Nhi kiếp trước không có.

Thi Vũ xoa hai vai đau rát, dùng sức nháy mắt để ngăn nước mắt tràn mi, trừng đôi mắt hạnh mẫn:

"Người là yêu tinh Vương biến thái, bạo quân độc tài, có sức mạnh, có pháp lực là có thể tự do tổn thương người khác sao?"

Hắn mặc dù không dám tự xưng là vị minh chủ, nhưng vẫn ở chung hòa thuận trong yêu tinh giới, cho tới bây giờ cũng không có ai nói qua hắn là bạo quân, là kẻ độc tài. Tiểu nha đầu dám nói như vậy, dám nói hắn như vậy! "Đúng thì thế nào?"

Thi Vũ tức giận đến hận không thể tìm một khối đá lớn, đập xuống cái mặt ngạo mạn kia, nhưng nàng biết rõ vô dụng, tảng đá còn chưa kịp đến trước mặt hắn, sẽ hóa thành tro tàn.

Tứ đại hộ pháp sứ giả vừa xuất hiện trong hoa viên này, liền phát hiện không khí không đúng, bọn họ nhìn thấy hai người tràn ngập nhiệt khí, ai cũng không dám tự tiện mở miệng nói chuyện, sợ quét đến tâm bão.

"Lai Đốn, đem Mật Nhi về Trân Châu điện, gọi người rửa hết thuốc nhuộm trên người nàng." Lôi Tư thấp giọng gầm lên. Lai Đốn không dám có chút chần chừ, liền vội vàng tiến lên muốn cầm tay Thi Vũ, nào biết Thi Vũ cũng không chút nào nhượng bộ tới gần Lôi Tư.

"Mật Nhi là danh tự Vương Phi của người a! Sao lại dùng để gọi ta?"

"Bởi vì người là Mật Nhi sống lại."

"Tốt, đã như thế, ta đây là Vương Phi Yêu tinh giới." Thi Vũ thốt ra.

Mọi người nghe nói như thế đều ngây ngẩn cả người, không rõ Thi Vũ muốn làm gì.

Lôi Tư chần chừ một chút mới nói: "Đúng vậy. Vậy thì thế nào?"

Thi Vũ hít một hơi thật sâu, lắc lắc hai tay, thật lâu mới cố lấy dũng khí nói ra quyết định của mình.

"Như vậy, ta muốn cầu hết thảy quyền lợi xứng đáng với Vương Phi."

"Cái gì?"

Tứ đại hộ pháp sứ giả trầm miệng một lời phát ra tiếng thán phục.

"Người xem ta là Vương Phi Mật Nhi mang đến thế giới này, vậy hẳn là ta cũng có thể yêu cầu quyền lợi của ta." Thi Vũ kiên quyết nói.

Nàng nghĩ tới rồi, nếu muốn trở lại thế giới xưa kia, phải ở lại bên người Lôi Tư tìm manh mối.

Lôi Tư nở nụ cười, một loại thú vị, tiếng cười tà ác vang lên trong hoa viên.

"Tốt, có thể đáp ứng người. Bất quá, người muốn quyền lợi Vương Phi, có hay không cũng phải làm nghĩa vụ Vương Phi?"

Một hồi ngưng ngưng đỏ ửng bò lên trên hai gò má Thi Vũ. Không biết xấu hổ! Thi Vũ âm thầm mắng.

Thi Vũ cắn cắn răng một cái quyết định, quyết định cùng hãn buông tay đánh cược một lần.

"Tốt, ta đáp ứng người."

Khoé miệng Lôi Tư khẽ nhếch, tựa tiểu phi tiểu nói: "Thành giao. Bây giờ người trở về trong điện rửa mặt đi. Ta không nghĩ sẽ ôm một mỹ nhân đầy bùn."

Trên mặt Thi Vũ lại là một hồi đỏ ửng.

"Bất quá ta muốn người giải trừ kết giới ở Trân Châu điện, lại phải người đem Toa Toa cùng Tây Đa Khắc đến đây."

Lôi Tư cũng không có hỏi nguyên nhân, rất dứt khoát ra lệnh: "An Đáp, người liền chiếu chỉ thị của Vương Phi mà làm."

An Đáp hơi hơi khom người, biến mất rất nhanh.

Lôi Tư hướng Trân Châu điện, trong miệng niệm vài câu chú ngữ, kết giới liền bị giải trừ. Trân Châu điện bị đóng cửa hai mươi năm, rốt cục lại có thể hít thở không khí của tự nhiên.

Lai Đốn đi đến bên người Thi Vũ, thay đổi thái độ khinh thường kiêu căng lúc trước, vẻ mặt cung kính mời Thi Vũ hồi cung.

Thi Vũ nhìn hãn bằng ánh mắt quý dị. Thần sắc nàng luân chuyển như phong thủy, trong lòng Lai Đốn thầm kêu khổ.

VƯƠNG PHI CỦA YÊU TINH

VƯƠNG

Trúc Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Sáng sớm, ánh sáng rạng đông chiếu thẳng đến gương mặt mềm mịn của Thi Vũ làm cho nàng liên tỉnh giấc. Không chỉ ánh mặt trời ấm áp đánh thức nàng, thỉnh thoảng còn có tiếng bước chân truyền tới, có nhẹ, vội vàng, cũng có lúc nặng nề. Thi Vũ không thể hiểu được ở đâu ra nhiều người như vậy, đột nhiên có một thị nữ xinh đẹp đưa chiếc khăn lông cho nàng.

“Vương phi, người đã tỉnh rồi à.”

Thi Vũ quan sát vị mỹ nhân này, dường như mình chưa từng thấy qua nàng, “Người là ai? Sao lại ở chỗ này?”

Mỹ nữ kia nhìn Thi Vũ thật cung kính, cung kính hữu lễ nói: “Vương phi, hoan nghênh người đã trở về. Ta là Mai Ly Á, là thị nữ trưởng ở Trân Châu Điện.”

Sáng sớm vương đã xuống một đạo mệnh lệnh, muốn ta mang mười thị nữ tới bố trí ở Trân Châu Điện, để nghênh đón người trở về.”

Thi Vũ nhìn về bốn phía một chút, thì ra những thứ huyền ảo kia chính là tiếng bước chân vội vã của bọn thị nữ. Họ vừa nhìn thấy Thi Vũ nhìn họ, lập tức dừng các công việc lại, nhìn Thi Vũ khom gối hành lễ.

“Thật sự xin lỗi, ta đã gây trở ngại đến công việc của các người.” Thi Vũ cười áy náy.

Mai Ly Á lắc đầu cười. “Thật xin lỗi Vương phi, chúng ta đã quấy rầy giấc ngủ của người.”

Nàng quả thực là Mật Nhi Vương phi dịu dàng bình dị. “Mời người xuống giường rửa mặt, vương đã gọi thầy may quần áo đến đây ngay.”

“Thầy đo quần áo? Để làm gì?” Thi Vũ xuống giường hỏi.

“Là ý của vương, người muốn sửa lại chút y phục và trang sức cho người.” Mai Ly Á vô cùng hâm mộ nói: “Vải vóc đều chế phẩm tinh luyện của Ái Nhân Tộc, vừa nhẹ vừa mềm, vương quả thật rất quan tâm đến người.”

Vậy mới lạ! Trong lòng Thi Vũ thầm nghĩ, nàng vĩnh viễn cũng không bao giờ quên tình cảnh của buổi tối hôm qua, vẻ mặt của hãn thật sự rất giống như hận không thể ăn nàng vậy, giống như mình và hãn có thâm thù đại hận vậy. Nàng xoa xoa máu bầm ở bả vai, vẫn còn rất đau!

“Toa Toa và Tây Đa Khắc đâu?”

Bọn thị nữ đang bận rộn bố trí lại Trân Châu Điện, dường như nàng ở chỗ này đã trở nên dư thừa.

“Đang ở trong hoa viên, Lai Đốn không cho hãn vào cửa để quấy rối người.” Mai Ly Á trả lời.

Thi Vũ nhìn nàng gật đầu một cái, phân phó cho thầy may đồ đến vườn hoa tìm nàng.

Nàng vừa mới ra khỏi cửa, Toa Toa cùng Tây Đa Khắc lập tức nhìn thấy nàng, bọn họ nhanh chóng chạy tới chỗ nàng. Lúc này Tây Đa Khắc hoàn toàn là thiếu niên xinh đẹp anh tuấn, không phải là đầu người thân ngựa như ban đầu mà Thi Vũ đã gặp, nàng muốn hỏi chuyện gì xảy ra, Tiểu Diệp Tinh Toa Toa liền mở miệng trước.

“Sao rồi? Bọn họ có làm khó dễ người không?” Nàng bay đến bên chỗ Thi Vũ, cứ quan sát rồi lại quan tâm hỏi.

“Không có. Người thì sao? Lai Đốn không có làm gì người chứ?”

Toa Toa lắc đầu một cái, “Không có. Người có biết không? Vừa phát hiện hãn đột nhiên đứng trước mặt làm ta chút nữa bị hù chết, vội vàng bay đi, nhưng hãn nắm ta lại không chịu buông, cho nên ta cắn hãn một cái, ai ngờ vẫn bị bắt lại.”

Thi Vũ nghe nàng nói như vậy, bật cười, nàng có thể tưởng tượng về mặt của Lai Đốn vào lúc đó. “Không sao, tạm thời bọn họ sẽ không làm gì chúng ta đâu?”

“Tại sao chứ?” Tây Đa Khắc tò mò hỏi.

Thi Vũ cười đắc ý, “Bởi vì bây giờ ta chính là Vương phi của Yêu Tinh Giới, bọn họ đều phải nghe lời của ta.”

“Vốn dĩ người chính là Vương phi của Yêu Tinh Giới, có gì khác biệt sao?” Tây Đa Khắc vẫn còn chưa hiểu.

Thi Vũ cũng không biết phải giải thích thế nào để cho Toa Toa cùng Tây Đa Khắc hiểu rõ giao ước kỳ diệu kia, thôi thì dừng lại, chuyển sang chuyện khác để nói, “Tây Đa Khắc, An Đáp không có kiên quyết bắt cóc người đi đấy chứ?”

Lôi Tư chính là kẻ cầm đầu, Tứ Đại Hộ Pháp sứ giải đường như cũng đều thích bắt cóc người khác.

“Không có, hãn mời ta đến làm khác, phụ thân ta cũng đồng ý.”

Thi Vũ cùng đi theo cả đám bọn họ tới cây đu, vui vẻ nhìn chăm chăm Tây Đa Khắc không còn là đầu đầu người thân ngựa nữa.

Tây Đa Khắc bị nàng nhìn thấy có vẻ kì lạ, cảm thấy khó chịu, rõ ràng hình dáng và tư thế rất có tiên khí kèm với vẻ xinh đẹp, đùa giỡn hỏi: “Đối với vóc người hoàn mỹ của ta có vấn đề gì sao?”

Thi Vũ chỉ vào thân thể của hắn, tò mò hỏi: “Ta đang suy nghĩ, làm sao người có thể thay đổi hình dạng, hoàn toàn không giống như lúc trước ta nhìn thấy. Cả người và vóc dáng này có thật sự bay được lên trời cao không?”

Mây rậm của Tây Đa Khắc liền hướng lên, đặc ý nói: “Đây không phải là hình dạng của ta lúc trước. Sau khi trưởng thành thì thiên mã có ba loại hình dạng, có thể xuất hiện trong các trường hợp không giống nhau.

Trên mặt đất thì ta sẽ lấy hình dáng của Yêu Tinh Giới để lui tới thăm các bằng hữu.

Ở trên trời, Mã Tộc sẽ dùng hình dáng là đầu người thân mã. Khi ta muốn bay lên, cánh sẽ xuất hiện, trở thành thiên mã chân chính.”

“Thật ư? Có thể cho ta nhìn thấy một chút không? Ta vẫn muốn nhìn xem thiên mã trong thần thoại có hình dạng gì.” Thi Vũ nhất thời nổi tính trẻ con, lộ ra dáng vẻ đầy mong chờ.

“Tốt! Tốt! Cứ gọi Tây Đa Khắc dẫn chúng ta cùng trên bầu trời bay lượn một vòng đi.”

Toa Toa vỗ tay, cùng tham gia náo nhiệt nói.

Tây Đa Khắc không thể cưỡng lại được yêu cầu của hai vị mỹ nhân, lập tức đọc mấy câu thần chú, biến trở về nguyên hình ban đầu ____ toàn thân màu trắng như tuyết, kèm theo một đôi cánh lực lượng của thiên mã.

“Qua! Thật sự là một thiên mã xinh đẹp.” Thi Vũ không nhịn được, đưa tay vuốt lông bờm, cùng đôi cánh trắng như tuyết của hắn.

Tây Đa Khắc liền vũ mạnh để khoe khoang đôi cánh to lớn của mình. “Lên đây đi, hai vị mỹ nhân.”

Người ta nói tò mò có thể chiến thắng sợ hãi, những lời này quả nên dùng cho Thi Vũ, đúng là rất thích hợp.

Nàng hoàn toàn quên mất từ nhỏ mình chưa từng cưỡi ngựa, hiện tại chỉ vì một tâm nguyện muốn cưỡi thiên mã, hoàn toàn quên mất nguy hiểm. Cho đến khi bị Tây Đa Khắc chở lên bầu trời, thấy phòng ốc dưới chân trở thành con kiến, mới bắt đầu cảm thấy lạnh lẽo.

“Tốt! Tốt lắm! Tây Đa Khắc, bay cao thêm một chút nữa đi.” Toa Toa đã quen với việc bay lên không trung, muốn ném thử cảm giác bay lên đám mây kia như thế nào, đáng tiếc là cánh của mình quá nhỏ, không thể bay qua được. Hiện tại có Tây Đa Khắc chở nàng bay lên, thật là thú vị, thúc giục Tây Đa Khắc bay cao một chút, hoàn toàn không chú ý tới tình trạng quái dị của Thi Vũ.

Thi Vũ cảm thấy gió cứ thổi vào bên tai, hai chân cách mặt đất càng ngày càng xa, ngực trở nên nặng nề, truyền đến hàng loạt cảm giác khó chịu. Ngay sau đó, đầu trở nên choáng váng, đôi tay không tự chủ liền buông lỏng cổ ngựa, người hướng thẳng mặt đất mà rơi xuống.

Toa Toa cùng Tây Đa Khắc sợ hãi kêu lên, vội vàng bay xuống, nhưng Thi Vũ đã hôn mê bất tỉnh.

Lôi Tư vừa cùng các trưởng lão kết thúc nghị sự, mang theo Khắc Ân, đến Trân Châu Điện để xem mọi người chuẩn bị việc bày trí thế nào rồi. Chợt Lôi Tư cảm thấy tim căng thẳng, cảm nhận có việc gì xảy ra, lập tức dùng pháp lực quan sát. Quả nhiên thấy Thi Vũ đang rơi từ trên không trung xuống, hần lập tức nhảy lên, bay thẳng vào không trung, đưa Thi Vũ kéo vào trong ngực.

Tây Đa Khắc nhìn thấy Thi Vũ không sao, nỗi sợ trong lòng liền lập tức khôi phục lại, trở nên bình tĩnh, tuân theo chỉ thị của Lôi Tư, chậm rãi tiếp tục bay lượn trên không trung.

Hắn ngồi trên lưng của Tây Đa Khắc, trấn an Toa Toa cùng Tây Đa Khắc. “Bình tĩnh một chút, không sao rồi. Tây Đa Khắc, cứ tiếp tục bay đi.”

Lôi Tư nhìn Thi Vũ mảnh mai trong ngực, nàng đang ngủ mê man, hoàn toàn không giống như lúc tỉnh táo, gian xảo, quật cường, giờ chỉ còn phần yên tĩnh, ngọt ngào. Nàng bây giờ cực kỳ giống Mật Nhi kiếp trước mà lần đầu hắn gặp gỡ, hắn không thể kiềm chế liền cúi đầu xuống, khẽ hôn đôi môi mềm mại đỏ mọng đầy quyến rũ, khẽ gọi tên nàng.

Khi hắn lẩm bẫm làm cho Thi Vũ trở nên tỉnh táo, cảm giác rất ngọt ngào ướt át, khiến nàng tự chủ liền đứng lên, thưởng thức cảm giác này nhiều hơn nữa.

“Thế nào, mùi vị được không?” Một giọng nói trầm mạnh rồi hạ trầm thấp xuống, cùng tiếng cười làm nàng thức tỉnh.

Lôi Tư! Thi Vũ thất kinh, vội vàng mở mắt ra. Mặt Lôi Tư đập vào mi mắt nàng. Không nghĩ mình lại nằm ở trong ngực của Lôi Tư, hắn đang cúi người xuống ở chỗ mình, khóe môi còn có nụ cười tà ý.

“Sao ngươi lại ở nơi này?”

Đây là câu nói đầu tiên mà Thi Vũ nghĩ tới.

Hắn thích nhìn nàng hốt hoảng, bộ dạng đỏ mặt rất xinh đẹp. “Bởi vì chính ta đang ôm ngươi.”

Câu trả lời của hắn làm cho mặt của Thi Vũ càng đỏ ửng hơn nữa. “Ta... Ta nói là, sao ngươi lại ngồi ở chỗ này, hoàn... Hoàn....” Nàng còn

muốn hỏi sao hấn hôn nàng, nhưng nàng lại hỏi không được.

Trời ạ! Ngoại trừ các ca ca cùng ba ra, đây là lần đầu nàng hôn nam nhân.

Nhưng câu trả lời của hấn cùng với câu hỏi của nàng như cách xa vạn dặm.

“Còn liều mạng cứu người sống lại, không lẽ người đại ngu ngốc như vậy sao?”

Đại ngu ngốc? Cái tên Bạo Quân ngoan cố này dám nói tiểu thư thông minh xinh đẹp là nàng, chính là đại ngu ngốc sao? Nàng chỉ có chút hiếu kì, muốn nhìn xem cảm giác ở trên đám mây kia sẽ thế nào. Lần này thì lòng cảm kích của nàng đối với hấn hầu như là biến mất hoàn toàn rồi.

“Ta không muốn sống thì đã sao? Ta không cần người tới cứu, ai thèm gà mẹ người làm bộ tốt bụng chứ.”

“Nói như vậy là do ta nhiều chuyện rồi hả? Quấy rầy việc người muốn bay lượn một mình sao?”

Thi Vũ nhìn xuống dưới chân thấy những ngôi nhà nhỏ nhìn giống như hạt mè hạt đậu, trong lòng không chịu đựng được liền sợ hãi, nhưng vệt chết vẫn còn cứng mỏ, rất quật cường: “Vốn là vậy, đều tại gà mẹ người, hại ta không thể hưởng thụ niềm vui được tự do bay lượn dù chỉ một lần.”

Lôi Tư nhướng mày, lạnh lùng thốt: “A! Vậy sao? Vậy ta để cho người được toại nguyện.”

Thi Vũ không kịp hiểu hết ẩn ý trong lời nói của hấn, cảm giác thân thể không còn, vừa nói xong hấn liền ném nàng ra ngoài.

Thi Vũ sợ hãi thét lên âm thanh kêu thảm thiết, thân thể của nàng từ trên trời rơi thẳng xuống, tiếng gió lạnh chửi cợt sát vành tai kêu lên soàn soạt soàn soạt. Thôi rồi, lúc này nàng mới hối hận là mình đã đắc tội với tiểu nhân, lần này thật sự không thể trở về Nhân Gian Giới rồi, phải ở trong Dị Giới này thành bánh nhân thịt rồi, sẽ không thể gặp lại người nhà yêu quý của nàng rồi. Ba, mẹ, đại ca, nhị ca, vĩnh biệt.

Lôi Tư cảm thấy chua xót một lúc, tự trách mình đã xử phạt quá nặng. Hắn co khủy tay lại, ngay cả mình cũng sợ hãi theo, hạ trầm giọng nhu hòa an ủi: “Ngoan! Đừng khóc, lần sau đừng có bướng bỉnh như vậy nữa, ta sẽ không xử phạt ngươi như vậy nữa.”

Hắn cúi đầu, dịu dàng hôn lên mặt đầy nước mắt của nàng, hôn lên đôi môi đang cố chút chống cự kia.

“Hừ! Đừng có nói chuyện với bộ dạng này chứ.”

Thi Vũ không nghe theo việc giao phó của hắn, mắt nhắm lại im lặng, thưởng thức thật kỹ hắn đang trong miệng của nàng.

Lôi Tư chỉ lướt nhẹ qua bờ môi nàng để an ủi, nhưng dần dần lại chuyển thành nụ hôn kích tình, mặc sức hắn cứ dính chặt vào mà thưởng thức, hoàn toàn đắm chìm vào trong đó.

Thi Vũ cảm thấy linh hồn mình đang bị hắn hút đi, toàn thân vô lực, chỉ có thể dựa vào hắn thật chặt.

Trước khi lý trí của Lôi Tư hoàn toàn biến mất, đột nhiên rời ra khỏi Thi Vũ, khôi phục lại lý trí của chính mình. Hắn kinh ngạc với phản ứng của chính mình, tại sao chỉ có một nụ hôn lại làm cho bản tính kiêu ngạo của hắn liền mất đi lý trí không thể tự chủ được? Chuyện gì đang xảy ra đây?

Ngay cả Hỏa Yêu Tinh Ly Na cũng không thể khơi dậy trong hẳn, sao tiểu cô nương này có thể làm được, chẳng lẽ chỉ vì nàng là hóa thân của Mật Nhi?

Hắn đột nhiên rời khỏi bờ môi của nàng, để cho nàng cảm nhận có chút mất mát, Thi Vũ ngưng ngẩn ngẩng đầu lên nhìn hẳn, thấy gương mặt hẳn lộ vẻ châm chọc.

“Nhanh như vậy liền muốn làm nghĩa vụ của Vương phi rồi hả?” Hẳn châm chọc nói.

Thi Vũ cắn chặt môi, có chút ngượng ngùng cùng với biểu thị tức giận mà nàng trở nên đỏ mặt. Tên Bạo Quân độc tài vô lễ này, sao hẳn có thể cường hôn nàng, rồi lại châm biếm nàng chứ?

Giơ tay lên, một tràng pháo tay vang lên, nàng đánh vào gương mặt đắc ý cùng biểu hiện châm chọc kia, đổi lấy một ánh mắt sắc bén như muốn giết chết người ngay lập tức.

“5000 năm qua, đây là lần đầu tiên có người dám đánh ta.” Lôi Tư đem Thi Vũ thả xuống dưới, để cho nàng đối mặt với vẻ tức giận của hẳn. Mặt hẳn lạnh như băng, có thể làm đông chết người.

Đáy lòng bị mưa gió bao phủ dâng lên từng đợt lạnh lẽo. Hẳn sẽ giết nàng, nhất định sẽ giết nàng. Nhưng nàng không sai. Thi Vũ ưỡn ngực, nhìn chăm chăm hẳn lại, "Đánh người là bởi vì người là đại sắc lang siêu cấp vô sỉ nhất mà ta gặp trong hai mươi năm qua."

“Người nói cái gì?”

Lôi Tư liền phát ra tiếng gầm gừ, làm chấn động cả sơ cốc.

Mấy ngàn năm nay, chưa từng có người nào dám can đảm ở trước mặt hẳn hạ nhục hẳn như vậy, tiểu nha đầu này đúng là không biết trời cao đất

rộng, lại dám chê bai hấn.

Các trưởng lão đứng ở một bên quan sát, chưa từng thấy Yêu Tinh Vương lại tức giận như vậy, một mặt bọn họ rất bội phục dũng khí của cô gái này, một mặt cũng toát mồ hôi lạnh cho nàng. Kết quả chọc giận Yêu Tinh Vương, sẽ biến thành ngôi sao nhỏ ở trần gian, vĩnh viễn không cách nào luân hồi.

Hoa Yêu Tinh trưởng lão chuyển sang người Khắc Ân, nhỏ giọng năn nỉ, “Vất vả lắm Mật Nhi mới được trọng sinh, hãy giúp nàng, đừng để cho nàng làm ra những việc ngu ngốc.” Mật Nhi là cháu gái của hấn, cách nhau hai mươi năm, đối với nàng thì tình cảm của hấn vẫn còn tồn tại như cũ.

Khắc Ân trấn an nói: “Trưởng lão, đừng lo lắng, người dập hỏa không phải đã tới rồi sao?” Hấn chỉ vào Hồng Quang cách đó không xa, đang bay thẳng tới.

Yêu Tinh Vương tức giận đã làm chấn động cả sơn cốc, làm cho không ít chim bay cá nhảy, ngay cả Diễm Hồng Thần Điện của Ly Na ở Hỏa Long Cốc cũng cảm nhận rõ. Nàng vội vàng điều khiển Hỏa Long chạy tới Lục Lâm Điện, muốn biết rõ chuyện gì đang xảy ra.

Nàng nhìn thấy Lôi Tư cùng Mật Nhi sau khi sống lại đang đối địch nhau, hai người nhìn chằm chằm vào đối phương, hận không thể đem đối phương đi trừng trị vậy. Nàng hít một hơi thật sâu, âm thầm bội phục dũng khí của Mật Nhi.

Khắc Ân, mạo hiểm liều chết một phen, đi tới bên cạnh Lôi Tư cười nói: “vương, công chúa Ly Na của Hỏa Long Cốc đến gặp ngài.”

Ly Na nhất thời kiêu ngạo, dùng nụ cười mê hoặc đến chết người, tay phải ôm lấy Lôi Tư, dùng thân thể đẩy đà tựa vào thân người to lớn của hấn, ý đồ muốn phân tán sự chú ý của Lôi Tư.

Đột nhiên, Lôi Tư cười.

Tất cả mọi người đều giật mình chăm chú nhìn vào hắn, ngoại trừ Ly Na ra, tất cả đều cảm nhận rõ nụ cười của hắn có chút quái dị.

Dường như nàng cho rằng sức quyến rũ của mình có thể hấp dẫn được Lôi Tư, cho đến khi Lôi Tư dồn nén cơn giận xuống mà nói, làm cho mặt nàng lập tức trắng xanh.

Lôi Tư nâng bàn tay của Thi Vũ lên, hôn rất mờ ám, khoe miệng của hắn vếch lên, bất luận kẻ nào nhìn thấy nụ cười tà ác kia cũng phải dựng đứng lông lên. Hắn nói nhỏ vào vành tai của Thi Vũ: “Nếu Vương phi ban cho ta danh hiệu là đại sắc lang siêu cấp vô sỉ này, xem ra ta không thực hành cũng không được, sợ làm phụ lòng của người rồi.”

Bỗng chốc, mặt Thi Vũ lại tái nhợt hơn so với Ly Na.

Gửi thanks

VƯƠNG PHI CỦA YÊU TINH

VƯƠNG

Trúc Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Hai tay Thi Vũ chống cằm, ngồi ở trước bàn thạch anh nhìn Khắc Ân cùng Lai Đốn, bọn họ đang sai khiến thị nữ đem quần áo cùng đồ dùng hằng ngày của Lôi Tư lần nữa chuyển tới Trân Châu Điện, bọn họ càng chuyển càng nhiều, sắc mặt của Thi Vũ lại càng ngày càng nặng nề.

Đại sắc lang vô sỉ đó, thật sự có ý định chuyển tới nơi này ở. Trong lòng Thi Vũ âm thầm gào khóc. Nàng trở về nơi này, đều là vì tìm được cách trở về nhân gian, không nghĩ rằng lại đẩy mình vào ngõ cụt.

Tệ hơn là, nàng phát giác mình không nhìn thấy Lôi Tư cuối cùng lại kìm lòng không đậu mà bắt đầu nhớ hẳn. Sự phát hiện này thật sự là quá kinh khủng, chẳng lẽ nàng yêu hẳn!

Thi Vũ vội dùng sức lắc đầu, muốn quăng đi cái ý nghĩ này, lúc này nàng tuyệt không thể hồ đồ, hơn nữa bây giờ bên cạnh yêu tinh vương còn đi theo một "Đại mục siêu cấp" hỏa yêu tinh Ly Na.

Từ ngày sau lần yêu tinh vương uy hiếp muốn cùng Thi Vũ lên giường, Ly Na lập tức từ Diễm Hồng Thần Điện chuyển đến ở Lục Lâm Điện, 24h dính vào bên người Lôi Tư, rất sợ Lôi Tư thật sự tìm đến hoa đào mây mưa.

Kỳ thật Lôi Tư trừ ngày đó ở trước mặt mọi người nói những lời này, căn bản không có gặp lại Thi Vũ. Vốn là Thi Vũ cũng cho rằng hẳn thật đã quên chuyện kia, vậy mà sáng sớm hôm nay, Lai Đốn cùng Khắc Ân liền

đưa đến quần áo của Lôi Tư, lúc này tâm tư Thi Vũ vốn đã không tĩnh lặng, nhất thời lại càng sóng lớn mãnh liệt.

"Yêu tinh vương vốn ở nơi này cùng Mật Nhi." Toa Toa nói.

"Thật tốt quá, Mật Nhi, yêu tinh vương muốn chuyển về Trân Châu Điện, các người lại có thể trở lại cuộc sống ân ái trước kia." Tây Đa Khắc vui vẻ nói.

"Sẽ không chứ. Ngày nào đó yêu tinh vương lại mất hứng, không phải là lại chuyển đi." Toa Toa không đồng ý, quay sang Thi Vũ, cảnh cáo nói: "Mật Nhi, lần này người nhất định phải nắm chặt cơ hội, không được để cho yêu tinh vương đi mất, cũng không được làm hấn tức giận, nếu không hấn lại giam giữ chúng ta."

Toa Toa đối với sự thay đổi chủ ý đột ngột của yêu tinh vương vẫn luôn cảm thấy hoài nghi, nàng tin tưởng nhất định là có nguyên nhân gì.

Tây Đa Khắc tức giận mắng Toa Toa, "Tại sao người lại nói như vậy với Mật Nhi? Nàng thật vất vả mới cùng yêu tinh vương hòa hảo, người có ý đồ gì?"

Toa Toa ra sức đấu tranh, lao về phía Tây Đa Khắc hung hăng cắn một cái vào mũi. Tây Đa Khắc đau đến kêu thành tiếng, vội vàng đẩy Toa Toa ra, bịt mũi kêu thảm thiết.

Mặt Toa Toa đắc ý, "Ta có ý đồ gì? Ta chỉ hy vọng Mật Nhi cùng ta vĩnh viễn không bị giam giữ nữa, có thể sống cuộc sống vui vẻ mà thôi. Đúng không? Mật Nhi."

Tây Đa Khắc vượt chóp mũi sưng đỏ, đánh về phía Toa Toa, "Người dám cắn ta! Cho dù người trốn phía sau Mật Nhi, ta vẫn sẽ bắt được người."

Toa Toa trốn trên vai Mật Nhi, kêu to: "Mật Nhi, Tây Đa Khắc muốn giết ta, người mau cứu ta."

Thi Vũ bị bọn họ trái một câu Mật Nhi, phải một câu Mật Nhi, làm mất bình tĩnh. "Làm ơn! Các người đừng gọi ta là Mật Nhi nữa được không? Ta tên là Thi Vũ, không gọi Mật Nhi." Nàng oán trách nói.

"Nhưng người thật sự là Mật Nhi trọng sinh!" Toa Toa rất vô tội mà nói.

"Ta không phải Mật Nhi, ta là Thi Vũ."

"Nhưng ngay cả yêu tinh vương cũng nói như vậy, mọi người cũng đều tin tưởng."

"Lại là yêu tinh vương, ta nhất định phải tìm hãn tính số." Hãn chẳng những quấy rối cuộc sống bình yên của nàng, hiện tại đến cái tên cũng muốn vứt bỏ nó. Thi Vũ không thể nhịn được nữa, tức giận đi khỏi Trân Châu Điện, tới Lục Lâm Điện.

Lai Đốn vừa thấy Thi Vũ ra ngoài, vội vàng đuổi theo ngăn ở trước mặt nàng. "Vương phi, người muốn đi đâu?"

Thi Vũ đẩy Lai Đốn ra, "Ta muốn đi tìm Lôi Tư tính số."

Khắc Ân lập tức giữ lấy Thi Vũ, "Không được, vương ở sảnh nghị chính, bất luận kẻ nào cũng không thể vào quấy rầy."

Thi Vũ thấy không thoát khỏi được Khắc Ân cùng Lai Đốn, đang cảm thấy buồn rầu, đột nhiên nhanh trí, quyết định xuất ra trò cuối cùng. Nàng lấy ra bùa hộ mệnh trước ngực mình, cười lạnh nhìn Lai Đốn cùng Khắc Ân.

Lai Đốn cùng Khắc Ân vừa nhìn là biết bùa hộ mệnh của vương, trái tim lập tức lạnh đi một nửa, biết cuối cùng không ngăn cản được vương phi Mật Nhi.

Bọn họ thềm thở dài, để mặc Thi Vũ đi qua người bọn họ, bọn họ thì ngoan ngoãn đi theo phía sau, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Thi Vũ tay cầm bùa hộ mệnh, quá ngũ quan trăm lục tướng*, một đường đi qua không bị ngăn trở, thẳng hướng sảnh nghị chính. Mọi người thấy trong tay Thi Vũ lóe ra vầng sáng của bùa hộ mệnh, đều sợ hãi đứng sang bên cạnh, ai cũng không dám đụng vào nó, rất sợ bị nó gây thương tích.

*quá ngũ quan, trăm lục tướng: Dựa theo tích Quan Vũ khi rời bỏ Tào Tháo tìm Lưu Bị từng vượt qua 5 cửa ải và chém đầu 6 viên tướng, uy danh lừng lẫy. Ngụ ý vượt qua muôn vàn khó khăn.

Lai Đốn cùng Khắc Ân thấy tất cả mọi người tránh sang một bên, không khỏi hung hăng trừng mắt bọn họ, thềm mắng bọn họ vô dụng. Nào biết những thập binh này cũng to gan đáp lại bọn họ bằng biểu tình "Các người còn không phải như vậy", khiến cho Lai Đốn cùng Khắc Ân hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Đang lúc hai người bọn họ ôm quyết tâm "Chết chắc rồi" thì cứu tinh xuất hiện, lập tức Lai Đốn cùng Khắc Ân một lần nữa dấy lên hi vọng, có lẽ nữ sát tinh có thể kèm chế được tiểu ma nữ này.

Lỵ Na cao ngạo đứng ở giữa đường, cản trở Thi Vũ đi đến.

Nàng đã sớm phái người luôn luôn chú ý hành tung của Thi Vũ, mới vừa vừa nghe Thi Vũ chạy đến Lục Lâm Điện, lập tức chạy tới ngăn cản nàng gặp yêu tinh vương.

Ánh mắt của Ly Na tràn ngập khinh thường liếc Thi Vũ, lạnh lùng nói: "A! Ta tưởng là ai? Thì ra là vương phi của chúng ta đến."

"Người không phạm ta, ta không phạm người.", Thi Vũ nghe lời nói của Ly Na tràn đầy khinh thường cùng khiêu khích, lập tức cũng không khách khí đáp lễ nàng. Nàng làm bộ như không biết thân phận Ly Na, mở miệng hỏi Lai Đốn: "Ta nói Lai Đốn, không phải người nói là sánh nghị chính không cho phép tùy tiện ra vào. Thế nào lại có một nữ nhân lai lịch không rõ vào được?"

Ly Na tức giận đến mức mặt một hồi xanh, một hồi trắng. Một nữ hài nhân gian không có pháp lực lại dám vô lễ với nàng như thế! Nàng phần hận lớn tiếng ra lệnh Lai Đốn trước mặt: "Lai Đốn, nói cho nha đầu này, ta có quan hệ với vương."

Lai Đốn hận không thể lập tức biến mất không thấy gì nữa, cũng không nguyện ý để hai nữ nhân này kẹp ở giữa làm vũ khí công kích. Nhưng một khi bị chỉ đích danh rồi, không thể không trả lời. Bất quá hăn cố gắng cẩn thận chọn từ, rất sợ sơ ý một chút thành kẻ chết thay. "Khởi bẩm vương phi, Ly Na công chúa là hồng phần tri kỷ của vương." Lời này sẽ không đắc tội chứ!

Vậy mà Thi Vũ vẫn có cách giải thích nó thành nghĩa xấu. "A, thì ra là hồng phần tri kỷ của vương! Đó không phải là cách gọi khác của nhân tình sao? Hóa ra là người tới bái kiến vương phi ta đây, không nhìn ra người thật là có lễ phép."

Phen châm chọc khiêu khích này khiến hỏa yêu tinh Ly Na tức giận thiếu chút nữa phóng hỏa tại chỗ, đốt cháy tòa Lục Lâm Điện này. Nàng thật không ngờ tiểu nha đầu tầm thường này đúng là một cây hạt tiêu nhỏ cay chết người.

Một bên binh lính cùng Lai Đốn, Khắc Ân thấy hai nữ nhân miệng lưỡi sắc bén, cũng âm thầm hoan hô Thi Vũ, chỉ là không dám quang minh chính đại vỗ tay ủng hộ Thi Vũ. Lý Na bình thường luôn vênh váo đắc ý, hoàn toàn không để bọn họ trong mắt, cho dù có chuyện tìm bọn hắn, tất cả đều là bộ dáng, giọng điệu khinh thường, hôm nay khó có được cơ hội thấy vương phi dạy dỗ nàng, nào có không thể không vui.

Lý Na không nhịn được, lập tức từ xấu hổ chuyển thành giận dữ, dùng chú ngữ hóa thành một đạo Hỏa Long đánh về phía Thi Vũ.

Lai Đốn cùng Khắc Ân vừa thấy Lý Na ra tay, lập tức nóng vội đồng thời kêu to: "Vương phi, cẩn thận!" Thân mình cũng chột lóe, di chuyển tới trước mặt Thi Vũ.

Nhưng thế công của Hỏa Long quá mạnh mẽ, Khắc Ân cùng Lai Đốn mặc dù đã dùng hết pháp lực hóa giải, vẫn có một phần nhỏ đánh về phía Thi Vũ. Khắc Ân đang muốn dùng cảm quên mình nhào tới trước mặt Thi Vũ, lại thấy Hỏa Long cách trước ngực Thi Vũ không tới 10cm, đột nhiên bị bùa hộ mệnh phát ra ánh sáng tiêu trừ gần như không còn.

"Là bùa hộ mệnh!" Lý Na thấy không gây thương tổn Thi Vũ được, đành phải hung hăng trừng mắt nhìn nàng, hóa làm một đạo ánh sáng, biến mất ở trên đường. Nàng cùng Thi Vũ đã xác định là kẻ thù.

Lai Đốn cùng Khắc Ân cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, bọn họ chạy về phía Thi Vũ muốn nhìn xem nàng bình yên vô sự hay không, hai chân Thi Vũ cũng như nhũn ra ngã ngối trên mặt đất.

"Thật đáng sợ, nàng ta rốt cuộc là quái vật gì!"

Lai Đốn cùng Khắc Ân nhìn nhau cười một tiếng. Nếu như nàng sớm biết Lý Na pháp lực cao cường như vậy, phải chăng sẽ không giống như vừa nãy cùng nàng ta đấu võ mồm?

Thi Vũ đi tới trước sảnh nghị chính, dùng sức đẩy cửa sảnh ra, tiếng vang lớn đưa tới sự chú ý của mọi người trong sảnh nghị chính, mọi người đồng loạt nhìn về phía cửa, muốn biết chuyện gì xảy ra.

Chỉ thấy Thi Vũ cầm bùa hộ mệnh đứng ở cửa kinh ngạc mở lớn đôi mắt, đi theo phía sau là Lai Đốn, Khắc Ân tránh ở một bên không dám hiện thân, những binh lính khác thì không hiểu gì, sợ sệt chen chúc ở bên ngoài.

Khắc Ân cùng Lai Đốn vốn tưởng rằng trải qua trận ồn ào với Ly Na như vậy, Thi Vũ nhất định sẽ bỏ đi ý định, ai biết Thi Vũ tâm tình bình ổn, ngay sau đó nhớ rằng là mình muốn tới Lục Lâm Điện, lập tức chạy thẳng tới sảnh nghị chính.

VƯƠNG PHI CỦA YÊU TINH

VƯƠNG

Trúc Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Thi Vũ oán giận trừng mắt nhìn Lai Đốn đứng ở sau lưng nàng, làm sao hẳn không nói cho nàng biết vốn dĩ Lô Tư cùng các trưởng lão đang bàn bạc chính sự, hại nàng lẫn lộn mà xông tới, thật sự là quá mất mặt.

Lô Tư thấy Thi Vũ đột nhiên xông tới, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó không vui chỉ thị cho các trưởng lão lui ra.

"Chết tiệt! Tại sao người không trông chừng nàng cho tốt? Để nàng tới nơi này hồ nháo."

Lô Tư hướng về phía Lai Đốn bộc phát tức giận.

"Không, ta. . . . . Ta thử ngăn cản, nhưng là vương phi nàng. . . . . Nàng. . . . ." Lai Đốn nhìn Thi Vũ khó khăn giải thích.

"Đừng trách Lai Đốn, là ta kiên quyết muốn đi vào." Thi Vũ rất có nghĩa khí nói, "Thật xin lỗi, nếu như ta sớm biết trong sảnh nghị chính có nhiều người như vậy, ta sẽ gõ cửa trước."

Lô Tư hừ một tiếng. Đây là cái giải thích gì: "Chẳng lẽ người không biết sảnh nghị chính là không thể tùy tiện đi vào?"

"Ta làm sao biết người ở đây đàm luận chính sự?" Thi Vũ tức giận giải thích.

Lai Đốn vừa nghe, lập tức kêu oan, "Vương phi, ta. . . . . Ta vừa mới nói với người rồi, vương ở sảnh nghị chính!"

"Người chỉ nói hăn đang ở sảnh nghị chính, lại không nói hăn đang thảo luận chuyện chính sự." Thi Vũ liếc hăn một cái.

"Đủ rồi!" Lôi Tư rống giận cắt đứt tranh chấp hai người. Hăn hỏi Lai Đốn: "Người ở nơi này làm gì? Người không phải là nên ở Trân Châu Điện giám sát việc tu sửa lại tấm cung của ta và Mật Nhi."

Lai Đốn nghe vậy vội vàng cáo lui, lúc tới gần vẫn không quên oán giận nhìn Thi Vũ một cái.

Thi Vũ hướng bóng lưng của hăn làm cái mặt quý, sau đó nhìn về mặt nghiêm túc của Lôi Tư, đột nhiên nhớ tới lời hăn vừa mới nói với Lai Đốn, hai má không khỏi ửng hồng.

Nàng vô cùng, ngàn lần, cực kỳ hối hận ngày đó chọc giận Lôi Tư, tại sao không mắng cái khác, lại mắng hăn "Siêu cấp đại sắc lang" ? ! Hiện tại vừa khéo, hăn thật sự muốn tới thực hiện cái "Phong hào" kia, làm sao bây giờ?

Càng muốn dốc lòng thì càng trầm xuống đáy cốc, nàng cũng không quên nghĩa vụ cùng quyền lợi điều kiện trao đổi mấy ngày trước Lôi Tư nói, "Nghĩa vụ" còn chưa có bắt đầu bồi thường toàn bộ, hiện tại lại tới thực hiện "Phong hào", xem ra lần này thật sự là tai vạ khó tránh.

Vừa nghĩ tới chuyện này, nàng liền cảm thấy tinh thần lung lay, mồ hôi chảy ra.

"Bất kể là nghĩa vụ hay là thực hiện phong hào, người trốn không thoát đâu." Lôi Tư vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh Thi Vũ, khiến nàng giật mình, thiếu chút nữa hét lên.

Nàng kinh hãi nhìn hắn, kỳ quái sao hắn vừa lúc nói đến tâm sự của nàng. Không thể nào, sao lại đoán ra?

"Không phải đoán, là biết rõ." Lôi Tư nhàn nhã ngồi xuống bên cạnh Thi Vũ.

Thi Vũ lập tức nhảy dựng lên, mặt trắng bệch như tờ giấy, ngón tay run run chỉ vào hắn, thật lâu nói không ra lời. Trời ạ! Hắn biết độc tâm thuật*, vậy chẳng phải suy nghĩ của mình hắn đều biết?

*độc tâm thuật: pháp thuật đọc được suy nghĩ của người khác.

Thấy bộ dạng Thi Vũ như thấy quỷ, Lôi Tư không khỏi tức giận, "Sao vậy? Bộ dạng ta giống quỷ sao?"

"Quỷ cũng tốt, quả thật người so với Ma vương còn đáng sợ hơn." Thi Vũ nuốt ngược, kinh hãi thở gấp mà nói.

Quá đáng sợ, ở cùng với một người tùy thời đều có thể biết trong lòng mình đang suy nghĩ gì, không phải như giống như "người trong suốt", không có chút quyền lợi nào sao?

Lôi Tư càng nhúu chặt mày hơn. "Người cho rằng bộ dạng ta so với Ma vương còn xấu hơn?"

"Không phải xấu, là đáng sợ. Ta chưa từng nghĩ đến người là tiểu nhân hèn hạ như vậy, làm sao người có thể nhìn lên suy nghĩ của ta?" Thi Vũ tức giận lên án.

Hắn lại bị gán cho một tội danh bậy bạ. Lôi Tư giận dữ nhìn nàng. Nếu như không phải là vì tiền đánh cuộc với tứ đại sứ giả hộ pháp, hắn thật hy vọng có thể đem nha đầu kia xích lại, cách đi thật xa.

"Nói cho người biết, tính khí tốt của ta là có giới hạn, nếu như người còn nói lung tung nữa, cẩn thận ta dạy dỗ người."

"Cả ngày bày ra bản mặt thối còn nói tính khí tốt?" Thi Vũ không chịu yếu thế trừng mắt nhìn lại hắn, "Cũng đừng quên là ai không biết lịch sự nhìn lên chuyện trong lòng người ta."

"Ta nói rồi ta không có nhìn lên." Lôi Tư bị nghi ngờ đến đáng thương, tại sao phải ở đây cùng tiểu nha đầu này dây dưa không rõ? Hắn là vương, là một vương có thể ra lệnh.

"Có, nhất định là người nhìn lên, nếu không làm sao có thể biết ta đang suy nghĩ gì?" Thi Vũ không buông tha người nói.

"Người. . . . ." Lôi Tư giận đến nói không ra lời, "Được, ta đáp ứng về người sau này sẽ không nhìn tâm người nữa."

"Thật sự?" Thi Vũ nghi ngờ liếc xéo hắn. "Người cam đoan vĩnh viễn không nhìn?"

Lời của hắn nói chưa từng có người dám nghi ngờ. Nha đầu này lại cố tình. . . . .

Lôi Tư bất đắc dĩ thở dài, "Ta cam đoan." Thật không biết vì sao bản thân lại có khoan dung đặc biệt với nàng.

"Còn nữa. . . . ."

"Còn nữa?" Lôi Tư không vui gầm lên: "Người còn có vấn đề đáng ghét gì nữa?"

"Còn nữa..., không được gọi ta là Mật Nhi, bất luận kẻ nào cũng không được gọi, ta họ Lâm tên Thi Vũ, xin người nhớ kỹ."

Quả thực là được voi đòi tiên, Lôi Tư cũng nhịn không được nữa, rống to lên một tiếng, "Mật Nhi!"

"Là Thi Vũ." Nàng kiên quyết sửa hấn, "Nếu như người kiên trì gọi ta Mật Nhi, vậy ta cũng không có ý định gọi tên của người."

Nha đầu này thật là thú vị. Lôi Tư nhếch miệng lên, "Vậy người muốn gọi ta là gì?"

Thi Vũ suy nghĩ một cái tên có thể tổn hại người khác, đột nhiên, linh quang hiện ra. "Ta quyết định."

"Quyết định cái gì?"

"Quyết định người còn gọi ta là Mật Nhi nữa, ta gọi người là đại ong mật." Thi Vũ lớn tiếng nói.

Đủ tổn hại người chứ! Đây chính là nàng tổn sức của chín trâu hai hổ nghĩ ra được. Nàng cũng không thể lại gọi hấn Đại Sắc Lang, để tránh chọc giận hấn, nói không chừng hấn sẽ lập tức quyết định thực hiện cái danh xưng này; thế nhưng nếu như gọi hấn là đại ong mật, hấn sẽ không thể làm gì.

Thi Vũ mừng thầm. Đại ong mật cùng Đại Sắc Lang thật ra là ý tứ giống nhau, ong mật cả ngày ở trong bụi hoa hút mật, cùng Đại Sắc Lang cả ngày trong đám con gái, tên mặc dù khác nhau, nhưng việc làm lại không khác nhau lắm.

Lôi Tư thật sự là thua tiểu nha đầu này rồi, hấn đường đường là vua của yêu tinh giới, lại bị nàng gọi thành cái tên thô thiển này!

"Được rồi! Ta về sau sẽ không gọi người là Mật Nhi, gọi người theo nhân gian là được. Thi Vũ, thế nào?" Lôi Tư thỏa hiệp, dù sao cái tên Mật Nhi này luôn gọi cho hấn rất nhiều hồi ức không vui.

"Được, đồng ý." Thi Vũ cao hứng cầm hai tay của Lôi Tư, cười rục rờ nói: "Có lúc người vẫn phân rõ phải trái."

Lôi Tư kinh ngạc không thôi, nhìn Thi Vũ bước đi vui vẻ rời khỏi sảnh nghị chính.

VƯƠNG PHI CỦA YÊU TINH

VƯƠNG

Trúc Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Lôi Tư bước trên ánh trăng đi tới Trân Châu Điện, hàng tỉ viên trân châu ở sáng tỏ dưới ánh trăng, phát ra ánh sáng chói mắt. Đây là thứ thích nhất Mật Nhi.

Lần nữa đi vào cung điện này, tâm trạng Lôi Tư hoàn toàn khác nhau, trước kia cùng Mật Nhi, Huyền Vũ ba người ở chung một chỗ vui vẻ rộn rã, không tự chủ từng chút hiện ra trong đầu. Bộ dáng Mật Nhi xấu hổ, tiếng cười sáng khoái của Huyền Vũ, cùng tâm tình thoải mái của mình, tựa hồ cũng chỉ là chuyện hôm qua mà thôi, nhưng hôm nay? Huyền Vũ ở tại Bắc giới xa xôi, sẽ không bao giờ bước vào vùng đất đậm màu xanh này nữa; mà người trong Trân Châu Điện? Có còn nhu tình đợi chờ mình hay không?

Nếu như. . . . . Nếu như tất cả chưa từng xảy ra, đều có thể làm lại từ đầu, thật là tốt biết bao! Như vậy hẳn cũng không cần tiếp tục vác gánh nặng thù hận.

Chậm rãi bước vào cửa cung, bên trong hoàn toàn yên tĩnh. Mật Nhi không có ở đây, nếu nàng ở đây, nàng sẽ yêu kiều chạy vào trong ngực mình, tươi cười nghênh đón mình.

Lôi Tư chợt cảm thấy buồn bã.

Không biết là ảo giác, hay là ảo tưởng, một bóng dáng xinh đẹp quen thuộc, mỉm cười chạy thẳng vào trong ngực hắn.

Không, không phải là cảm giác, cũng không phải ảo tưởng, bởi vì nàng đang nói chuyện, nàng đối với việc hấn đi tới cảm thấy bất ngờ cùng kinh sợ.

"A! Làm sao người vào đây?" Mai Ly Á cùng Toa Toa đang bức bách nàng thay những thứ y phục thoát nhìn quái dị lại bay bổng, Thi Vũ cảm thấy những y phục này là lạ, cho nên khăng khăng không chịu mặc vào. Vì vậy bị Mai Ly Á cùng Toa Toa truy đuổi, không ngờ lại đụng vào Lôi Tư vừa đi vào trong điện.

Lôi Tư cảm thấy buồn cười, bởi vì dường như Thi Vũ luôn hỏi hấn những lời này: "Ta lần này là đi vào, từ cửa cung đi vào." Thi Vũ đối với việc hấn sử dụng pháp thuật, tựa hồ cảm thấy rất không quen.

Thi Vũ liếc hấn một cái, không hiểu yêu tinh vương đang nói cái gì. "Ta hỏi người tới nơi này làm gì?"

Thì ra nha đầu này quên hấn đã chuyển về nơi này? "Về nghỉ ngơi."

"Nghỉ ngơi!" Không phải đi ngủ chứ? Thi Vũ căng thẳng nhìn hấn, hấn không phải là muốn tới đòi "Nghĩa vụ"!

Từ phía sau đuổi theo, Mai Ly Á cùng Toa Toa vừa nhìn thấy Lôi Tư, lập tức cung kính hành lễ: "Ngủ ngon, yêu tinh vương."

Lôi Tư nhàn nhạt đáp một tiếng, tỏ ý với các nàng. Hấn nhìn y phục trong tay Mai Ly Á, "Y phục đã làm xong toàn bộ?"

Mai Ly Á ngậm ngừng nói: "Đúng vậy, vương, tất cả đều là tinh phẩm của Ải nhân tộc, nhưng là vương phi không chịu đổi."

Lôi Tư hỏi người nhân gian Thi Vũ vẫn đang đứng một bên, "Người không thích những y phục này?"

"Ta rất thích." Thi Vũ nhỏ giọng nói. Nàng cũng không ghét những y phục kia, thậm chí thích mặc chúng để có cảm giác nhẹ nhàng bay bổng, nhưng . . . . .

Lôi Tư liếc nhìn quần áo trên người nàng, "Người không cảm thấy luôn mặc một đồ rất bẩn?"

Nói gì vậy? Xem nàng như kẻ lừa dối chăng? "Bộ quần áo này mỗi ngày ta đều giặt sạch, hơn nữa còn nhờ phong yêu tinh Toa Toa giúp ta thổi khô, làm sao dơ bẩn?" Thi Vũ cong miệng cãi lại.

"Nhưng ta không thích nhìn thấy người mặc nó."

"Nhưng ta thích mặc cái này." Thi Vũ không muốn nói cho hẳn biết, nếu nàng thật sự không thể trở về nhân gian, bộ quần áo này là vật kỉ niệm duy nhất nàng có thể giữ lại.

Cô gái này thật tùy hứng. "Nếu như nó rách?" Lôi Tư nheo hai mắt lại, tiếng nói trầm thấp mà nguy hiểm.

"Cái gì?" Nàng còn chưa ý thức được nguy hiểm trong lời của hẳn, cũng cảm thấy quần áo trên người nàng từ từ phân giải, hóa thành từng mảnh vải vụn rơi xuống đất. Trong phút chốc, toàn thân nàng không một mảnh vải.

"A!" Thi Vũ kinh hãi, hai tay vội vàng bảo vệ thân thể hấp dẫn của mình. "Lôi Tư . . . . . ." Nàng cắn răng vừa thẹn vừa giận trừng mắt nhìn hẳn, không thể tin được trên đời lại có người không nói lý lẽ như vậy.

"Bây giờ người có thể thay quần áo?" Hẳn thờ ơ nói.

Nước mắt khuất nhục quần quanh hốc mắt, nàng không nói gì mặc cho Mai Ly Á cầm quần áo khoác lên người. Nàng thật là ngây thơ, làm sao lại

hy vọng Lôi Tư là một người phân rõ phải trái đây? Nàng đã quên, hẳn chỉ là một bạo quân, một tên độc tài mà thôi.

Lôi Tư cảm thấy trong mắt nàng là hận ý và khiếp sợ, tại sao nàng lại có loại ánh mắt này? Chẳng lẽ nàng thật sự chán ghét mặc những y phục hẳn chuẩn bị cho nàng như vậy.

Lần đầu tiên, hẳn hi vọng mình có thể không thủ tín, như vậy hẳn có thể lén nhìn ý nghĩ thật sự trong lòng nàng.

"Oa! Thật xinh đẹp." Mai Ly Á phát ra một tiếng yêu thích và ngưỡng mộ.

Chất liệu mềm mại bao lấy vóc người cân xứng của Thi Vũ hoàn toàn làm tôn lên dáng vẻ, tăng thêm vài phần cảm giác phiêu dật. Mặc vào y phục của Ái nhân tộc may, Thi Vũ giống hệt bộ dáng Mật Nhi, Lôi Tư nhìn có chút ngây dại. Bất luận là Mật Nhi kiếp trước, hay là Thi Vũ kiếp này, đều kỳ diệu chiếm đoạt trái tim của hẳn.

"Thi Vũ." Lôi Tư dùng ngón tay nâng lên khuôn mặt xinh đẹp của Thi Vũ, nhìn hai mắt mông lung của nàng, trong lòng hẳn không khỏi thất lại. "Thật sự chán ghét tất cả những gì ta làm cho người như vậy?"

Trong thanh âm của hẳn có nhu tình khiến Thi Vũ bỗng chốc run rẩy, "Người không hiểu."

"Vậy thì nói cho ta biết, để cho ta hiểu rõ vì sao người đau lòng như vậy." Hẳn thương tiếc nói.

Thi Vũ gạt tay Lôi Tư ra, lui về phía sau mấy bước, bi thương hét lớn: "Ta đau lòng là bởi vì tự tôn của ta bị tổn thương, ta ngay cả quyền cơ bản cũng không có! Thậm chí ngay cả bộ quần áo duy nhất cũng không giữ được, người biết không?" Nàng nhặt lên bộ quần áo rách ở trên đất, đưa tới trước mặt Lôi Tư, "Nó là thứ theo ta từ nhân gian tới, là vật duy nhất có thể

chứng minh ta cùng nhân gian có quan hệ. Nhưng mà người. . . . . Người vậy mà xé bỏ nó, phá hủy kỉ niệm của ta, giấc mộng của ta, người không thấy quá tàn nhẫn sao?"

Nàng bi thống khóc ngã xuống đất, trong tay còn ôm chặt lấy quần áo đã bị rách thành mảnh vụn, thoát nhìn cô độc bất lực như vậy.

Lôi Tư cũng không biết Thi Vũ dùng tâm tình này đối đãi với bộ quần áo đó, nếu biết. . . . .

"Thi Vũ. . . . ." Hãn ngồi xồm người xuống, ôm Thi Vũ khóc lóc thảm thiết, xấu hổ nói: "Đừng khóc, ta không biết nó quan trọng với người như vậy, thật xin lỗi." Lại nhẹ nhàng hôn lên nước mắt của nàng, hi vọng mượn nụ hôn này giảm bi thương của nàng. "Thật xin lỗi." Hãn lại thì thầm hôn lên lông mày của nàng, môi của nàng.

Thi Vũ đỏ mặt xấu hổ ngẩng đầu, muốn biết hãn đang làm gì, lại nhìn thấy nhu tình trong mắt hãn, đây là Lôi Tư mà nàng biết sao?

Lôi Tư hôn càng lúc càng sâu, càng ngày càng khát vọng, hai tay ở trên lưng của nàng dao động, chậm rãi trêu chọc. Hãn muốn ra lệnh chính mình dừng lại, nhưng thân thể lại phản bội lý trí, hãn phát giác nàng thơm ngọt như vậy, mê người, hãn không nhịn được muốn phải có nàng. Mà hãn đến bây giờ mới hiểu được, thì ra là mình muốn nàng như vậy.

"Lôi Tư." Nàng nhịn không được nhẹ gọi tên hãn. Biết rõ không thể như vậy, tương lai nhất định sẽ hối hận, nhưng cái ôm của hãn giống như một quả cầu lửa đốt đi sức lực của nàng, khiến nàng chỉ có thể yếu đuối dựa vào trong ngực Lôi Tư.

Lôi Tư ôm lấy Thi Vũ bước về phía giường mềm mại, khàn đục hỏi: "Nếu người hối hận, chúng ta có thể dừng lại." Hãn thống khổ không để ý tới nhu cầu mãnh liệt của thân thể. Hãn không muốn cưỡng ép nàng.

Thi Vũ ngượng ngùng cúi đầu, tựa sát vào trong ngực cường tráng của hắn, mặc dù đối với chuyện phát sinh kế tiếp chưa hiểu rõ hết, nhưng nàng cũng không sợ, chỉ muốn giao mình cho hắn.

Được sự ngậm đồng ý của Thi Vũ, hắn nhẹ nhàng đặt nàng nằm trên giường, dùng ánh mắt khát vọng âu yếm nàng, hai tay cũng không nhàn rỗi, từ từ cởi bỏ trở ngại trên người hai người.

Thi Vũ biết, tối nay bản thân thuộc về hắn, mà nàng cũng hoàn toàn nguyện ý tiếp nhận hắn.

VƯƠNG PHI CỦA YÊU TINH

VƯƠNG

Trúc Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Từ trong thần điện Diễm Hồng truyền ra âm thanh của những đồ đạc bị bể nát, các thanh âm va chạm vào nhau, làm bọn thị nữ đều phải chạy trốn, sợ không cẩn thận sẽ bị vạ lây.

“Công chúa, hãy bình tĩnh lại một chút.” Bọn thị nữ vừa cẩn thận khuyên nhủ, vừa hi vọng Hồng Di mau chóng quay lại, chỉ có nàng mới có thể ngăn cản được Ly Na công chúa.

Hồng Di vừa nghe tin từ thị nữ báo cáo đến, lập tức chạy nhanh tới. Nàng nhìn thấy dưới đất đầy vật bể nát, nhìn thấy vẻ mặt Ly Na của rất bi phẫn và rơi lệ.

“Đủ rồi! Đừng tự tổn thương chính người nữa.” Hồng Di đi tới bên cạnh Ly Na, gỡ bình thủy tinh trong tay nàng xuống, cẩn thận khuyên nhủ để tránh tài khí của Ly Na lại phát tác mạnh hơn. Nàng chưa từng nhìn thất Ly Na lại bức bối như vậy, cho nên cũng có chút sợ hãi.

Ly Na vừa nhìn thấy Hồng Di, lập tức khóc rống trong ngực nàng.

“Mau nói cho ta biết, chuyện gì đã xảy ra?” Hồng Di dịu dàng hỏi.

“Hắn không quan tâm tới ta nữa rồi, hắn thà chọn một cô gái của Nhân Giới chứ cũng không chọn ta.” Lôi Tư nói những lời này làm cho nàng vừa tự ái vừa đau khổ. “Ta yêu hắn đã mấy ngàn năm, nhưng hắn lại chọn Mật Nhi làm Vương phi, vất vả lắm mới đợi được Mật Nhi chết đi, vậy mà chỉ

có được người của hãn, chứ không có được tim của hãn.” Ly Na càng nói càng thương tâm, nước mắt liền chảy xuống từ khe mắt. “Hôm nay hãn lại vì một cô gái mới đến từ Nhân Giới, cũng không cần ta.”

Trong lòng của Hồng Di cũng đau đớn, nàng không muốn Ly Na vì những chuyện không đáng đó. Nàng có thể làm công chúa Hỏa Yêu Tinh với quyền uy tối thượng, có thể theo đuổi nam yêu tinh của mình, chỉ vì một Mật Nhi từ Nhân Giới trở về mà đã bị tổn thương nặng như vậy.

“Yêu Tinh Vương lần nữa lại chọn kiếp sau của Mật Nhi ư?” Hồng Di hỏi rõ tình huống.

“Lôi Tư không những chuyển về Trân Châu Điện, lại còn phong nàng làm Vương phi.” Ly Na căm hận nói. “Bất quá nàng ta cũng chỉ có gương mặt là giống Mật Nhi mà thôi.”

Đây chính là chỗ buồn lòng của Hồng Di, nếu như Lôi Tư coi trọng khuôn mặt của Mật Nhi, cũng biểu thị hãn đối với Mật Nhi kia cũng chưa hết hy vọng. Vậy thì Ly Na sẽ không thể nào thay thế được.

Nhưng ngoài mặt nàng vẫn cố an ủi Ly Na, “Cô gái loài người thấp hèn như vậy, sao có thể so sánh cùng với công chúa cao quý chứ? Yêu Tinh Vương sẽ nhanh chóng phát hiện nàng ấy cùng với người không thuộc giai cấp, hãn sẽ trở về bên người, đến lúc đó hãn sẽ so sánh những việc đã qua, lại càng yêu người thêm.”

“Có thật không?” Lời của nàng, lại làm cho Ly Na có hi vọng thêm lần nữa.

Hồng Di cho nàng một nụ cười khăng định. “Dĩ nhiên, ngoại trừ công chúa ra, không ai có thể ngồi vào ghế Vương phi được.”

Ly Na vừa lo nhưng cũng thật sự tin tưởng, “Chỉ là, ta vẫn muốn dùng một biện pháp, khiến cô bé kia rời xa khỏi Lôi Tư, như vậy hỏa quái mới

cơ hội hạ thủ được.” Nàng nhanh chóng tính toán ở trong đầu. Tình yêu của nữ nhân, chính là không tha cho tình địch.

“Nếu muốn đem cô bé kia cách xa Yêu Tinh Vương như lời người nói, sao công chúa không tính tới Huyền Vũ ở Bắc Chi Giới, bây giờ Yêu Pháp của hắn cũng có thể chống đỡ lại được với Minh Phủ, làm cho hắn rút lui vào sáng sớm.” Hồng Di đề nghị.

“Huyền Vũ? Không phải hắn ở Bắc Chi Giới sao? Sao có thể đến nơi này?”

“Ai nói không thể, hắn đã tới, hơn nữa đã gặp cô gái của Nhân Giới rồi.”

“Thật sao?” Ly Na vui mừng hỏi, ai cũng biết Lôi Tư cùng Huyền Vũ là bằng hữu nhưng vì Mật Nhi mà bị rạn nứt. Nếu hắn đã đến, nhất định sẽ mang Mật Nhi đi. “Vậy thì ta nên đi gặp hắn, có biết hắn đang ở đâu không?”

“Ở chỗ Nhã Các của Phong Yêu Tinh.” Hồng Di cười, công chúa của nàng đã khôi phục lại niềm tin.

☆☆☆love. ☆☆☆love. ☆☆☆

Sáng sớm, ánh sáng rạng động bắn vào Trân Châu Điện, cùng với tiếng côn trùng kêu vang, tiếng chim hót líu lo rộn rã, làm Thi Vũ chợt tỉnh lại. Nàng mệt mỏi, duỗi thẳng lưng một cái, không ngờ có một cánh tay lực lưỡng đặt ngang trước ngực của mình, nàng men theo cánh tay nhìn về phía chủ nhân của nó.

Là Lôi Tư, Thi Vũ kinh ngạc nhìn người bên cạnh mà thở gấp, trong đầu cố gắng nghĩ về chuyện cũ. Sao hắn lại ở chỗ này?

Lôi Tư đã sớm tỉnh, hần mở cặp mắt mệt mỏi ra, ngồi dậy ở trên giường, cùng với nụ cười chế giễu nói. “Thế nào? Quên mất chuyện tối qua rồi sao? Chuyện xảy ra là do người đồng ý với ta mà.”

Nàng nhớ tất cả chuyện dây dưa xảy ra vào tối hôm qua, nhất thời tim đập nhanh, gương mặt do mắc cỡ trở nên đỏ ửng. Nam nhân dịu dàng đang ở trước mặt nàng chính là Lôi Tư mà mình đã biết sao?

Lôi Tư đem Thi Vũ ôm vào bên trong lòng ngực, hôn nhẹ vào trán của nàng, áy náy nói: “Thật xin lỗi, tối hôm qua ta đã quá nóng lòng, người còn đau không?”

Lời của hần nói khiến cho mặt của Thi Vũ càng trở nên đỏ hơn, nàng dựa vào trong ngực của hần, vỗ nhẹ mu bàn tay của hần, “Không hần vậy, nhưng lần sau không cho làm như vậy, nếu không ta sẽ không để ý đến người đâu.” Nàng then thừng làm nũng.

Lôi Tư nhỏ giọng cười khẽ, hần càng thích bộ dạng này của nàng, “Vì biểu đạt sự áy náy của ta, hôm nay sẽ dẫn người đi đến một chỗ.”

“Ở đâu?” Thi Vũ vô cùng hứng thú. Đây là lần đầu tiên nàng cùng với Lôi Tư đi du ngoạn.

“Mộng Chi Hồ.”

“Mộng Chi Hồ? Là nơi nào vậy?”

Lôi Tư cười thần bí, hần không có ý định sẽ nói cho nàng biết để cho nàng một phen vui mừng. Lôi Tư gảy nhẹ ngón tay, thứ mà tối hôm qua đã rơi khỏi giường cùng với đống y phục, tự nhiên bay vào trong tay của Thi Vũ.” Mau thay vào. Nơi đó chính là nơi người muốn nhìn thấy nhất.”

Thi Vũ nhìn hần nghi ngờ, không hiểu trong hồ lô của hần đang bán thuốc gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe theo lời hần mà thay y phục kia vào.

Khi nàng vừa nhắc lên, tính xuống giường thì giật mình lại, khi thấy thân thể không một mảnh vải che thân, nàng vội vánh tránh vào trong chăn, quay đầu lại nhìn Lôi Tư xin lỗi, hi vọng hẳn có thể hữu lễ rời khỏi.

“Không có cửa đâu. Tối hôm qua ta nhìn không rõ, hiện tại muốn nhìn thật kĩ.” Hẳn thối nhẹ vào bên tai của nàng.

Nàng bị hẳn thối trúng vào lỗ tai làm ngứa ngáy một chút, vội quay mặt qua chỗ khác, đôi mi thanh tú liền nhú lại, giả vờ tức giận nói: “Ý của người là vóc dáng của ta vẫn chưa đủ đẹp, người muốn nhìn cẩn thận để bình phẩm một chút, chứ gì?”

Lôi Tư xoa tay vào phần ngực đầy đặn của Thi Vũ, xuất hiện nụ cười ám muội nói: “Nếu người muốn, bây giờ ta có thể cho người số điểm thực tế.”

Nghe được những lời dọa nạt của hẳn, Thi Vũ không không dám do dự nữa, lập tức xuống giường, vội vàng mặc y phục cổ của Hy Lạp vào.

Động tác của nàng làm cho Lôi Tư vừa cười to vừa đầu hàng chịu thua, hẳn thích trêu chọc nàng, nhìn bộ dạng vừa then vừa tức giận của nàng trong thật xinh đẹp.

“Người ở đây cười cái gì? Vui vẻ ra lệnh cho người ta, còn mình lại không mau đứng lên mặc quần áo vào. Chẳng lẽ người muốn phạm vào điều cấm kỵ....”

Thi Vũ còn chưa nói hết câu, nhìn thấy thân thể trần truồng của Lôi Tư, trong nháy mắt đã có một bộ y phục màu đen mới hoàn toàn, khoác thêm một lớp trường bào choàng vào người.

“Biết pháp thuật thật là tốt, ngày nào đó ta cũng muốn học mấy chiêu như vậy.” Thi Vũ không kiềm chế được, liền buột miệng nói ra.

“Có ta bảo vệ cho người, người không cần phải học pháp thuật, huống chi còn có bùa hộ thân ở trên người, bất kỳ tiểu yêu tinh nào cũng không dám chạm vào người.” Lôi Tư không cho đó là đúng, liền nói.

“Sao lại không cần? Nếu biết một chút pháp thuật, ta có thể làm nhiều chuyện rất dễ dàng.”

“Vậy sao? Thí dụ cái gì đi?” Lôi tư nâng tay Thi Vũ lên, dẫn nàng rời khỏi cung điện.

“Ví dụ như mặc quần áo, giống như người mới làm vậy, thật là giỏi! Một chút cũng không cần tự mình động tay vào.” Thi Vũ càng nói càng hưng phấn, nàng đã quyết định muốn học.

“Như vậy thì tốt lắm, Lôi Tư, pháp lực của người ở Yêu Tinh Giới là cao nhất, từ nay người cho ta đi.” Thi Vũ cầm lấy cánh tay hãn khẩn cầu.

Đầu tiên Lôi Tư cảm thấy có chút nặng nề, rồi trở lại bình thường, cuối cùng là kiên quyết cự tuyệt. “Không được.”

“Tại sao?” Thi Vũ không tự chủ liền lên giọng, đối với hãn mà nói, việc này không phải dễ dàng nhất rồi sao? Tại sao hãn từ chối? Chẳng lẽ..... Hãn không quan tâm nàng một chút nào sao, chỉ xem nàng là người bạn ở trên giường thôi ư?

Thấy sắc mặt Thi Vũ trong nháy mắt cứ chuyển đổi, Lôi Tư biết cô gái nhỏ này đang suy nghĩ lung tung. Hãn không muốn nàng cứ suy đoán lung tung mãi, nhưng lại không thể nói cho nàng biết rõ sự thật ____ Nếu như nàng học được phép thuật cao thâm, rất dễ dàng làm cho giấc ngủ kia tỉnh dậy, hiện tại hãn không muốn nhìn thấy điều đó nhất.

Bất kể nàng là Mật Nhi cũng tốt, là Thi Vũ cũng được, trải qua đêm hôm qua, hãn phát giác mình đối với nàng vẫn còn tình ý, vì vậy hãn vứt bỏ lòng đố kỵ, lòng hận thù, cứ nắm chặt nàng như bây giờ.

“Chớ suy nghĩ lung tung, ta rất xem trọng người, sẽ không để cho người nào làm tổn thương đến người. Nếu người sợ nguy hiểm, ta có thể phái Lai Đốn cùng Khắc Ân đi theo người, còn Mai Ly Á sẽ chăm sóc cho người.” Hấn dịu dàng xoa mái tóc của nàng, nhẹ giọng dỗ dành, an ủi nàng.

Bây giờ Lôi Tư rất dịu dàng, Thi Vũ không muốn chọc giận hấn, bất kể hấn có yêu mình hay không, tối thiểu bây giờ có hấn ở bên cạnh bảo vệ mình. Thi Vũ hy vọng có thể duy trì được tình cảnh như hiện tại, dù sao thì sau này cũng còn cơ hội để có thể học pháp thuật được mà.

Hai người ra khỏi Trân Châu Điện, Tứ Đại Hộ Pháp sứ giả cùng Toa Toa, Tây Đa Khắc sớm đã chờ hai người ở bên ngoài cùng, trong ánh mắt họ lộ ra nụ cười, giống như đã biết chuyện phát sinh của hai người vào tối hôm qua vậy.

“Buổi sáng tốt lành, Yêu Tinh Vương cùng Vương phi.” Tứ Đại Hộ Pháp sứ giả vô cùng lễ độ, nhìn Lôi Tư cùng Thi Vũ hành lễ.

Khắc Ân lặng lẽ đi tới bên người Lôi Tư nói nhỏ: “Tối hôm qua Hỏa Yêu Tinh Ly Na công chúa đã rời đi, trở về Diễm Hồng Thần Điện rồi.”

Lôi Tư nhìn Thi Vũ, nói với Khắc Ân, “Chuyện của Hỏa Yêu Tinh Ly Na không cần nhắc tới trước mặt của Thi Vũ.”

Khắc Ân hiểu rõ, gật đầu một cái, tự động lui sang một bên.

Thi Vũ then thừng liền cúi đầu xuống, không muốn mọi người nhìn thấy mặt đỏ ửng của nàng, cũng không để ý đến, đột nhiên thấy Toa Toa đang đứng ở trên lương của Tây Đa Khắc, bộ dạng của nàng xem ra không có hứng thú lắm.

“Sao vậy? Sao không tới hả Toa Toa?”

Toa Toa nhìn Thi Vũ, giống như trước đây đối xử với mình tốt như vậy, chẳng lẽ chỉ vì được Lôi Tư sủng ái nên vứt bỏ nàng, trong lòng nhất thời có một tảng đá lớn đè nặng xuống. Thường ngày, vốn dĩ nàng đều bay đến trên vai của Thi Vũ, giờ Thi Vũ đứng bên cạnh của Lôi Tư, nên vạt nhỏ kia e sợ, không dám bước tới trước.

Thi Vũ nhìn thấy Toa Toa vô cùng sợ Lôi Tư, nàng nhẹ nhàng niếu ống tay áo của Lôi Tư, bảo hẳn chú ý hành xử tốt một chút với Toa Toa cùng Tây Đa Khắc.

Lôi Tư sững sốt một chút. Hẳn hiểu dụng ý của Thi Vũ, nhưng bày tỏ làm sao cho tốt. Làm thế nào để bày tỏ đây? Đã lâu rồi Lôi Tư cùng với người khác sống không thiện cảm lắm, thật không biết làm thế nào để trấn an một tiểu yêu tinh sợ mình đến chết khiếp kia.

Hắn cố lấy giọng ở cổ họng, “Toa Toa, chúng ta sẽ đến Mộng Chi Hồ một chút, ngươi có muốn đi cùng chúng ta không.”

“Yêu Tinh Vương đã nói chuyện với ta rồi!” Toa Toa vui mừng đến rạng rỡ, hẳn chưa từng nói những lời này với nàng. Cho dù có Mật Nhi, cũng chỉ nhìn nàng một cái thật lạnh mà thôi.

Toa Toa cao hứng bay lên nhảy múa, nhìn Tây Đa Khắc kiêu ngạo nói: “Yêu Tinh Vương, mời ta cùng bọn họ đi đến Mộng Chi Hồ kia. Có lẽ đã lâu không đi gặp Ôn Đế Ny rồi.”

Lôi Tư không nghĩ mình chỉ tùy tiện nói mấy câu đầu tiên đã có thể làm cho Toa Toa vui vẻ như vậy, hẳn kinh ngạc nhìn Thi Vũ, Thi Vũ cho hẳn bằng một ánh mắt với ý nghĩa “Người bây giờ mới biết ư”

“Lôi Tư, ngươi nghĩ chúng ta cũng nên mời Tây Đa Khắc theo cùng không?” Thi Vũ ra ám hiệu nói.

“Dĩ nhiên, nếu như không có Tây Đa Khắc, chúng ta sao có thể đi được chứ?” Lôi Tư cười, “Bởi vì chúng ta còn phải cầu xin hãn chử chúng ta đi cơ mà.”

Tứ Đại Hộ Pháp sứ giả đã lâu không có nhìn thấy Yêu Tinh Vương cười dịu dàng ôn hòa như vậy, bọn họ thật sự không dám tin rằng tiểu cô nương Thi Vũ này lại có ma lực lớn như vậy, chỉ trong một đêm đã làm thay đổi Yêu Tinh Vương lạnh lùng thành ra như thế này.

“Đây là vinh hạnh cho ta, Yêu Tinh Vương.” Tây Đa Khắc vô cùng vui mừng nói.

Vì vậy Lôi Tư, Thi Vũ cùng với Toa Toa ngồi trên thiên mã tiến thẳng về phía Mộng Chi Hồ, dọc đường đi nhìn thấy những cảnh tượng vô cùng xinh đẹp. Tứ Đại Hộ Pháp sứ giả đã sử dụng ma thuật, nên đã đứng chờ trước ở bờ Mộng Chi Hồ.

“Thật là một hồ nước tuyệt đẹp!” Thi Vũ giật mình, lập tức bước xuống khỏi lưng thiên mã, chạy ngay tới bên hồ, lấy tay cảm nhận nước hồ lạnh giá.

“Là Mộng Chi Hồ!” Xa cách Mộng Chi Hồ đã hai mươi năm, Toa Toa không thể nén được cảm giác vui mừng, nàng bay lên trên mặt hồ, đôi tay cứ vẫy ở trên, cao hứng liền gọi to ở trên mặt hồ: “Ôn Đế Ny, Ôn Đế Ny, mau ra đây!” Cuối cùng cũng đã gặp được người bằng hữu lâu năm rồi.

“Ồn ào chết đi được....., ai không lễ phép như vậy chứ?”

Từ trong bờ nước yên tĩnh, trời lên một Mỹ Nữ có một mái tóc dài màu vàng kim, thấy bóng dáng của nàng đang bơi đến gần, Thi Vũ thấy hình dáng của nàng chính là nửa người nửa cá, thì ra nàng chính là Mỹ Nhân Ngư Ôn Đế Ny mà Toa Toa hay đề cập đến.

Ôn Đế Ny chau chân mày lại, mắt tròn như quả hạnh trọn lớn, định tìm kẻ gây loạn trên mặt hồ, đã quấy rầy giấc ngủ trưa của nàng mà tính sổ. Nhưng lúc này nàng nhìn thấy bóng dáng từ xa của người, lập tức há hốc mồm kinh hãi, đã lâu rồi không thể nói chuyện với nhau.

“Người.... Người... Người là Tiểu Điệp Tinh Toa Toa!” Nàng mừng rỡ kêu lên. “Không phải người đã mất tích cùng với Mật Nhi rồi sao? Sao lại ở chỗ này chứ?”

“Người xem, không chỉ có ta tới gặp người, còn có Mật Nhi..... Không, hiện tại nên gọi là Thi Vũ mới đúng.” Toa Toa thiếu chút nữa đã quên mất Yêu Tinh Vương đã hạ lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được gọi tên Vương phi Mật Nhi nữa, mọi người phải đổi tên nàng thành Thi Vũ. Nàng len lén nhìn Lôi Tư, hăn hoàn toàn không có tức giận.

Ôn Đế Ny nhìn Toa Toa chỉ vào Thi Vũ, nàng cả kinh ngạc, không thể tin vào mắt mình được. Là Mật Nhi! Nghe nói nàng đã chết rồi, sao lại xuất hiện ở chỗ này? Lại còn đi cùng với Yêu Tinh Vương và Tứ Đại Hộ Pháp sứ giả.

Nhìn ánh mắt ôn hòa của Yêu Tinh Vương, chẳng lẽ bọn họ đã nối lại tình xưa rồi sao? Khoan đã, mới vừa rồi Toa Toa gọi Mật Nhi là gì? Thi Vũ? Sao gọi Mật Nhi là Thi Vũ, trong việc này chắc có vấn đề gì không?

Ái chà! Ôn Đế Ny nhẹ nhàng thờ dài, chuyện của những yêu tinh thượng đẳng kia, không phải là chuyện mà các yêu tinh trung đẳng có thể lý giải được, xem ra nếu như muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình, chỉ có thể lấy bí mật từ Toa Toa kia thôi.

“Ôn Đế Ny.” Lôi Tư lên tiếng gọi.

Ôn Đế Ny nhanh chóng bơi tới trước mặt của Lôi Tư, “Xin hỏi có phân phó gì không, Yêu Tinh Vương?”

“Vương phi vô cùng nhớ người nhà của nàng, hi vọng người vì chút tình thân hãy cho nàng mượn Mộng Chi Hồ.”

VƯƠNG PHI CỦA YÊU TINH

VƯƠNG

Trúc Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Người nhà? Đó không phải là tộc trưởng Hoa Yêu Tinh sao? Chỉ cần vương cho gọi, không phải hấn sẽ lập tức xuất hiện, sao còn phải cử nhiều người đến nơi này, còn mượn sức Mộng Chi Hồ?

Hoài nghi cứ nối tiếp nhau, Ôn Đế Ny vẫn lễ phép trả lời: “Dạ được, Yêu Tinh Vương, chỉ cần là ngài muốn, bất cứ chuyện gì cũng có thể làm được.” Nàng ngó mặt vào trong mặt hồ, bắt đầu đọc chú ngữ.

Thi Vũ nhìn Lôi Tư cảm động, thì ra hấn vẫn còn muốn xin lỗi vì chuyện xảy ra vào đêm hôm qua, hấn thật sự quan tâm cảm nhận của mình, nên hấn mới mang mình đến Mộng Chi Hồ.

“Lôi Tư, cảm ơn người.”

Nàng ghen ngào nói.

Lôi Tư đưa tay ra, vòng nàng vào trong ngực, “Đây là do ta nợ người. Người nói rất đúng, là do ta ích kỷ đem người đến thế giới này, làm cho người cách xa khỏi lồng ngực người thân, không để bị cô lập nữa, ta không nên để thù hận che mờ lâu thêm nữa, Mật Nhi đã chết, nàng đã phạm phải tội và đã bị trả giá thật lớn, ta không nên trút giận sang người.”

Rất khó để thù hận của Lôi Tư cùng nổi lo lắng bước ra một bước, Khắc Ân nhìn Lai Đốn, An Đáp, Húc Nhĩ lộ ra nụ cười chiến thắng.

Húc Nhĩ nhỏ giọng nói: “Cũng không hết đâu, hãn chỉ tiêu trừ hận đối với Mật Nhi, nhưng lại không tha thứ cho Huyền Vũ.”

Một câu nói thản nhiên, lại khiến cho nụ cười của Khắc Ân liền đông cứng lại.

“Tốt lắm, Yêu Tinh Vương, hiện tại Vương phi chỉ cần ở trong lòng mặc niệm đọc tên người cần gặp, hình ảnh của người đó sẽ lập tức hiện lên trên mặt nước.” Ôn Đế Ny giải thích.

Thi Vũ nghe theo lời Ôn Đế Ny, trong lòng thầm đọc tên tuổi của cha mẹ, quả nhiên trong mặt nước ở Mộng Chi Hồ liền xuất hiện ngôi nhà quen thuộc của nàng.

Lâm Chí Minh cùng Giang Dặm Anh ngồi trên ghế Sofa trong phòng khách, Gianh Anh vẫn như cũ vì Thi Vũ mất tích mà đau khổ, bà tiêu tụy đi rất nhiều. Lâm Chí Minh cũng già đi một chút, ông đang an ủi vợ mình.

“Đừng buồn nữa, cảnh sát còn chưa từ bỏ thì chưa hết hi vọng, sao chúng ta có thể tuyệt vọng trước được chứ?”

“Không, ta không có tuyệt vọng, ta tin Thi Vũ vẫn còn sống, chúng ta nhất định có thể cứu con trở về.” Giang Anh liền phẫn chấn trở lại, nhìn tấm hình nữ nhi trong tay nói.

Bà không thể nản chí trước, cảnh sát còn chưa tuyên bố là hết hy vọng trước, vậy bà cũng không thể từ bỏ trước.

Từ trong phòng bếp, Vĩ Minh bưng ra ngoài một ly trà, đưa cho Giang Anh, “Đúng vậy mẹ, người nên nghĩ ngơi sớm, con tin rằng kẻ bắt cóc Thi Vũ nhất định thuộc những được có khả năng Đặc Dị, cho nên con đã sớm nhờ các bạn bè có học chút thuật giới chú ý rồi.”

“Không biết Thi Vũ mất tích nửa năm nay, rốt cuộc sống như thế nào.... Đối phương có làm khó không.....” Lâm Chí Minh đau khổ nghĩ đến những gì mà mình muốn nói, lại bị Vĩ Minh ngăn lại.

“Ba!” Vĩ Minh nhìn hẩn, muốn phụ thân đừng kích động mẹ nữa, hẩn liền chuyển sang chuyện khác, “Không biết đại ca cùng Tấn Kiệt đều tra thế nào rồi, có lẽ sẽ có tung tích gì.”

Sáng hôm nay, cục cảnh sát cho người đến thông báo nói rằng, bên bờ biển đã phá được vụ buôn bán người, Vĩ Trí cùng Tấn Kiệt lập tức chạy tới, hi vọng có thể tìm được Thi Vũ.

Lúc này, Vĩ Trí cùng Tấn Kiệt bước chân đi vào cửa nhà mệt mỏi, lão Lâm Gia Nhị lập tức xông lên trước.

“Sao rồi? Có phải Thi Vũ không?” Giang Anh vội vàng hỏi.

Vĩ Trí nhìn cả đám rồi lắc đầu một cái.

“Làm sao lại không có. Tấn Kiệt, còn người có thấy rõ hay không?” Giang Anh không hề mong đợi đáp án này chút nào, lập tức hỏi sang Tấn Kiệt.

“Bá mậ, ta đã nhìn rất kỹ, thật không có Thi Vũ ở đó. Nếu có, thì con đã cùng với Vĩ Trí dẫn nàng trở về rồi.”

Tấn Kiệt đau lòng nói. Hẩn thích nhất chính là Thi Vũ, hy vọng được nhìn thấy Thi Vũ nhất cũng chính là hẩn.

Cuối cùng Giang Anh đã gào khóc thật lớn.

Giang Anh thất vọng, ngã trên ghế Sofa đang ngồi, đau khổ nói: “Lại một lần nữa thất vọng. Mỗi lần cảnh sát tới thông báo, ta liền dâng lên một hi vọng, nhưng mỗi lần đợi được tin tức đều là thất vọng, rốt cuộc ta phải

chịu thất vọng đến bao nhiêu lần, đau lòng đến bao nhiêu lần thì nữ nhi của ta mới trở về được? Tại sao? Sao lại xảy ra chuyện không may ở Thi Vũ của ta chứ?”

Thấy mẫu thân đau lòng rơi lệ như thế, Thi Vũ không tự chủ được chính mình, hai hàng nước mắt liền chảy xuống, “Thật xin lỗi, xin lỗi..... Mẹ, xin hãy tha lỗi.... Xin hãy tha thứ cho con.”

Từ trong miệng Thi Vũ không ngừng nói lời xin lỗi, nước mắt cũng chảy xuống không ngừng.

Lôi Tư nhìn nàng đau lòng, ôm lấy nàng, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng, có lẽ hẳn đã sai khi mang nàng đến đây, hẳn không muốn nhìn thấy nàng khổ sở như vậy.

“Lôi Tư.... Cầu xin người, hãy để cho ta trở về, cho ta nhìn cha mẹ ta một chút, để cho họ biết ta vẫn bình an vô sự, ta sẽ lập tức trở về, ta thật không muốn nhìn thấy họ đau khổ như vậy.”

Thi Vũ liền nhìn Lôi Tư cầu xin.

“Không được!” Lôi Tư kiên quyết nói, rốt cuộc chuyện mà hẳn lo lắng đã đến.

“Ta không thể để cho người trở về, chỉ cần người trở về thì cũng sẽ không thể trở lại nữa.”

Vất vả lắm, hẳn mới mở rộng tình cảm đã bị phong bế lâu nay của mình, tuyệt đối không cho phép nó bị dao động một chút nào nữa.

“Lôi Tư,” Thi Vũ không tin Lôi Tư lại vô tình như vậy.

“Người không thể ích kỷ như vậy, cầu xin người, họ là cha mẹ của ta, là người thân nhất của ta, ta không thể thấy họ đau khổ như vậy mà không

làm gì cả, Cầu xin người, Lôi Tư, xin người đã đáp ứng yêu cầu của ta.”

Thi Vũ đứng lên thì Lôi Tư liền buông tay ra, nhìn thấy người nhà Lâm Thị trong mặt hồ, đó là do chính hắn đã chia lìa gia đình bọn họ, làm họ thống khổ. Nếu có thể, hắn thật sự hy vọng có thể trả lại cho bọn họ một nữ nhi.....

Đột nhiên đầu óc Lôi Tư trở nên linh hoạt, “Có lẽ ta có thể trả cho họ một nữ nhi thật sự.”

Hắn không nhận được, liền thốt lên.

“Người đưa ta về cho cha mẹ ta sao?”

Thi Vũ cho rằng Lôi Tư vì thấy có lỗi với nàng nên cam tâm tình nguyện đưa nàng trở về Nhân Giới, làm trong lòng nàng nhất thời dâng trào cảm xúc ngổn ngang, nàng cảm ơn Lôi Tư đã nhân từ, nhưng lại đau khổ khi hắn vô tình, nếu không có chuyện xảy ra vào đêm hôm qua, nàng hoàn toàn cam tâm trở về bên cạnh cha mẹ.

“Không phải.” Lôi Tư nói, lúc này hắn suy nghĩ trái ngược với nàng, “Ta chỉ nói trả lại cho cha mẹ người một nữ nhi, nhưng không nói đó chính là người.”

Lời này làm cho Thi Vũ càng nghe càng hoang mang khó hiểu, mọi người ở bên cạnh cũng trở nên mù mịt không hiểu.

“Ý của ta là, tìm một người thay thế Thi Vũ trở về Nhân Giới, cứ như vậy thì người thân của Thi Vũ sẽ không còn đau khổ khi mất đi nữ nhi nữa, mà Thi Vũ cũng có thể an tâm ở lại Yêu Tinh Giới rồi.” Lôi Tư liền giải thích.

Ngoại trừ Thi Vũ, mọi người đều cho rằng biện pháp này không tệ, hơn nữa với pháp lực của Yêu Tinh Vương, muốn làm chuyện này thì

không chút khó khăn gì. Vấn đề là tìm ai giả mạo Thi Vũ đây?

Thi Vũ nhìn mọi người đều cúi đầu, đang suy nghĩ đến đề nghị của Lô Tư, thật không thể tưởng tượng nổi, đó là ý kiến quá điên rồ.

“Không thể nào, căn bản điều này không thể làm được, cha ta chỉ sinh mỗi mình ta ra, nuôi ta hai mươi năm, làm sao có thể không nhận ra ta chứ? Huống chi, tìm đâu ra một người có dáng dấp và khuôn mặt giống nhau như đúc được chứ?” Thi Vũ lắc đầu, gạt bỏ ý kiến của hẳn.

Nhưng do không người nào để ý đến nàng, bọn họ vẫn tự hỏi nên chọn ứng cử viên nào thích hợp đây.

Mật Nhi cũng đã bơi một chuyến đến Nhân Giới rồi trở về, làm nàng cũng muốn rời khỏi Yêu Tinh Giới để đi ra bên ngoài xem thử một chút.

Rốt cuộc, Toa Toa phá vỡ yên lặng, xung phong nhận việc mà nói: “Ta thấy thì hãy để ta đi là tốt nhất.

"Người? !"

Tây Đa Khắc cũng liền họa theo mọi người hô to. Chỉ khác nhau là, giọng Tây Đa Khắc không chấp nhận, còn giọng Thi Vũ là chất vấn.

“Điều này sao có thể? Vóc dáng người nhỏ như vậy, cha mẹ ta làm sao có thể xem người là ta được chứ?”

Bọn họ có bị viễn thị đi, nhưng vóc người khác chênh lệch như vậy làm sao có thể đánh đồng cả hai là một được! Đó chính là sỉ nhục trí thông minh của lão nhân gia nhà nàng rồi.

Lô Tư gật đầu một cái, kết thúc chuyện đã nói: “Được rồi! Để người đi vậy, ta nghĩ ngoại trừ người ra không ai khác thích hợp hơn.”

Thi Vũ thật sự rất kinh ngạc, cho là những người đã điên hết rồi. Bất luận kẻ nào cũng có thể cải trang thành nàng, nhưng tuyệt đối không thể là một người có vóc dáng nhỏ như Toa Toa được.

“Ta có thể gia tăng pháp lực cho ngươi là ba trăm năm, hơn nữa thay đổi cả ngoại hình của ngươi, khiến cho ngươi vĩnh viễn thoát khỏi hình dáng nửa người nửa điệp này.” Lôi Tư nói tiếp.

“Có thật không? Cám ơn ngài, Yêu Tinh Vương.” Toa Toa mừng rỡ như điên, nói.

Nàng không nghĩ rằng sẽ có cơ duyên lấy được pháp lực ba trăm năm. “Ta nhất định sẽ cố gắng hết sức để diễn tốt nhân vật này.”

Thi Vũ vừa nghe đến, cuối cùng đã hiểu ý của Lôi Tư rồi. Nàng rất cảm động về tình cảm của Toa Toa đối với nàng, đầu tiên vì nàng mà chấp nhận bị giam ở Trân Châu điện hai mươi năm, hiện tại lại vì nàng để có thể an tâm ở lại Yêu Tinh Giới, thay nàng đến một thế giới hoàn toàn xa lạ với mình.

Thi Vũ đưa Tiểu Điệp Tinh Toa Toa nâng lên trong lòng bàn tay thật khéo léo, cảm động vô cùng, nói “Thật cám ơn ngươi, Toa Toa. Mặc dù ngươi là một tiểu yêu tinh, nhưng cũng đã chứng minh ngươi là người rất có nghĩa khí, cám ơn ngươi. Nếu được, ta hoan nghênh bất cứ lúc nào cũng có thể trở về tìm ta.”

Toa Toa nghe những lời đầy tình cảm của Thi Vũ như vậy, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác buồn ly biệt. “Không cần nói như vậy, Mật Nhi. Xin cho ta được một lần gọi ngươi như vậy, bởi vì ta vĩnh viễn không thể quên được Mật Nhi, dường như Mật Nhi cũng vĩnh viễn không thể quên được Toa Toa vậy. Trước kia nếu như không có sự lương thiện dịu dàng của Mật Nhi cứu ta, dẫn ta vào Trân Châu Điện, ta không biết có thể tồn tại ở Yêu Tinh Giới này hay không, nói không chừng đã hóa thành tro

bụi rồi.” Toa Toa nhớ lại chuyện cũ, không tự chủ được chính mình, nước mắt liền chảy xuống.

“Hãy nói cho ta biết Mật Nhi, xin nói cho ta biết, hai mươi năm tới người có còn nhớ ta nữa hay không?”

“Nhớ, ta nhớ người.” Thi Vũ gật đầu, “Hai mươi năm tới ta vẫn sẽ mơ về người, giống như Trâm Châu Điện, giống như người. Mặc dù ta vẫn không biết trong mơ người tên gì Vũ, chỉ là ta vẫn nhớ tới người.”

Nghe Thi Vũ nói, Toa Toa cười vui vẻ. Nàng vẫn cho là Mật Nhi đã quên nàng, nhưng không phải vậy, Mật Nhi vẫn còn nhớ tới nàng.

Nàng bay đến trước mặt của Lôi Tư, “Có thể, Yêu Tinh Vương, xin ngài hãy động thủ đi! Đem ta biến thành Thi Vũ.”

Lôi Tư gật đầu một cái, đem Toa Toa đặt ở trên một tảng đá lớn, bắt đầu đọc chú ngữ. Chỉ thấy một đạo quang bao phủ toàn thân của Toa Toa, từ trong đạo quang đó Toa Toa từ từ lớn lên, vừa đạt tới độ cao của Thi Vũ thì mới dừng lại.

Thi Vũ kinh ngạc khi nhìn thấy một màn trình diễn này, nàng nhìn thấy Toa Toa sau khi lớn lên trở nên đẹp hơn nhiều, nụ cười cũng ngọt ngào hơn.

“Trở về thì dung mạo sẽ thay đổi như vậy.” Lôi Tư thường thức kiệt tác của mình, lần nữa giơ cả hai tay lên thi triển pháp thuật, chớp mắt một cái, một Thi Vũ khác đã ra đời.

"Thành công, thành công rồi."

Ôn Đế Ny cao hứng hô to, cuối cùng có thể thấy được pháp lực cao thâm của Yêu Tinh Vương.

Toa Toa cũng không dám tin vào điều mình nhìn thấy. Đây chính thật là thân thể mới của nàng. Nàng đã sớm muốn thoát khỏi bộ dạng nhỏ bé bị người người người xem thường, cuối cùng hôm nay đã làm được rồi.

“Cám ơn ngài, Yêu Tinh Vương.” Toa Toa chân thành nói.

Lôi Tư hài lòng nhìn Toa Toa, “Ta đã quán chú ba trăm năm pháp lực lên trên thân của ngươi. Nhớ rõ, lần này ngươi đến Nhân Giới, mọi việc đều phải thật cẩn thận, tuyệt đối không được phép thay đổi mệnh định đã an bày, nếu không thì ta sẽ theo tình hình đặc biệt, lúc đó sẽ thu hồi quán chú pháp lực trên người của ngươi trở lại.”

“Được rồi, Yêu Tinh Vương, ta nhất định ghi nhớ trong lòng, ngài có thể đưa ta đi được rồi.” Toa Toa không muốn nhìn thấy vẻ mặt lưu luyến của Thi Vũ, Tây Đa Khắc và mọi người, “Ta nhất định sẽ trở về.” Nói xong liền nhảy vào Mộng Chi Hồ, Lôi Tư lập tức vận dụng pháp lực, đưa nàng đến tận nhà của Thi Vũ.

Mọi người trong Lâm Gia vừa nghe thấy tiếng của Thi Vũ, mọi người đều vui mừng hơn hở. Mỗi người vội vàng chạy tới hỏi nàng mấy ngày nay ở đâu, Toa Toa rất thông minh cơ trí, chỉ lấy một câu: ‘Xin lỗi, xin hỏi các người là ai?’ Chỉ chứng tỏ mình đang mất trí nhớ, kết thúc theo dự kiến thể này để thoát khỏi cửa ải khó nhất.

“Không nhìn ra, Tiểu Điệp Tinh Toa Toa, thật đúng là cơ trí!” Lai Đốn khen ngợi nói.

“Xem ra đã tuyển đúng người rồi.” Lôi Tư cũng rất hài lòng.

Thi Vũ vẫn có chút không đành lòng nhìn song thân, cũng may, bọn họ không còn đau khổ nữa rồi, nổi thống khổ hãy để cho một mình nàng tự chịu lấy!

VƯƠNG PHI CỦA YÊU TINH

VƯƠNG

Trúc Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Từ Mộng Chi Hồ trở về đã mấy ngày rồi, trừ sáng sớm phải ra ngoài cùng các trưởng lão bàn việc chính sự, Lôi Tư cơ hồ đều luôn làm bạn ở bên người Thi Vũ, làm cho Thi Vũ luôn luôn hiếu động ngay cả cơ hội chơi đùa cũng không có. May mắn hôm nay Lôi Tư có chuyện quan trọng phải xử lý, Thi Vũ liền lợi dụng cơ hội khó có được này chạy đi tìm Tây Đa Khắc chơi.

"Tây Đa Khắc, Tây Đa Khắc." Thi Vũ ở trong hoa viên cạnh cây đu gọi Tây Đa Khắc. Từ khi Toa Toa thay thế mình trở lại nhân gian, Tây Đa Khắc một mình càng buồn chán, hẳn nhiều lần đề nghị với Thi Vũ muốn đi về Thiên Mã tộc, nhưng Thi Vũ không cho phép, nàng nói còn nàng có thể bồi hấn. Nhưng Lôi Tư lại quấn nàng mấy ngày, khiến cho Thi Vũ thất hứa với Tây Đa Khắc, hôm nay nàng đặc biệt tới nói xin lỗi.

Tây Đa Khắc đã biến thành hình người ngồi ở trên cây đu, hẳn nhìn Thi Vũ dưới tàng cây, không vui nói: "Vương phi của yêu tinh vương, người tốt cuộc cũng nhớ tới ta."

Thi Vũ vừa nghe tiếng từ trên cây truyền xuống, lập tức ngẩng đầu lên. "Đừng như vậy, Tây Đa Khắc, ta đây không phải tới rồi." Nàng thấy Tây Đa Khắc không có bộ dạng muốn xuống dưới, liền quyết định leo lên tìm hấn.

Tây Đa Khắc thấy nàng vén cao váy, dáng vẻ muốn trèo lên, không nhịn được muốn cười. "Người định trèo cây sao?"

Thi Vũ dùng sức lắc đầu, nghiêm túc nói: "Ta sẽ không leo cây, bất quá nếu người không muốn xuống dưới gặp ta, vậy thì ta phải trèo lên rồi."

Tây Đa Khắc bất đắc dĩ thở dài, thật là thua vương phi phiền toái này. Hẳn tung người nhảy xuống cây, quyết định không chọc tức Thi Vũ nữa. "Lần trước dạy người pháp thuật đều học xong rồi sao?"

Từ ngày Thi Vũ từ Mộng Chi Hồ trở về, liền lén cầu xin hẳn, cầu hẳn dạy nàng pháp thuật. Tây Đa Khắc hỏi nàng tại sao không kêu Lôi Tư dạy nàng, không phải là lợi hại hơn? Nàng lại nói muốn cho Lôi Tư một kinh hi, không thể nói cho Lôi Tư. Tây Đa Khắc không cưỡng được Thi Vũ hết lời cầu xin, đành phải đáp ứng nàng, giấu Lôi Tư dạy nàng pháp thuật.

"Học thì học rồi, nhưng. . . . . Nhưng. . . . ." Thi Vũ nuốt nước bọt nói, "Ta dùng pháp thuật dường như kém hơn người nhiều."

"A! Có thật không? Kém ở chỗ nào?" Tây Đa Khắc lập tức muốn Thi Vũ biểu diễn cho hẳn nhìn.

Thi Vũ đọc pháp thuật ẩn thân, nhưng thân thể ẩn rồi, y phục vẫn còn ở lại.

Tây Đa Khắc thấy tình hình như thế không nhịn được cười phá lên, thì ra đây chính là ngập ngừng của Thi Vũ, vẫn không nói rõ được nguyên nhân. "Người thật là một thiên tài, ở yêu tinh giới, ta chưa từng gặp qua loại pháp thuật này."

Thi Vũ biết Tây Đa Khắc đang giễu cợt nàng, trước tiên khôi phục nguyên hình, sau đó vô cùng mất hứng nói: "Làm ơn, ta không phải yêu tinh, ta là người nhân gian bình thường, có thể học được cái này đã là rất tốt. Huống chi, nói không chừng là người làm sư phụ như người dạy không tốt!" Dám cười nàng, cũng không nghĩ nàng mới học năm ngày mà thôi!

Tây Đa Khắc cố nín cười, hẳn biết nếu như cười nữa, sợ rằng Thi Vũ còn quẩn quanh hẳn. "Thật ra thì người cũng không cần học vất vả như thế, với tình huống của người, những pháp thuật nhỏ này hẳn là phải rất dễ dàng học được mới đúng."

Thi Vũ liếc mắt một cái, "Người đừng nói cho ta biết, kêu ta đi tìm Lô Tư học, hẳn không biết. . . . ." Thi Vũ vội vàng ngừng nói. Nàng thiếu chút nữa nói ra miệng, nếu để cho Tây Đa Khắc biết căn bản Lô Tư phản đối nàng học pháp thuật, hẳn nhất định không dám dạy nàng nữa.

Tây Đa Khắc cũng không phát hiện Thi Vũ có việc giấu giếm hẳn, vẫn nói tiếp: "Không phải, ý của ta là nói để cho người thức tỉnh. Một khi người thức tỉnh, là có thể nhớ lại chuyện của kiếp trước, hơn nữa lại có được pháp lực."

"Thật sao?" Đây thật sự là một tin tốt, như vậy, nàng cũng không cần lại mất công đi học những pháp thuật nhỏ như vậy. Nhưng sao Lô Tư chưa từng nói với nàng? "Vậy phải như thế nào mới có thể thức tỉnh?"

"Rất đơn giản, chỉ cần có người giải phong ấn cho người là được."

"Đơn giản như vậy. Vậy người mau giúp ta giải."

Tây Đa Khắc vội vàng phẩy tay. "Không được, cái đó nhất định phải là người có pháp lực rất mạnh mới được, pháp lực của ta còn chưa đủ, nếu ta kiên quyết giúp người giải trừ, rất có thể sẽ hại chết người."

Đã như vậy, Thi Vũ quyết định đi tìm Lô Tư, nhất định phải bắt hẳn giúp nàng giải phong ấn.

☆☆☆love. ☆☆☆love. ☆☆☆

Lô Tư ở trong đại sảnh Lục Lâm Điện, kể từ khi Lai Đốn vội vã chạy tới sảnh nghị chính nói cho hẳn biết đã bắt đầu tra được vị trí Huyền Vũ,

hắn vẫn ngồi ở chỗ này tư lự không nói. Không khí trong đại sảnh yên lặng có chút đáng sợ, mọi người đều biết, đây là điềm báo yêu tinh vương nổi giận.

Lôi Tư vẫn cúi đầu suy nghĩ đối phó Huyền Vũ như thế nào. Hắn không rõ mình bị làm sao, trong lòng hắn không phải đã sớm có kế hoạch sao? Kế hoạch này đã giữ hai mươi năm, hiện tại chính là thời cơ tốt để thực hiện, nhưng vì sao hắn lại do dự, chẳng lẽ đây tất cả đều là vì Thi Vũ?

Kế hoạch của hắn vốn là chờ sau khi đưa Mật Nhi từ nhân gian trở về, hắn muốn ngay trước mặt Mật Nhi tự tay giết Huyền Vũ, đem Mật Nhi vĩnh viễn nhốt lại, khiến nàng mãi mãi sống trong bóng tối thống khổ.

Nhưng bây giờ tất cả đều đã thay đổi.

Hắn lại bị Thi Vũ kiên cường ở nhân gian mê hoặc, ban đầu hắn cho là mình vẫn còn ảnh hưởng tình cảm của Mật Nhi kiếp trước, nhưng sự thật không phải, hắn phát hiện mình càng ngày càng không tự chủ theo đuổi hành tung Thi Vũ.

"Huyền Vũ thật sự từ Bắc giới tới đây? Hắn đang ở nơi nào?" Lôi Tư lạnh lùng. Không giải quyết Huyền Vũ, hắn vĩnh viễn không thể an tâm ở cùng Thi Vũ.

"Ở Phong Chi Cốc, nơi ở của phong yêu tinh Nhã Các." Húc Nhĩ trả lời.

"Phong yêu tinh Nhã Các lại dám phản bội ta!" Lôi Tư tức giận nói. Hắn đã sớm hạ lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được có bất kì tiếp xúc với Huyền Vũ, hôm nay Phong yêu tinh Nhã Các lại dám giúp Huyền Vũ, khó trách Huyền Vũ tới hắn còn không biết.

"Có lẽ Phong yêu tinh giúp hắn, là vì nguyên nhân nào đó nói cũng không chừng." Khắc Ân thay Nhã Các biện giải, bởi vì hắn cũng âm mưu

giúp Huyền Vũ, nếu như có thể khiến yêu tinh vương bớt giận, có lẽ tương lai sau này mình có thể thoát tội.

Nhưng hẳn nghĩ quá xa rồi, lửa giận của yêu tinh vương không vì lời của hẳn mà giảm xuống, ngược lại càng bùng lên. "Nguyên nhân của nàng chỉ có một, đó chính là muốn diệt trừ ta, trợ giúp Huyền Vũ trở thành yêu tinh vương kế nhiệm."

Cái này. . . . . Cái này thật thái quá! Trong lòng Khắc Ân âm thầm kêu khổ, hẳn không nghĩ tới yêu tinh vương lại có loại ý nghĩ này, nếu như sau này hẳn phát hiện mình cũng từng giúp đỡ Huyền Vũ lửa gạt hẳn, vậy chẳng phải hẳn cũng coi mình thành bè cánh phản bội mà xử lý. Khắc Ân lén nhìn về phía Húc Nhĩ, hi vọng hẳn có thể nói giúp vài lời, nhưng vẻ mặt Húc Nhĩ vẫn lạnh như băng, giống như chuyện này không liên quan tới hẳn.

"Yêu tinh vương, người xem không phải là chúng ta nên cho mời Phong yêu tinh Nhã Các tới một chuyến, giáp mặt hỏi rõ mục đích của nàng." An đáp.

Lôi Tư suy nghĩ một chút, "Không! Không cần, vậy sẽ đứt dây động rừng. Ta quyết định tốc chiến tốc thắng, tự mình tới Phong Chi Cốc, lòng bắt Bắc giới Huyền Vũ."

"Đúng vậy, vương. Vậy còn vương phi? Có cần để cho nàng biết không?" Lai Đốn nhắc nhở Lôi Tư, đừng quên tiểu phiến toái kia.

Ai ngờ lời vừa mới nói xong, tiếng nói yêu kiều quen thuộc lập tức vang lên: "Ai nói không cần để cho ta biết?"

Thi Vũ nghe đề nghị của Tây Đa Khắc, vốn dĩ muốn tìm đến Lôi Tư hi vọng hẳn giúp mình giải phong ấn để nàng thức tỉnh, vừa vặn nghe được câu nói cuối cùng kia của Lai Đốn, lập tức mở miệng hỏi.

Lai Đốn giống như làm chuyện gì xấu bị bắt gặp, cúi thấp đầu, trốn sau lưng Khắc Ân. Thật không biết là mình gặp phải vận rủi gì, sao những chuyện không tốt toàn bộ đều rơi vào đầu hẳn!

"Ta hỏi người, người vừa mới nói chuyện gì không thể để cho ta biết?" Thi Vũ không dễ dàng bỏ qua cho hẳn.

Nghe nói như thế, Lai Đốn lập tức nhẹ nhõm thở ra một hơi, thì ra Thi Vũ không nghe thấy gì cả. Hẳn cười nói: "Không có. . . . . Không có chuyện gì. Ta. . . . . Chúng ta đang nói. . . . ." Lai Đốn nhìn yêu tinh vương, không biết có thể đem chuyện nói cho Thi Vũ.

Lôi Tư đi tới bên người Thi Vũ, ôm lấy nàng, "Chúng ta chỉ là đang nói đến chuyện thị sát Phong Chi Cốc."

"Vậy sao?" Thi Vũ hoài nghi nhìn Lai Đốn, "Vậy vì sao khi nãy hẳn nói không thể để cho ta biết?"

"Lai Đốn có ý tốt, sợ người sẽ lo lắng." Lôi Tư không muốn cho Thi Vũ biết quá nhiều, vì vậy rất nhanh nói sang chuyện khác, "Người không ở trong Trân Châu Điện chơi đùa, chạy đến đây làm gì?"

Lôi Tư nhắc nhở như vậy, Thi Vũ rốt cuộc nhớ tới mục đích mình tìm đến Lôi Tư. Nàng quay người lại vươn tay ôm lấy Lôi Tư, mặt áp sát vào lồng ngực rộng của hẳn, làm nũng nói: "Người ta là đặc biệt tới tìm người, ta có việc muốn nhờ người."

Khóe miệng Lôi Tư khẽ nhếch, xoa xoa mái tóc Thi Vũ, tự tiểu phi tiểu nói; "Ta biết người tìm đến ta nhất định có chuyện. Nói đi! Người muốn thứ gì?"

"Không phải thứ gì." Thi Vũ ở trước ngực hẳn ngẩng đầu lên, bĩu môi nói: "Ta muốn người giúp ta thức tỉnh."

Mặt của Lôi Tư nhanh chóng trầm xuống, trên mặt bao trùm một vẻ lo lắng, trong thanh âm đầy sự thâm trầm tức giận, "Là ai nói cho người biết thức tỉnh sao?" Nếu để cho hắn biết, hắn nhất định lột da người kia.

Thi Vũ khó khăn nuốt nước miếng một cái. Bộ dáng của hắn thoát nhìn thật kinh khủng, Thi Vũ hoài nghi có phải mình nói sai gì rồi không.

"Lôi Tư, người làm sao vậy? Ta nói không đúng sao?"

"Ta hỏi người, là ai nói cho người biết hai chữ này?" Tiếng nói tức giận của Lôi Tư lại một lần nữa vang lên, tràn ngập đại sảnh.

Chuông báo động trong lòng nàng lớn tiếng vang lên, nhìn bộ dạng Lôi Tư kia, tựa hồ muốn đem người nói ra hai chữ này đều ăn sạch.

Nàng không thể hại bạn tốt Tây Đa Khắc của nàng. Nàng âm thầm hít sâu một hơi, thật lâu sau mới lắp bắp mở miệng: "Không có. . . . . Không ai nói cho ta biết, phải rồi. . . . . Là ta tự mình biết. Lôi Tư, cầu xin người, giúp ta thức tỉnh được không?"

"Không được." Hắn làm sao có thể giúp nàng, nhất là sau khi nàng đã thức tỉnh, lập tức sẽ nhớ lại trí nhớ của kiếp trước, đến lúc đó nhất định nàng sẽ chạy tới trong lòng Huyền Vũ, cho nên hắn tuyệt đối không thể giúp nàng.

"Tại sao?" Nàng không thể tin được Lôi Tư thế nhưng lại cự tuyệt yêu cầu của nàng, đây đối với hắn mà nói cũng chỉ là một cái nhấc tay thôi.

"Không tại sao, ta nói không được là không được." Lôi Tư lạnh nhạt cự tuyệt nàng, cho dù như vậy sẽ làm tổn thương nàng, nhưng so với mất đi nàng vẫn tốt hơn nhiều.

"Không phải là không được, căn bản là người không muốn giúp ta đúng không?"

Lôi Tư nhún nhún vai, thờ ơ nói: "Tùy người nghĩ thế nào, ta nhất định sẽ không giải phong ấn cho người, người từ bỏ ý niệm này đi!"

VƯƠNG PHI CỦA YÊU TINH

VƯƠNG

Trúc Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 19

"Thì ra trước giờ người cũng không yêu ta, người luôn nghĩ như trước kia muốn nhốt ta lại, chỉ là phương pháp khác nhau, đúng không?" Thi Vũ tức giận lên án. Lúc này nàng mới biết, thì ra mình chỉ là phạm nhân của hắn, chẳng qua không gian lớn hơn nhà tù.

Lai Đốn muốn biện bạch cho Lôi Tư, Thi Vũ hiểu lắm yêu tinh vương rồi. "Vương phi, người hiểu lắm, vương phải . . . . ."

"Đủ rồi!" Lôi Tư cắt đứt lời giải thích của Lai Đốn, nhưng Lôi Tư trầm mặc lại bị Thi Vũ coi là đã chấp nhận.

"Thì ra thật sự là như vậy, người không chịu giải phong ấn cho ta là vì sợ ta có lại pháp lực, sợ ta sẽ rời đi. Người rất ích kỷ, người muốn vĩnh viễn giam giữ ta, từ đầu đến cuối chỉ là một thủ đoạn." Thi Vũ đau lòng muốn khóc.

"Thi Vũ." Lôi Tư dài thở dài. Hắn thật sự không đành lòng nhìn nàng như vậy, đưa tay kéo Thi Vũ kéo vào trong ngực, nói nhỏ: "Tin tưởng ta, chờ ta giải quyết chuyện ở Phong Chi Cốc xong, ta nhất định sẽ giải phong ấn cho người." Đến lúc đó Huyền Vũ đã chết, hắn sẽ không sợ Thi Vũ rời khỏi mình.

"Có thật không?" Thi Vũ chớp đôi mắt to trong veo như nước.

"Thật. Nếu như thuận lợi, từ Phong Chi Cốc trở về ta liền có thể giúp người thức tỉnh."

"Chuyện ở Phong Chi Cốc thật sự quan trọng như vậy sao?" Thi Vũ tò mò hỏi.

Lôi Tư nhẹ gật đầu một cái, cũng không có ý định nói cho nàng biết.

Thi Vũ thất vọng nói: "A, vậy lúc nào thì người lên đường?"

"Ngày mai, sáng sớm ngày mai ta sẽ xuất phát đến Phong Chi Cốc."

☆☆☆love. ☆☆☆love. ☆☆☆

Sáng sớm, hỏa yêu tinh Ly Na liền phái người đi Phong Chi Cốc mời Huyền Vũ tới đây, Huyền Vũ ngồi ở đại sảnh Diễm Hồng Thần Điện, vươn tay tiếp nhận rượu ngon thị nữ bưng tới. Sở dĩ hãn vẫn đợi ở Phong Chi Cốc không đi tìm Mật Nhi, là bởi vì Mật Nhi ở bên người Lôi Tư sẽ an toàn, tuyệt đối không có bất kỳ không may nào, cho nên hãn có thể an tâm đợi ở Phong Chi Cốc, chính là muốn dẫn dụ người đã lập kế hãm hại hãn cùng Mật Nhi. Nhưng thật không ngờ lại bị hỏa yêu tinh Ly Na mời tới chỗ này, đây là việc hãn không nghĩ tới, bởi vì nàng là nhân tình của yêu tinh vương.

"Người lén lút cùng ta gặp mặt, không sợ yêu tinh vương biết sẽ trách tội?"

Ly Na lộ vẻ sâu thâm cười một tiếng, "Hãn bây giờ, trong mắt chỉ có cô gái nhân gia kia, vốn không có sự tồn tại của ta." Nàng trở về đã lâu như vậy, Lôi Tư cũng không tới tìm nàng, thậm chí ngay cả phái người đưa thư cũng không có, giống như trước giờ chưa từng gặp qua nàng.

"Theo lời người nói chính là Mật Nhi? Đừng quên, nàng là vương phi của yêu tinh vương." Huyền Vũ nhắc nhở nàng.

"Nàng không phải, Mật Nhi đã sớm chết rồi, cô gái hiện tại này chẳng qua là một cô gái nhân gian bình thường mà thôi." Ly Na phẫn hận kêu to. Nàng vô cố liên tục hai lần thua Mật Nhi, cho nên không thừa nhận Thi Vũ là Mật Nhi trọng sinh.

Nàng mất khống chế, bộ dạng kích động nhìn Huyền Vũ, chỉ càng thêm xấu xí.

"Xin hỏi người phái người tới tìm ta là vì chuyện gì?" Huyền Vũ không muốn nghe một oán phụ khóc lóc kể lể, chỉ muốn nhanh chóng hỏi rõ mục đích tới đây, sớm rời đi.

"Đây cũng là ta đang muốn hỏi người, người trở về đây là vì cái gì?" Ly Na thu lại tâm tình bi thảm của mình, lần nữa đối mặt Huyền Vũ thì đã khôi phục tự tin cùng kiêu ngạo ngày thường.

Huyền Vũ không nghĩ tới đột nhiên nàng ta lại hỏi như thế, nhưng vẫn trầm tĩnh nhún nhún vai, bình tĩnh nói: "Không có gì, chỉ là trở về gặp bạn cũ."

"Người muốn nói Phong yêu tinh Nhã Các, hay là Mật Nhi?" Ly Na bèn nhọn hỏi.

Huyền Vũ nhếch cao lông mày. "Cái này có liên quan tới người sao?" Người này rất thông minh.

"Đương nhiên là có." Ly Na đứng lên, đi đến bên người Huyền Vũ, "Nếu như mục đích người tới đây là vì Mật Nhi, vậy có liên quan tới ta, có lẽ ta có thể giúp người."

"Giúp ta?" Huyền Vũ cũng bị gợi lên lòng hứng thú, hẳn muốn biết Ly Na chuẩn bị kế hoạch xấu gì với Mật Nhi. "Người muốn giúp ta thế nào?"

Lỵ Na khẽ mím cười, "Đương nhiên là giúp người có được Mật Nhi, cũng chính là Thi Vũ theo lời các người."

"Đây không thể nào. Đừng quên, nàng là bảo bối quý giá của yêu tinh vương, 24h đều phải người bảo vệ nàng." Hãn nhắc nhở nàng.

Lỵ Na nghe xong lại lớn tiếng cười ha hả nói: "Vậy sao? Nhưng bây giờ hãn rời khỏi nàng đến Phong Chi Cốc tìm người."

"Làm sao người biết?" Huyền Vũ lúc này mới giật mình hãn đi tới Nam giới, hoàn toàn làm mất mùi của mình, hơn nữa nhờ Phong yêu tinh Nhã Các hỗ trợ, toàn bộ mùi vị của hãn đều được tiêu trừ, tại sao hỏa yêu tinh Lỵ Na biết hãn đã tới Nam giới? Hiện tại Lôi Tư như thế nào biết được hãn đang ở Phong Chi Cốc ?

"Ha ha ha, bởi vì là ta nói cho hãn biết." Lỵ Na uống cạn ly rượu, vui vẻ nói: "Ta cố ý đem tin tức người đã đến Phong Chi Cốc tiết lộ cho hộ pháp sứ giả biết, bọn họ dĩ nhiên là sẽ đi bẩm báo Lôi Tư, cho nên sáng sớm nay Lôi Tư mới có thể tự mình dẫn người đi Phong Chi Cốc bắt người. Thế nào? Người nên cảm tạ ta giúp người tránh được một kiếp chứ!"

Huyền Vũ trong lòng cả kinh. Lôi Tư rời khỏi Mật Nhi, vậy chẳng phải Mật Nhi sẽ gặp nguy hiểm sao? Tim của hãn đang cuồn cuộn, hãn muốn chạy đi cứu Mật Nhi, nhưng trực giác lại nói cho hãn biết hỏa yêu tinh Lỵ Na rất khả nghi, có lẽ là nhân vật mấu chốt hóa giải câu đố.

Hãn bắt buộc mình trấn tĩnh lại, tươi cười, làm bộ rất cảm kích đến gần Lỵ Na. "Cám ơn người, ta không biết người đối với ta tốt như vậy, người thật sự là một mỹ nhân thiện lương." Tay hãn giữ chặt eo của Lỵ Na, bắt đầu thi triển thủ đoạn của hoa hoa công tử.

Lỵ Na cảm thấy được khí nóng ấm áp trên tay Huyền Vũ truyền tới, nhất thời tim đập rộn lên. Huyền Vũ cùng Lôi Tư là hai đại mỹ nam tử của yêu tinh giới, nếu như bọn họ đồng thời có thể quỳ gối dưới váy màu thạch

lựa của nàng, vậy không phải càng thêm chứng minh sức quyến rũ của mình thẳng được Mật Nhi sao?

"Người bây giờ mới biết, kỳ thật đây là lần thứ hai ta giúp người, chỉ tiếc người cũng không biết." Ly Na cười duyên nói.

"A, có thật không? Sao ta không biết?" Huyền Vũ thật sự không nhớ nổi lúc nào chịu qua ân huệ của nàng.

Nàng để thân thể mềm mại dựa vào trước ngực Huyền Vũ. "Bởi vì khi đó tâm tư của người đều ở trên người Mật Nhi, mà bỏ quên chuyện ta an bài cho người."

Cuối cùng nói đến trọng điểm rồi, Huyền Vũ nóng lòng muốn biết kết quả. "Vậy sao? Người an bài chuyện gì?"

Ly Na che miệng cười khẽ, "Ta sắp đặt phản bội giả của Mật Nhi với Lôi Tư, khiến Lôi Tư chán ghét Mật Nhi, muốn cho người thừa cơ mang Mật Nhi đi, ai ngờ phản ứng của người chậm như vậy, chẳng những không có mang Mật Nhi đi, ngược lại thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng không còn, người nói đây không phải ngốc thì là gì?"

Thì ra là đây tất cả đều là hóa yêu tinh Ly Na đang làm trò quý! Lúc này Huyền Vũ đã hiểu rõ rồi, nhưng hẳn còn cần phải hiểu chi tiết hơn, cho nên hẳn làm bộ không tin mà nói: "Không thể nào, người nhất định là đang gạt ta, làm sao người có thể gạt được Lôi Tư?"

"Sao lại không thể?" Ly Na cao ngạo không cho phép bất luận kẻ nào nghi ngờ năng lực của nàng. "Hồng Di cùng ta biến thành bộ dạng của người và Mật Nhi, cố ý ở trên đường Lôi Tư phải đi qua mà thân thiết. Hừ! Lôi Tư quả nhiên trúng kế, hẳn thật sự cho rằng đó là Mật Nhi với người!"

"Không, vẫn không có khả năng. Với pháp lực nhanh nhạy ngàn năm của Lôi Tư, thế nào không nhìn ra là người cùng Hồng Di biến thành?"

"Đây có gì khó khăn?" Ly Na lại rót cho mình một ly rượu, vô cùng đặc ý nói: "Có thể người không biết! Hồng Di từng là công chúa Ma giới, bởi vì nàng yêu phụ thân ta, cho nên mới bị người Ma giới trục xuất. Vì vậy, ma pháp của nàng khiến cho yêu tinh vương không nhìn ra."

Thì ra là như vậy, pháp thuật yêu tinh giới cùng pháp thuật Ma giới là tương đương, nếu như Ly Na trước lấy pháp thuật yêu tinh giới bày kết giới, sau đó Hồng Di biến thành hình dạng của mình, hai loại pháp thuật kia một khi hòa vào nhau, thật sự là không dễ dàng phát hiện. Huyền Vũ hít một ngụm khí lớn, hiện tại tất cả mọi chuyện đều rõ ràng, hẳn có thể lần nữa đi đối mặt với hảo hữu của hắn rồi.

Nếu mục đích đã đạt tới, vậy hẳn cũng không cần tiếp tục sắm vai nhân vật tình cảm lớn nữa. "Thì ra là thế, không nhìn ra người thật đúng là có tâm cơ!"

Ly Na phát hiện thần sắc khác thường của Huyền Vũ, trong lòng cảnh giác, vội vàng đứng dậy lui về sau hai bước, "Sao người dùng giọng điệu này nói chuyện? Ta đây làm gì cũng là vì giúp người!"

"Vậy sao? Ta thấy người là vì mình tư lợi!" Huyền Vũ bước một bước dài đi tới trước mặt Ly Na, từng bước một tiến tới gần.

Ly Na bị hắn bức cho từng bước lui về sau, bắt đầu có chút sợ Huyền Vũ. Vốn là pháp lực Huyền Vũ cùng Lôi Tư ngang nhau, nếu như hắn ra tay với mình, vậy nàng thật sự không có khả năng chống đỡ. "Người nói vậy, ta đây làm gì đều là vì thành toàn người cùng Mật Nhi! Không phải là người yêu nàng sao? Ta giúp người có được nàng, chẳng lẽ người không vui?"

"Người còn muốn nguy hiểm? Rõ ràng người sử dụng kế liên hoàn, kỳ thật dụng ý chính là muốn lợi dụng Lôi Tư diệt trừ Mật Nhi, hoặc là ép ta cùng Lôi Tư ngã bài, mang Mật Nhi đi. Phải không?" Huyền Vũ giữ chặt

lấy tay Ly Na, "Như vậy, bất luận là kết cục nào, người cũng có thể độc chiếm Lôi Tư, trở thành vương phi yêu tinh giới. Ta nói đúng không?"

Ly Na rất kinh ngạc, nàng không nghĩ tới hoa hoa công tử Huyền Vũ này đầu óc lại linh hoạt như vậy, giống như ngay từ bắt đầu hẳn đã tham dự kế hoạch này.

Ly Na cảm thấy một trận hoảng hốt, vội vã muốn rút tay lại, nhưng Huyền Vũ nắm rất chặt, một chút cũng không có ý định buông ra.

"Người rốt cuộc muốn thế nào."

"Người yên tâm, ta sẽ không làm thương tổn người, ta chỉ là muốn người cùng ta tới trước mặt Lôi Tư đối chất."

"Không! Ta không muốn!" Ly Na bị hù dọa, nói gì nàng cũng không muốn tới trước mặt Lôi Tư, nàng hiểu rất rõ tính khí Lôi Tư, hẳn sẽ giết nàng.

"Hong Di! Hong Di! Cứu mạng!"

Hong Di vừa nghe tiếng gọi âm ỉ của Ly Na, nhanh chóng xuất hiện ở đại sảnh, nàng vừa nhìn thấy Huyền Vũ nắm chặt tay Ly Na không thả, lập tức phát hiện sự tình không thích hợp.

Ly Na vừa nhìn Hong Di xuất hiện, lập tức cầu cứu nói: "Hong Di, mau cứu ta, Huyền Vũ muốn bắt ta đi gặp Lôi Tư."

Hong Di hừ lạnh một tiếng, an ủi: "Công chúa, xin yên tâm, có Hong Di ở đây, hẳn tuyệt đối không thể mang người đi."

"Vậy sao?" Huyền Vũ nhìn ra pháp lực của Hong Di không kém, cho nên hẳn ngưng tụ tinh khí, toàn thân đề phòng. "Ta vốn muốn tính với

người món nợ người giả mạo ta, nhưng vì đúng lúc có hẹn phải đi, cho nên không thể làm gì khác hơn là chờ lần sau."

Hắn vội vã đi tìm Lôi Tư, không có thời gian ở chỗ này dây dưa.

Huyền Vũ niệm pháp lực di chuyển, lúc chuẩn bị rời đi, Hồng Di đã ra tay trước. Nàng lấy vũ khí sắc nhọn trên điện bắn về phía Huyền Vũ, Huyền Vũ chỉ cười nhạt, đẩy Lý Na bên cạnh về phía trước, những thứ sắc nhọn kia lập tức rơi xuống đất. Huyền Vũ sớm đoán chắc Hồng Di nhất định không dám đả thương Lý Na.

Hồng Di trừng mắt nhìn, lớn tiếng mắng: "Người thật là một tiểu nhân hèn hạ! Là quân tử thì để lại công chúa, cùng ta quyết phân cao thấp."

Huyền Vũ cũng không để ý Hồng Di chửi mắng, chỉ vênh mặt tiếp lời: "Nếu so quân tử hoặc tiểu nhân, liền đến Phong Chi Cốc đi!" Nói xong biến mất ở Diễm Hồng thần điện.

VƯƠNG PHI CỦA YÊU TINH VƯƠNG

Trúc Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Lôi Tư tự mình dẫn theo Tứ Đại Hộ Pháp sứ giả đi tới Phong Chi Cốc, nhưng không thấy bóng dáng của Huyền Vũ, chỉ thấy Phong Yêu Tinh Nhã Các đang ở Phong Ngâm quán chờ đợi.

“Chào mừng ngài đã đến, Yêu Tinh Vương.” Nàng cung kính nhìn Lôi Tư hành lễ.

Lôi Tư không để ý đến Phong Yêu Tinh Nhã Các, tự mình ngồi vào chủ vị, ra lệnh Tứ Đại Hộ Pháp sứ giả, đi xem có Huyền Vũ ở đây không. Nhưng bọn họ cứ lục soát mãi, kết quả lại làm cho hẫng thất vọng.

“Nhã Các, hãy nói cho ta biết, Huyền Vũ đang ở đâu?” Sắc mặt Lôi Tư trở nên nặng nề hỏi.

Nhã Các cúi thấp đầu, nàng sớm dự liệu sẽ có một ngày như thế này, cho nên không còn cảm thấy sợ, chỉ cầu cho Huyền Vũ không bị tổn thương nữa. “vương, ta không biết hành tung của Huyền Vũ, ta cam tâm tình nguyện chịu sự trừng phạt của ngài.”

“Người phạm phải lỗi gì?” Lôi Tư hừ lạnh một tiếng, “Người đã phạm vào lỗi gì?”

Nhã Các chần chờ một chút, “Ta..... Ta đã không làm theo mệnh lệnh của ngài.”

Nàng không thích làm chuyện này nhất, nhưng vì an toàn của Huyền Vũ, nàng không thể làm trái lệnh của Yêu Tinh Vương, bởi vì nàng biết Yêu Tinh Vương rất hận Huyền Vũ, mà nàng lại không muốn nhìn thấy cảnh Huyền Vũ bị đả thương chảy máu đầm đìa nữa.

“Nói vậy, người cũng biết ta đã hạ mệnh lệnh gì rồi ư?”

“Dạ vâng, vương, ta biết rõ ngài đã hạ lệnh ra, nhưng ta lại không thể trở mắt nhìn Huyền Vũ bị bất kỳ tổn thương nào.” Nhã Các lấy hết dũng khí ra nói.

“Ý của người là, bỏ mặc mệnh lệnh của ta sao?”

“Không phải, vương, xin ngài hãy tin tưởng ta, Huyền Vũ vẫn là bằng hữu của ngài, hãn vẫn quan tâm đến ngài, lần này hãn trở về cũng hoàn toàn là vì ngài.” Nhã Các vội vàng vì Huyền Vũ mà giải thích, hy vọng có thể hóa giải thù hận của Lôi Tư.

Nhưng Lôi Tư vẫn thờ ơ lời của nàng nói, ngược lại cho rằng đó là do nàng muốn gỡ tội nói dối của mình: “Người cho rằng nói như vậy, thì ta có thể tin tưởng sao?”

Huyền Vũ là kẻ thù của ta, hai mươi năm trước vẫn vậy, hai mươi năm sau vẫn giữ y như vậy, người không thể chối cãi được.”

“Ta không có. Đó là sự thật, Huyền Vũ cũng nói cho ta biết nên ta sẽ giúp, cũng hy vọng có thể tìm được kẻ chủ mưu đằng sau đã tạo nên thảm kịch vào hai mươi năm về trước, ta.....”

“Ta không muốn nghe bất kỳ lời giải thích của người nữa.” Lôi Tư lạnh lùng cắt đứt lời nàng..., “Người dám phản bội ta, bây giờ ta muốn người phải chịu sự trừng phạt.” Hãn lạnh lùng tuyên bố tội mà Nhã Các đã mắc phải, hơn nữa còn ra lệnh Húc Nhĩ bắt lấy nàng.

Trong lúc Húc Nhĩ đang chuẩn bị đưa tay bắt lấy Nhã Các, thì Huyền Vũ đột nhiên xuất hiện, còn lôi Ly Na đi đến chỗ Húc Nhĩ và Nhã Các đang đứng.

“Dừng tay! Không có sự đồng ý của ta, bất luận kẻ nào cũng không được chạm vào Nhã Các.” Huyền Vũ ngang ngược nói.

“Cứu ta với! Lôi Tư, mau tới cứu ta với, Huyền Vũ muốn giết chết ta.” Ly Na vừa nhìn thấy Lôi Tư liền hô to cứu mạng, muốn đến trước mặt hắn để cáo trạng tội ác kia.

Lôi Tư nheo mắt lại, thấy Ly Na đang muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Huyền Vũ.

“Hai mươi năm không gặp, không ngờ người còn học được thủ đoạn, sử dụng nữ nhân để uy hiếp người khác.”

Huyền Vũ không để ý đến giọng châm biếm đầy lửa giận của Lôi Tư, tự mình kéo Ly Na đến trước mặt Khắc Ân, yêu cầu Khắc Ân giữ chặt lấy nàng, không cho nàng có bất kỳ cơ hội nào được bỏ chạy.

Khắc Ân khổ sở nhìn Lôi Tư, hi vọng hắn cho một chỉ thị.

“Người đang làm gì vậy?” Lôi Tư hoài nghi hỏi.

“Ta chỉ mượn bộ hạ của người xem chứng nàng ấy giúp ta mà thôi, bởi vì hiện tại ta cũng không rảnh.” Huyền Vũ cười cười, đi tới bên cạnh Nhã Các, vòng tay qua nàng, vô cùng thương yêu nói: “Tên ngu ngốc kia và cả những kẻ khác không có làm tổn thương người chứ.”

Vì Huyền Vũ ở trước mặt mọi người biểu hiện động tác thân mật làm cho Nhã Các cảm thấy xấu hổ liền đỏ mặt, rồi lắc đầu một cái.

“Cũng may, nếu không thì ta nhất định sẽ không tha thứ cho hãn.”
Huyền Vũ kéo tay Nhã Các đi tới trước mặt Lôi Tư, không khách khí nói:

“Cái tên đàn độn này, sao không bảo vệ tốt cho Mật Nhi mà chạy đến nơi đây làm gì chứ? Ngộ nhờ Mật Nhi có nguy hiểm gì thì làm sao bây giờ.”

Lôi Tư biểu cảm không vui, liền cau đầu lông mày lại, không nghĩ hai mươi năm không gặp, Huyền Vũ lại có bộ dạng cậu ấm không biết trời cao đất rộng này. “Nguy hiểm lớn nhất của Mật Nhi nhà ta chính là người, chỉ cần giết chết người, mỗi nguy hiểm của Mật Nhi liền giải trừ.”

“Nguy hiểm lớn nhất của người chính là nàng ấy.” Huyền Vũ xì mũi coi thường, chỉ vào Ly Na, “Tất cả mưu kế đều do nàng ấy sắp đặt, không tin thì người hãy hỏi nàng ấy đi.”

“Lôi Tư, đừng nghe hãn nói bậy, hãn cố ý muốn hãm hại ta đó.” Ly Na vội kêu to.

“Cầm mồm! Người còn dám chối cãi nữa ư, không phải người mới vừa thừa nhận tất cả mọi chuyện ở Diễm Hồng Thần Điện rồi sao?” Huyền Vũ tức giận khi thấy nàng phản cung, lần đầu tiên hãn mới thấy một nữ nhân gian xảo như vậy.

“Đó là do người ép buộc ta nói dối, pháp lực của ta không bằng người, người nói ta phải làm gì đây, dĩ nhiên ta phải ngoan ngoãn nói theo người rồi.” Ly Na giả vờ như mình vô tội. Nàng tránh ra khỏi tay của Khắc Ân, tiến vào trong ngực của Lôi Tư, khóc thút thít đau khổ nói: “Lôi Tư, Huyền Vũ biết ta là người của người, cho nên hãn đến Diễm Hồng Thần Điện muốn bắt ta để uy hiếp người, ép người giao Mật Nhi ra. Hãn làm vậy cũng chỉ vì muốn hãm hại người, ngàn vạn lần người không thể tin hãn.”

Lôi Tư im lặng nghĩ đến những Ly Na nói. Mặc dù Huyền Vũ và hãn trở thành kẻ thù cũng vì Mật Nhi, nhưng hãn biết tính tình của Huyền Vũ,

hắn không phải một cái tên tiểu nhân hèn hạ như vậy, nếu không thì năm đó hắn cũng sẽ không xem Huyền Vũ là huynh đệ, để mặc cho hắn tự do lui tới. Nhưng sao Ly Na lại phải lên án hắn chứ? Chẳng lẽ bên trong chuyện này còn có ẩn khúc sao?

Ánh mắt hắn lạnh nhạt, thần sắc nghiêm nghị, liếc nhìn Ly Na. Thật chẳng lẽ y như lời của Huyền Vũ, tất cả đều là mưu kế của Ly Na.

“Huyền Vũ tiến vào Diễm Hồng Thần Điện vào lúc nào vậy?”

“Là.... Là sáng sớm hôm nay, hắn tự tiện xông thẳng vào.” Đầu óc Ly Na nhanh chóng chuyển động, nghĩ xem có cách gì để có thể lừa gạt được Lôi Tư.

“Vậy sao người không lập tức báo cho ta biết chứ? Khi đó ta vẫn còn ở trong Trân Châu Điện.” Nếu như Ly Na lớn tiếng gọi, lập tức Lôi Tư có thể biết Huyền Vũ ở nơi nào, cũng có thể lập tức chạy nhanh tới. Nhưng Ly Na lại không thông báo cho hắn, căn bản là Ly Na không muốn cho hắn biết Huyền Vũ đang ở trong Diễm Hồng Thần Điện.

“Đó... Đó là do hắn bắt cóc ta, làm cho ta không có cách nào thông báo lại cho người được.”

“Vậy sao? Vậy Hồng Di đâu? Chẳng lẽ nàng cũng không thông báo cho Lôi Tư biết ư? Chẳng lẽ nàng cũng bị ta bắt cóc sao? Đừng quên, ta chỉ có một mình thôi.”

Huyền Vũ vô tình đã phơi bày lời nói dối của nàng.

Sắc mặt Ly Na trở nên trắng bệch, hốt hoảng nhìn về phía Lôi Tư, nghĩ ra cách để lấy sự đồng tình của hắn. “Lôi Tư, xin người hãy tin ta, ta vô tội, Huyền Vũ chỉ muốn phá hoại tình cảm của ta đối với người mà thôi.”

“VẬY sao.” Lôi Tư cảm thấy lời nói của Ly Na trước sau càng ngày càng không nhất trí, lại càng có vẻ khả nghi hơn. “VÌ sao hẮN phải làm như vậy.”

“BỜi vì..... BỜi vì hẮN yêu ta.” Ly Na quá căng thẳng nên không biết lựa lời nói, nhưng lời vừa mới mở, nàng cảnh giác mình đã nói sai rồi, lập tức sửa lại ngay: “Ta.... Ý ta nói là hẮN..... HẮN muốn lợi dụng ta để uy hiếp người, ép người giao Mật Nhi ra.”

Ly Na càng nói càng có nhiều sơ hở, lông mày Lôi Tư liền nâng lên, tức giận đẩy Ly Na ra, giận đến tím mặt mà nói:

“NÓi! RỐt cuộc người đã giấu ta chuyện gì? RỐt cuộc người đã đối xử Mật Nhi của ta thế nào?” HẮN nhận định Ly Na có chuyện dối gạt hẮN, nhất định thâm kích năm đó có liên quan đến nàng.

Ly Na không ngờ Lôi Tư lại tức giận như vậy, không kiềm chế được liền bắt đầu run rẩy, trong lòng âm thầm van xin Hồng Di có thể đến nhanh một chút.

“Nàng ấy không nói, hãy để ta nói hộ.” Huyền Vũ vui mừng nhìn về mặt xanh biếc của Ly Na, vui vẻ hướng về phía Lôi Tư, rốt cuộc chuyện cũng được sáng tỏ: “Lôi Tư, có lẽ người không thể biết rõ phạm vi bên trong người quản lý tại đây, có một người của Ma Giới đang ẩn náo tại nơi này!”

“Người của Ma Giới?” Làm sao có thể. Nếu như có người của Ma Giới xâm nhập, hẮN phải sớm biết chuyện này chứ!

Huyền Vũ nói chuyện rất thần bí: “Chính là Hồng di ở trong Diễm Hồng Thần Điện! BỜi vì nàng vẫn ẩn náo tại nơi đó, hơn nữa cũng giấu kín luồng khí của nàng, cho nên người mới không cảm nhận được.”

Lôi Tư nhìn Ly Na, “Thật sao? Hồng Di thật sự là người của Ma Giới?”

“Lôi... Lôi Tư, Hồng Di tuy là người của Ma Giới, nhưng không giống như lời của Huyền Vũ đã nói, nàng đối với người tuyệt không có ác ý.” Ly Na vội vàng vì Hồng Di mà giải thích.

“Đối với Lôi Tư thì không có, nhưng đối với Mật Nhi lại trở thành căm giận, đau khổ.” Huyền Vũ tàn nhẫn chỉ trích nàng, “Nếu như nàng ấy không biến thành hình dáng của ta, sao các người có thể lừa gạt được Lôi Tư? Sao có thể để tự tay Lôi Tư giết chết Mật Nhi? Tất cả việc này không phải là kiệt tác của người và Hồng Di sao?”

“Không phải, chúng ta vốn không muốn làm tổn thương bất cứ kẻ nào, chỉ là người không đúng, người nên lập tức mang Mật Nhi đi, nhưng người lại không có, mới tạo nên thảm kịch ngày đó. Điều này không thể trách ta và Hồng Di được, đó là do người không đúng.”

Trong lời đối thoại của bọn họ, rốt cuộc Lôi Tư đã hiểu rõ tất cả chân tướng sự việc, thì ra đều là do Ly Na cùng Hồng Di giở trò ma quỷ. Hắn tiến lại gần Ly Na, thô bạo nói: “Tất cả nguyên nhân là do người! Người không chỉ phản bội ta, còn mang người của Ma Giới đến, còn bày trò hãm hại Mật Nhi, người thật là làm cho ta thất vọng.”

Tất cả mọi chuyện đã xong rồi, Lôi Tư đã biết. Lòng của Ly Na coi như rơi xuống đáy cốc, không nghĩ tương lai của mình sẽ như thế nào đây. “Lôi Tư, xin người hãy tha thứ cho ta.” Nàng ân hận, nên muốn tiến vào trong lồng ngực của Lôi Tư, van xin hắn tha thứ.

Vậy mà Lôi Tư vừa nhìn thấy nàng đến gần, lập tức lui về phía sau một bước. “Ta không cách nào tha thứ cho người được, bởi vì người đã từng tổn thương Mật Nhi.”

“Lôi Tư.....” Ly Na buồn bã, nàng vừa khóc vừa nói, nàng không cam chịu việc mình bị Lôi Tư vứt bỏ dễ dàng.

Sắc mặt Lôi Tư trở nên lạnh lùng, nhìn chăm chú vào nàng, cũng hướng nhìn Húc Nhĩ, ra lệnh: ‘Húc Nhĩ, bắt lấy Hỏa Yêu Tinh Ly Na.’”

Ly Na bất lực, té xuống đất mà khóc.

“Chẳng lẽ người không nghĩ đến chút tình cảm của ta đã dành hết cho người, bỏ qua cho ta có được không?” Nàng thật sự hối hận, hận sao mình lại yêu một người vô tình như vậy.

Lôi Tư im lặng, thậm chí xoay người đi, không muốn nhìn thấy mặt nàng nữa.

“Dừng tay!”, Trong lúc Húc Nhĩ bắt Ly Na thì Hồng Di liền xuất hiện ngay ở cửa Phong Ngâm Quán, phía sau nàng là các dũng sĩ của Diễm Hồng Thần Điện. “Yêu Tinh Vương, mau buông công chúa Ly Na ra, nếu không thì người hãy chờ nhật xác của Vương phi đi!” Nàng giơ Thủy Tinh Hoa Hồng trong tay lên cao, đe dọa nói: “Thủy Tinh Hoa Hồng đã rơi vào trong tay của ta rồi, sinh mệnh của Vương phi cũng do ta định đoạt.”

Huyền Vũ nhìn thấy Lôi Tư hoảng sợ. Thủy Tinh Hoa Hồng lần trước đã bị Thi Vũ ném thành mảnh vụn, Lôi Tư chuyển nó qua Lục Lâm Điện để bảo quản, sao lại rơi vào trong tay của Hồng Di chứ? Đó không phải đại biểu cho Thi Vũ.....

“Ta đã sai hỏa quái đi giết Vương phi rồi. Yêu Tinh Vương, nếu như người muốn cứu nàng....., hãy nhanh trở về đi.” Hồng Di nói.

Lôi Tư liếc mắt nhìn Huyền Vũ, Huyền Vũ nói: “Lôi Tư, người đi đi, nơi này giao cho ta, bảo đảm nhất định đem Thủy Tinh Hoa Hồng giao cho người thật nguyên vẹn.”

Có được lời hứa của Huyền Vũ, Lôi Tư không trì hoãn nữa, ngân quang chợt lóe sáng, nhanh chóng biến mất.

☆☆☆love. ☆☆☆love. ☆☆☆

Thi Vũ buồn chán, cứ phải đợi ở trong Trân Châu Điện mãi. Ghê tởm nhất là tên Lôi Tư này, một mình chạy đến Phong Chi Cốc chơi, bỏ một mình nàng ở nơi này, còn nói Mai Ly Á xem chừng nàng nữa, hại nàng không thể đi đâu được hết?

“Vương phi, đừng nóng giận, để ta nhờ người gọi Tây Đa Khắc vào có được không?” Mai Ly Á muốn làm cho Thi Vũ vui vẻ.

Nói đến Tây Đa Khắc thì Thi Vũ càng tức hơn, mấy ngày trước hẳn còn la hét là nhàm chán, muốn trở về Thiên Mã Tộc, hiện tại đang quen một cô gái ở Nhân Mã Tộc, mỗi ngày không biết đi chơi ở nơi nào, không hề tới tìm nàng, thiên mã này quả là kẻ trọng sắc khinh bạn.

“Không cần, tìm hẳn tới thì hẳn cũng không có hứng chơi chung với ta.” Thi Vũ không vui nói.

Mai Ly Á có chút khó xử, “Làm sao bây giờ? Hay để ta đưa Vương phi đến vườn hoa đi dạo một chút.”

“Không cần, à..... Ta muốn người đưa ta đến Lục Lâm Điện để thăm quan đi.” Đột nhiên xuất hiện một ý tưởng, Thi Vũ liền nói. Nàng đến Yêu Tinh Giới này đã lâu như vậy, vẫn không có cơ hội nào tốt để nhìn hết toàn cảnh ở Lục Lâm Điện cả.

“Nhưng mà, cái này..... Cái này thì nhất định phải có sự đồng ý của vương mới được.”

“Nhưng mà bây giờ hẳn không có ở đây! Đi thôi, chúng ta chỉ cần nhìn một chút là sẽ trở lại ngay!” Thi Vũ kéo Mai Ly Á đi ra ngoài. Vừa

bước ra khỏi cửa cung điện, họ ngậy ngấn cả người, bởi vì bên ngoài cung đang có một người toàn thân đỏ rực, một quái vật nửa người nửa bò.

Mai Ly Á dùng thân mình che chắn ở trước mặt của Thi Vũ. Yêu Tinh Vương không có ở đây, bất luận thế nào nàng cũng phải bảo vệ Vương phi. Nàng vừa dụng âm để kêu cứu, vừa muốn trì hoãn thời gian để nói chuyện với quái vật. “Người là ai? Đến đây để làm gì?”

“Mục tiêu của ta là cô gái Nhân Giới này, chỉ cần người tránh ra, ta tuyệt đối không làm tổn thương người.” Thanh âm Hỏa quái cất lên lạnh lẽo.

“Vậy sao? Ta phụng mệnh bảo vệ Vương phi, sao có thể để cho người làm tổn hại nàng chứ!” Mai Ly Á không có ý định rời đi.

Thi Vũ thấy Mai Ly Á trung thành như vậy làm nàng rất cảm động, nhưng nàng lại không thể để cho nàng ấy bị tổn thương được, cho nên đẩy Mai Ly Á ra khỏi tầm hướng của hắn, đứng trước mặt nói. “Mai Ly Á, người đi đi! Quái vật này đến tìm ta, không liên quan gì người hết.”

Mai Ly Á thấy hành động của Thi Vũ mà giật mình, nàng không nghĩ Vương phi sẽ từ bỏ tánh mệnh để bảo vệ mình. “Vương phi, người yên tâm, ta đã gọi binh sĩ bên ngoài đến cứu, bọn họ sẽ tới ngay lập tức.”

Nàng nhỏ giọng nói, nhưng vẫn bị Hỏa quái nghe được, hắn cười ha ha. “Yêu Tinh Vương cùng Tứ Đại Hộ Pháp sứ giả đều không có ở đây, người cho rằng đám binh lính kia có thể làm khó được ta sao?”

Lúc này, bốn phương tám hướng vọt ra nhiều binh lính.

“Mặc dù biết rõ không thể địch lại, nhưng vì bảo vệ Vương phi, chúng ta cũng phải liều chết để tác chiến với người.” Mai Ly Á vừa nói vừa ra lệnh cho thập binh ở cửa động thủ.

Binh Lính cầm lợi khí xông về Hỏa quái, nhưng Hỏa quái rất là đáng sợ, chỉ thấy miệng hăn phun ra Liệt Hỏa, trong nháy mắt nửa số binh lính đều bị chết cháy, những binh sĩ không bị chết cháy thì cũng bị đả thương nghiêm trọng.

Thi Vũ cùng Mai Ly Á trong lòng kêu lên hồng hét, xem ra lần này chạy trời cũng không khỏi rồi. Mắt thấy miệng của Hỏa quái lại mở to, hướng về phía họ phóng hỏa. Đột nhiên, Thi Vũ nhớ tới bùa hộ thân ở ngực, nàng vội vàng lấy xuống, mặt ngó về phía cột lửa mà Hỏa quái đang phun tới.

Bùa hộ thân quả nhiên hữu dụng, cột lửa bị bùa hộ thân chặn lại tạo thành vòng sáng.

“Cũng may, có bùa hộ thân của Lôi Tư ở đây.” Thi Vũ thấy bùa hộ thân hữu dụng, cả đám liền hô to một lúc.

Ai ngờ khi bọn họ vừa mới nói xong, hỏa quái liền tiến đến gần họ, đưa tay cướp lấy bùa hộ mệnh.

Thi Vũ thấy hăn cả gan dám chạm đến bùa hộ thân của Lôi Tư, lập tức lên tiếng cảnh báo: “Chờ một chút, người không được đụng vào nó. Không có phong ấn của Yêu Tinh Vương, người chạm vào thì thân thể sẽ bị đả thương nghiêm trọng, thối rữa mà chết.”

“Vậy sao? Ta không sợ lửa, căn bản nó không thể đả thương ta được.” Hỏa quái không tin liền cướp bùa hộ mệnh trong tay của Thi Vũ, chợt cảm thấy một luồng khí nóng từ trên tay nhanh chóng lan tràn đến tim thật nhanh, hăn lập tức vứt bỏ bùa hộ mệnh trên thảm cỏ, từ trong miệng liền nói: “Không thể nào, không thể nào! Ta là Hỏa quái, làm sao lại bị lửa đốt chứ?” Nhưng cảm giác khắp thân thể bị đốt cháy là thật, làm cả ngũ phủ lục tạng đều bị tổn thương đau đớn.

Mai Ly Á vừa nhìn thấy Thi Vũ muốn nhặt lại bùa hộ mệnh mà Hỏa quái đã vứt bỏ, lập tức lên tiếng ngăn cản: “Vương phi cẩn thận, không nên nhặt nó lên, A! Nguy hiểm!”

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi, Hỏa quái dùng cánh tay còn lại ra sức đánh trên lưng của Thi Vũ, Thi Vũ cảm thấy cảm giác đau đớn một lúc, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Lúc này Lôi Tư liền chạy đến, nhìn thấy tình cảnh diễn ra mà kinh hoàng. Hỏa quái vừa nhìn thấy Yêu Tinh Vương trở lại, hồng quang chợt lóe sáng lập tức mà chạy trốn, lại bị húc vào trong cầu vòng của bảo kiếm Lôi Tư vung lên, chém thành từng mảnh nhỏ, Hỏa quái kêu lên thảm thiết không còn cơ hội nào nữa, biến thành bụi mù biến mất.

“Thi Vũ!” Lôi Tư lo lắng chạy về phía người đang ngã trên mặt đất, nữ nhân đã bất tỉnh nhân sự. Hắn tự tay dò xét, cũng may, mặc dù hơi thở còn rất yếu nhưng vẫn có thể cứu được.

“Mai Ly Á, đến ngay chỗ trưởng lão Hoa Yêu Tinh mau lên.” Lôi Tư vội ra lệnh cho Mai Ly Á.

Mai Ly Á không dám chần chừ, lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Lôi Tư thận trọng ôm Thi Vũ trở về Trân Châu Điện, trong lòng không ngừng cầu xin, hi vọng Huyền Vũ có thể đem Thủy Tinh Hoa Hồng bình yên trở về.

☆☆☆love. ☆☆☆love. ☆☆☆

Thi Vũ đã ngủ mê man năm ngày rồi, trong năm ngày nay Lôi Tư cứ ở bên cạnh giường chăm sóc tỉ mỉ, một bước cũng không dám rời đi, sợ khi nàng tỉnh dậy, sẽ không nhìn thấy hắn.

“Có lẽ ta đã sai rồi, ta nên đáp ứng yêu cầu của nàng, đem pháp lực trả lại cho nàng, nói không chừng nàng sẽ không bị tổn thương đến như vậy.” Lôi Tư liền tự trách bản thân.

“Chuyện này không liên quan tới người, Ly Na đã sớm tính toán rồi, chuyện xảy ra chỉ là sớm hay muộn mà thôi.” Huyền Vũ an ủi hẳn, “Hiện tại quan trọng nhất là hãy tìm phương pháp gì có thể làm cho Thi Vũ tỉnh lại.”

Nhắc tới Ly Na, Lôi Tư càng tự trách mình hơn. Do mình một lúc phong lưu, làm hại cả Mật Nhi cùng Ly Na. Lôi Tư biết Ly Na yêu mình, nàng đã yêu quá sâu đậm nên đã bị lòng đố kỵ che hết lương tâm.

“Huyền Vũ, Ly Na và Hồng Di đâu?”

“Ta đã thay người xử trí các nàng, ta đã đem Ly Na cùng Hồng Di trực xuất khỏi Yêu Tinh Giới, vĩnh viễn không cho các nàng được trở về nữa.”

Lôi Tư gật đầu một cái, đây là quyết định tốt nhất, bởi Ly Na biến thành như vậy làm cho hẳn càng khó chối bỏ tội lỗi của mình, cho nên không thể tổn thương nàng được, để cho nàng có một con đường sống là tốt rồi. Hồng Di đâu? Nàng ta chính là người không thể tha thứ nhất trong chuyện này. “Người để cho Hồng Di chạy mất, không sợ nàng trở về Ma Giới, gây nhiễu loạn ở Bắc Chi Giới sao?”

Huyền Vũ cười đắc ý, “Nàng ta vĩnh viễn không thể tác quái nữa, bởi vì ta đã phế bỏ ma lực của nàng, hơn nữa đã thông báo cho Ma Giới phải rút lui vào sáng hôm nay, cho nên hiện tại Ma Giới cũng đang truy nã nàng, lúc này nàng giống như con chuột chạy qua đường, nên mang theo Ly Na đi cùng, sợ rằng đã phải nếm mùi đau khổ.”

“Điều này chứng tỏ hai người bọn họ không còn cách nào có thể đặt chân trở lại Yêu Tinh Giới và Ma Giới sao? Các nàng đó định đi đến đâu chứ?” Lai Đốn nhìn có chút hả hê nói.

“Ta nghĩ ngoại trừ Thiên Giới, cũng chỉ còn có Nhân Giới thôi.” Khắc Ân ở một bên cũng tham gia náo nhiệt. Thế mới biết rằng ông trời muốn trừng phạt Ly Na đến thế nào rồi, bởi cho tới bây giờ nàng vẫn không thích người ở Nhân Giới, còn xem thường loài người yếu ớt kia nữa chứ.

Xem ra bình thường ở Nhân Giới đã có tiểu yêu tinh bướng bình là Toa Toa, lại thêm Hỏa Yêu Tinh Ly Na chuyên lòng đố kỵ, cùng với Hồng Di lòng đầy quỷ kế, đúng là không thể sống an nhàn nữa rồi.” An Đáp nói, vì lo cho Nhân Giới mà cảm thấy bất an.

Huyền Vũ giống như một tù binh đi tới chỗ Thi Vũ, bắt mạch cho nàng, tất cả biểu tượng của mạch đều bình thường, rốt cuộc là nguyên nhân gì lại khiến cho nàng cứ ngủ mê man không tỉnh dậy?

Hoa Yêu Tinh trưởng lão cũng thấy khó tin, lắc đầu một cái, không tự chủ liền lẩm bẩm: “Sao lại không tỉnh chứ? Ngoại thương thì ta đã giúp nó rồi, Thủy Tinh Hoa Hồng cũng đã được Huyền Vũ đoạt trở lại với hình dáng nguyên vẹn, không có lý do gì mà Vương phi lại bất tỉnh cả! Trừ phi là.....

“Trừ phi cái gì?” Huyền Vũ cùng Lôi Tư vội vàng hỏi.

“Trừ phi nó gặp phải cơn ác mộng, nên vẫn cứ ngủ suy trong mộng không có cách nào tỉnh lại được.” Trưởng lão nói ra mỗi nghi ngờ trong lòng.

VƯƠNG PHI CỦA YÊU TINH

VƯƠNG

Trúc Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 21

“Ác mộng?” Lôi Tư lẩm bẩm nhưng lời trưởng lão đã nói. Nếu quả là ác mộng, chỉ có thể dựa vào chính bản thân của Thi Vũ mà thôi.

“Xem ra chỉ có thể dùng phương pháp kia thôi.” Huyền Vũ như có điều do dự, nhìn chăm chú vào Lôi Tư.

Lôi tư hiểu ý liền gật đầu một cái, hãnh hiếu Huyền Vũ đang ám chỉ điều gì, “Nếu như đây là biện pháp duy nhất, ta đồng ý giúp Thi Vũ tỉnh giấc mộng kia, để cho nàng có năng lực đối kháng lại ác mộng.”

Huyền Vũ rất có nghĩa khí, liền nói: “Người yên tâm, ta cũng sẽ dốc hết toàn lực để giúp người trấn định.”

☆☆☆love. ☆☆☆love. ☆☆☆

Thi Vũ cảm thấy mình bị một bọt khí ấm áp bao quanh, rất có cảm giác an toàn, cũng rất thoải mái, giống như đang ở trong tử cung của mẹ, làm cho nàng không muốn đi ra ngoài. Một âm thanh từ nơi xa xôi truyền đến _____

“Thi Vũ, mau tỉnh lại đi! Thi Vũ, mau tỉnh lại.”

Là giọng của Lôi Tư, Thi Vũ vui mừng nhìn chung quanh, muốn nhìn thấy giọng nói của chủ nhân một chút.

“Đừng để ý đến hấn Thi Vũ, đây chỉ là những điều do con tưởng tượng ra, con không thể đi ra ngoài nữa, thế giới bên ngoài tràn đầy hiểm ác khó lường, nếu đi ra ngoài con sẽ lại chịu nhiều đau khổ.” Một giọng nói ôn hòa quen thuộc cứ vang lên ở vành tai của Thi Vũ, giống như giọng của mẫu thân nàng, Giang Anh.

“Mẹ, là người sao? Người đang nói chuyện sao?” Thi Vũ đứng lên, ngược nhìn theo hướng giọng phát ra.

Một bóng người quen thuộc đi từ trong bóng tối đi ra, Thi Vũ liền nhận ra được mẫu thân dưỡng dục hai mươi năm của mình, nàng phấn khởi muốn chạy về phía bà, đột nhiên có một cánh tay bắt lấy nàng kéo lại.

“Sau khi tạm biệt, người đó không phải là mẫu thân của người, đó là ác mộng.” Lôi Tư nắm Thi Vũ thật chặt, không để cho nàng đến gần Giang Anh.

Gương mặt Giang Anh vốn hiền lành dịu dàng, đột nhiên vì có xuất hiện của Lôi Tư liền trở nên dữ tợn. “Ghê tởm, tên Yêu Tinh Vương, sao người lại phá hư chuyện tốt của ta?”

Lôi Tư hừ lạnh một tiếng, “Ác mộng to gan, người biết ta là Yêu Tinh Vương, còn không mau rời đi nhanh, chẳng lẽ định chờ ta ra tay sao?”

Nghe Lôi Tư đe dọa, ác mộng dao động, khi hấn đang do dự thì Lôi Tư rút ra húc cầu vòng bảo kiếm, ánh hồng quang rực rỡ chiếu sáng làm ác mộng lui bước liên tục, cuối cùng đành phải nuốt hận nói một câu: “Yêu Tinh Vương, ta sẽ nhớ kỹ việc này.” Liền biến mất không còn tung tích.

☆☆☆love. ☆☆☆love. ☆☆☆

Hôm đó khi Thi Vũ tỉnh lại thì nhớ lại tất cả chuyện kiếp trước, cũng khôi phục lại tất cả pháp lực, nhưng trong lòng nàng lại không buồn bực, bởi vì nàng hiểu được rằng hai mươi năm kia là nàng đang nằm trong

mộng, năm đó Lôi Tư và Huyền Vũ đánh nhau đã giết lầm mình trong mộng, nhất là năm đó Lôi Tư không tin tưởng nàng, nên đã đối xử với nàng lạnh lùng vô tình, những thứ đó đều làm cho nàng vô cùng đau lòng.

Thi Vũ tự giam mình trong Trân Châu Điện đã mấy ngày rồi, nàng không cho Lôi Tư bước vào Trân Châu Điện dù là một bước, cho nên mỗi ngày Lôi Tư chỉ có thể đứng lưỡng lự ở ngoài điện. Hy vọng có thể nhìn thấy Thi Vũ dù chỉ một lần, nhưng Thi Vũ lại không muốn đi ra ngoài gặp hẳn.

“Người ngồi ở trong này thì rất ưu nhàn, còn kẻ ở bên ngoài kia thì lo đến mức như kiến bò trên chảo nóng, một khắc cũng không yên lòng được.” Huyền Vũ đùa giỡn, nói. Từ khi Thi Vũ giam mình trong Trân Châu Điện, Huyền Vũ thường mang theo Nhã Các đến tìm nàng để nói chuyện phiếm, để giết thời gian.

“Đáng đời hẳn! Ai biểu hẳn cứ cuồng vọng tự đại, tuyệt đối không nghe người ta giải thích, hại ta thiếu chút đã mất mạng trong tay hẳn rồi.” Thi Vũ không vui.

Bất đắc dĩ Huyền Vũ lắc đầu một cái, trí nhớ cùng pháp lực của Mật Nhi đã khôi phục lại, nhưng bản tính dịu dàng uyển chuyển xúc cảm của nàng lại không hề khôi phục lại như lúc đầu. Tính Thi Vũ quật cường kia, xem ra cuộc sống của Lôi Tư sau này sẽ phải chịu đựng dài dài.

“Nhưng mà Vương phi, lúc ấy Yêu Tinh Vương chỉ là bị trúng kế, người nên cho hẳn thêm một cơ hội.” Nhã Các có ý tốt khuyên nhủ, nàng cũng không quên ơn nghĩa của Lôi Tư, ngàn vạn lần ơn nghĩa.

“Chuyện này không liên quan Lý Na, hẳn hoàn toàn không tin ta, mặc cho người khác tác quái tác quái, hẳn lại không tin lão bà của mình, huynh đệ của mình, mới có thể trúng mưu kế của người khác.” Nghĩ tới năm đó ta đã cầu xin hẳn tha thứ như thế nào, giờ lửa giận cứ cháy bùng bùng trong

lồng ngực của Thi Vũ, căn bản hẳn không nghe lời giải thích của nàng, đơn giản hẳn chỉ cần xem nàng là nữ nhân lăng lợ.

“Đúng! Đúng! Đúng! Đây là trừng phạt đúng tội của hẳn.” Huyền Vũ vỗ tay phụ họa. Hẳn không phải là quân tử, cho nên còn chưa hoàn toàn quên hết thù hận năm đó, hẳn tán thành Thi Vũ dạy dỗ hẳn. “Ai biểu hẳn chỉ lo phong lưu, không cho người khác đa tình.”

Nhã Các xông mạnh vào hẳn một cái, muốn hẳn đừng quên Lôi Tư nhờ hẳn giúp đỡ. Mặt nàng nhìn Thi Vũ, nói tiếp: “Chuyện cũng đã qua hai mươi năm, Yêu Tinh Vương cũng đã hiểu rõ sai lầm, người hãy tha thứ cho hẳn.”

“Không có cửa đâu, trừ phi....” Thi Vũ nhìn Huyền Vũ cười nhe răng ra một cái.

Nhất thời chuông báo động của Huyền Vũ vang lớn lên, dự cảm không tốt liền nhanh chóng xông thẳng lên đầu.

☆☆☆love. ☆☆☆love. ☆☆☆

Hôm đó khi Thi Vũ tỉnh lại thì nhớ lại tất cả chuyện kiếp trước, cũng khôi phục lại tất cả pháp lực, nhưng trong lòng nàng lại không buồn bực, bởi vì nàng hiểu được rằng hai mươi năm kia là nàng đang nằm trong mộng, năm đó Lôi Tư và Huyền Vũ đánh nhau đã giết lầm mình trong mộng, nhất là năm đó Lôi Tư không tin tưởng nàng, nên đã đối xử với nàng lạnh lùng vô tình, những thứ đó đều làm cho nàng vô cùng đau lòng.

Thi Vũ tự giam mình trong Trân Châu Điện đã mấy ngày rồi, nàng không cho Lôi Tư bước vào Trân Châu Điện dù là một bước, cho nên mỗi ngày Lôi Tư chỉ có thể đứng lưỡng lự ở ngoài điện. Hy vọng có thể nhìn thấy Thi Vũ dù chỉ một lần, nhưng Thi Vũ lại không muốn đi ra ngoài gặp hẳn.

“Người ngồi ở trong này thì rất ưu nhân, còn kẻ ở bên ngoài kia thì lo đến mức như kiến bò trên chảo nóng, một khắc cũng không yên lòng được.” Huyền Vũ đùa giỡn, nói. Từ khi Thi Vũ giam mình trong Trân Châu Điện, Huyền Vũ thường mang theo Nhã Các đến tìm nàng để nói chuyện phiếm, để giết thời gian.

“Đáng đời hãn! Ai biểu hãn cứ cuồng vọng tự đại, tuyệt đối không nghe người ta giải thích, hại ta thiếu chút đã mất mạng trong tay hãn rồi.” Thi Vũ không vui.

Bất đắc dĩ Huyền Vũ lắc đầu một cái, trí nhớ cùng pháp lực của Mật Nhi đã khôi phục lại, nhưng bản tính dịu dàng uyển chuyển xúc cảm của nàng lại không hề khôi phục lại như lúc đầu. Tính Thi Vũ quật cường kia, xem ra cuộc sống của Lôi Tư sau này sẽ phải chịu đựng dài dài.

“Nhưng mà Vương phi, lúc ấy Yêu Tinh Vương chỉ là bị trúng kế, người nên cho hãn thêm một cơ hội.” Nhã Các có ý tốt khuyên nhủ, nàng cũng không quên ơn nghĩa của Lôi Tư, ngàn vạn lần ơn nghĩa.

“Chuyện này không liên quan Lý Na, hãn hoàn toàn không tin ta, mặc cho người khác tác quái tác quái, hãn lại không tin lão bà của mình, huynh đệ của mình, mới có thể trúng mưu kế của người khác.” Nghĩ tới năm đó ta đã cầu xin hãn tha thứ như thế nào, giờ lửa giận cứ cháy bùng bùng trong lồng ngực của Thi Vũ, căn bản hãn không nghe lời giải thích của nàng, đơn giản hãn chỉ cần xem nàng là nữ nhân lăng lợ.

“Đúng! Đúng! Đúng! Đây là trừng phạt đúng tội của hãn.” Huyền Vũ vỗ tay phụ họa. Hãn không phải là quân tử, cho nên còn chưa hoàn toàn quên hết thù hận năm đó, hãn tán thành Thi Vũ dạy dỗ hãn. “Ai biểu hãn chỉ lo phong lưu, không cho người khác đa tình.”

Nhã Các xông mạnh vào hãn một cái, muốn hãn đừng quên Lôi Tư nhờ hãn giúp đỡ. Mặt nàng nhìn Thi Vũ, nói tiếp: “Chuyện cũng đã qua hai

mười năm, Yêu Tinh Vương cũng đã hiểu rõ sai lầm, người hãy tha thứ cho hần.”

“Không có cửa đâu, trừ phi....” Thi Vũ nhìn Huyền Vũ cười nhe răng ra một cái.

Nhất thời chuông báo động của Huyền Vũ vang lớn lên, dự cảm không tốt liền nhanh chóng xông thẳng lên đầu.

☆☆☆love. ☆☆☆love. ☆☆☆

“Không Xong rồi, Vương phi đã mất tích! Vương phi đã mất tích rồi.” An Đáp gần như phát điên xông thẳng vào Lục Lâm Điện, chạy thẳng tới thư phòng của Lôi Tư.

Lôi Tư cùng Khắc Ân, Lai Đốn, Húc Nhĩ nghe được lời quái lạ của An Đáp, không hện mà nhìn về phía cửa.

“vương, không thấy Vương phi Thi Vũ đâu hết.” An Đáp giơ tờ giấy trên tay, lo lắng nói.

Đang xử lý chánh sự, Lôi Tư từ bàn đọc sách liền nhảy dựng lên, nhanh chóng đi tới trước mặt của An Đáp, đoạt lấy tờ giấy trên tay của hần, nhưng khi hần nhìn thấy nội dung của bức thư làm cho cả người hần liền sửng sờ. Đây là vật gì?

Trên tờ giấy kia vẽ một đôi nam nữ đang đứng ở trên mả tuyết, nam chỉ vào ánh trăng trong bầu trời, không biết nhìn nữ nhân nói nhỏ những gì, nữ nhân còn lại có vẻ mặt rất mong đợi.

Lôi Tư trừng mắt nhìn bức họa này. Rốt cuộc Thi Vũ muốn diễn đạt cái gì? Sao hần xem mà không hiểu chút nào!

“vương, người xem có hiểu ý của Vương phi không?” Lai Đốn tò mò hỏi.

“Nhìn hiểu mới là lạ!” Lôi Tư tức giận nói, đem tờ giấy giao cho Khắc Ân.

“Không biết nha đầu này đang âm mưu nghĩ cái quái gì nữa.”

Khắc Ân nhìn chăm chăm bức vẽ, nhìn thật lâu vẫn không đoán ra được ý của nó. “Không lẽ Vương phi muốn vương đi hái ánh trăng trên bầu trời cho nàng à.”

An Đáp không cho là như vậy, liền lắc đầu một cái, “Ta không nghĩ là vậy, có lẽ Vương phi muốn cùng vương cử hành một buổi hôn lễ trên mặt tuyết này đó.”

Mọi người một lời, mỗi câu suy đoán, chỉ có Húc Nhĩ yên lặng đứng ở một bên.

Lôi Tư không có dự định lãng phí thời gian cho việc suy đoán nhầm chán này, hẳn quyết định sử dụng pháp lực, nhìn thấu hành tung của Thi Vũ. Nhưng thật không ngờ, Thi Vũ dường như biến mất khỏi Yêu Tinh Giới, căn bản không thể tìm thấy một chút hơi thở của nàng.

“Sao lại như vậy?” Lôi Tư không thể tin, “Nàng đã biến mất, khắp nơi đều không

có bóng dáng của nàng, sao có thể như vậy?”

Bốn người Khắc Ân cùng nhìn nhau một cái, bọn họ đều biết pháp lực của Yêu Tinh Vương vô biên như vậy, căn bản Thi Vũ không thể rời khỏi Yêu Tinh Giới, cho dù có rời đi thì theo thời gian này thì người giám sát cũng phải phát giác mới phải, nhưng vì sao không có người đến hồi báo chứ?

“Có lẽ đã có người giúp nàng rời khỏi Yêu Tinh Giới cũng không chừng.” An Đáp suy đoán.

Những lời này đã nhắc nhở Lôi Tư, hần vội hỏi Lai Đốn. “Tóm lại người có thấy Huyền Vũ đi đâu không?”

Lai Đốn suy nghĩ một chút, “Không có, giống như vào ngày hôm qua, thấy hần đi gặp Vương phi, sau đó không còn nhìn thấy hần nữa.”

“A! Nói không chừng bức tranh này có ý nói là Vương phi muốn cùng Huyền Vũ đến Bắc Chi Giới để kết hôn.” An Đáp đột nhiên nói. Hần đem tờ giấy mở ra trước mặt mọi người, “Vương phi vẽ một nam một nữ, nhất định là chỉ nàng cùng với Huyền Vũ, mà đất toàn là tuyết, không phải là cảnh sắc ở Bắc Chi Giới sao.”

Vừa nghe hần nói như vậy, tất cả mọi người cảm thấy rất hợp lý.

Mặt rồng anh tuấn của Lôi Tư lập tức phủ đầy vẻ lo lắng. “Ghê tởm, tên Huyền Vũ này! Nếu hần thật sự dám động vào Thi Vũ, ta nhất định ta sẽ để cho hần biến mất khỏi thế gian này.”

☆☆☆love. ☆☆☆love. ☆☆☆

“Hắc _____ Xi _____” Huyền Vũ ở Bắc Chi Giới, trong Băng Ngân Thần Điện, đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh hướng về phía mình, không chịu được liền rùng mình một cái. “Nhất định là tiểu tử Lôi Tư kia đang nguyện rửa ta.”

Hần không nghĩ rằng sau khi Mật Nhi sống trở lại, gây ra nhiều khó khăn như vậy. Ngày đó hần thỉnh cầu Lôi Tư vào trong Trâm Châu Điện để khuyên nhủ Thi Vũ, nào biết nàng nói rõ ra điều kiện tha thứ cho Lôi Tư là muốn hần dùng biện pháp gạt Lôi Tư để đưa nàng ra khỏi điện, mang nàng đến Bắc Chi Giới. Nếu để cho Lôi Tư biết, như vậy cũng được sao, Lôi Tư không lộ ra hần mới là lạ.

Chỉ là Lôi Tư rất đáng sợ, Thi Vũ còn đáng sợ hơn, nàng dám uy hiếp hẳn nếu không mang nàng đi, nàng sẽ nhờ Lôi Tư lấy hết công việc của Ngân Lang đi, để cho hẳn phải ở Bắc Chi Giới thực hiện nghĩa vụ của mình. Vậy là, mỗi ngày Huyền Vũ phải nghĩ mọi cách để xử lý những thứ công văn còn cao hơn người kia, không có lý do gì mà không nổi hết da gà, hẳn liền nhanh chân nhanh tay gật đầu đồng ý.

“Người trốn không được lâu đâu, Lôi Tư sẽ nhanh chóng nghĩ rằng ta đã dẫn người đi.” Huyền Vũ nhắc nhở Thi Vũ.

Thi Vũ thờ ơ, nhún vai, “Ta muốn hẳn làm như vậy.”

“Cái gì?” Đáp án này làm cho Huyền Vũ vượt ra ngoài khả năng suy đoán của mình. “Vậy sao người buộc ta đưa người đi chứ?” Thi Vũ đang làm cái quái quỷ gì vậy?

“Nếu như không làm như vậy, ta không biết phải chờ đến năm nào tháng nào thì Lôi Tư mới có thể thực hiện lời hứa của hẳn.”

“Thư đó nói gì? Có thể cho ta biết không?” Lòng hiếu kỳ của Huyền Vũ lại dâng lên nhanh chóng.

“Dĩ nhiên có thể.” Thi Vũ nói hùng hồn, “Chỉ cần đợi Lôi Tư tới thì sẽ rõ.”

Vẫn chưa chịu nói. Huyền Vũ thất vọng, hẳn biết không có chuyện tốt như vậy. “Đừng quên cam kết của người, có thể giải thích rõ cho Lôi Tư biết, chớ hại ta lại mất đi một người bạn tốt.”

“Biết rồi, Lôi Tư sao người huynh đệ tốt như người, ta cũng vui mừng thay cho hẳn. Ta sẽ nói cho Lôi Tư biết, nhờ hẳn tác thành hôn sự cho người cùng Yêu Tinh Nhã Các.”

Huyền Vũ cười xấu hổ, “Ta thật không biết rằng ở bên cạnh mình có một người tốt như vậy, lại còn đi tìm khắp nơi, nhất định sau này ta sẽ đối xử với nàng thật tốt.”

“Biết là tốt. Trừ lần đó ra, sau này người sẽ được sống yên bình trở lại, thực hiện nghĩa vụ chủ nhân ở Bắc Chi Giới.” Từ bên ngoài, vừa lúc Ngân Lang trở về thì nghe được lời nói của Huyền Vũ, thuận miệng phát ra.

Huyền Vũ kêu thảm một tiếng, hết lão thái bà lại tới đệ đệ này đến đệ căn nhẫn rồi? “Ngân Lang, người xem ta đưa ai trở về đây.” Huyền Vũ vội chuyển đề tài, chỉ vào Thi Vũ đang đứng bên cạnh.

“Ta thấy rồi, là Mật Nhi sao! Mật Nhi, thật vui vì người đã trở lại.” Ngân Lang nhiệt liệt nắm lấy tay của Thi Vũ. Trước kia hẳn cùng với Huyền Vũ tham gia mấy lần tế thiên mã, cho nên đã từng thấy qua mặt Mật Nhi vài lần, hai người ở chung cũng không tệ lắm.

“Hiện tại không được gọi nàng là Mật Nhi, bằng không Yêu Tinh Vương sẽ tức giận, phải gọi nàng là Thi Vũ.” Huyền Vũ ở bên cạnh nói.

“Thi Vũ?” Ngân Lang ở Bắc Chi Giới, ít quan tâm đến chuyện bên ngoài, cho nên chuyện của Thi Vũ hẳn cũng không biết.

“Sao phải gọi nàng là Thi Vũ? Ta thấy cái tên Mật Nhi nghe rất êm tai mà.”

“Bởi vì Mật Nhi đại biểu cho quá khứ, còn Thi Vũ đại biểu cho hiện tại.” Thi Vũ cười tủm tỉm giải thích, nàng càng muốn giải thích càng làm cho Ngân Lang càng trở nên mơ hồ thêm.

“Thôi đi, hôm nào ta sẽ giải thích cho người chuyện này, hiện tại tìm biện pháp để trốn đi thì quan trọng hơn.” Huyền Vũ kéo Ngân Lang đi ra ngoài, bởi vì hắn phát giác nguy cơ tìm ẩn nguy hiểm đã đến gần.

Thật sự Ngân Lang không hiểu hai người kia đang làm gì, cảm thấy không vui liền nói: “Ca, rốt cuộc các người đang diễn xiếc gì vậy. Không cần nói cho ta biết, các người đang sợ kẻ địch đến.”

Huyền Vũ cười bi thảm một tiếng, “Thật thông minh, người nói đúng rồi. Có một nhân vật siêu cấp đang đến đây, chúng ta phải trốn đi thật nhanh, để tránh bão lớn xui xẻo đang kéo đến.” Nói xong liền kéo gương mặt hồ nghi của Ngân Lang hồ nghi đi, nhanh chóng biến mất.

Huyền Vũ cùng Ngân Lang biến mất, Lôi Tư liền xuất hiện, gương mặt hăn vẫn rất tức giận, dường như đang muốn tìm người để đánh một trận.

Hăn nhìn thấy trong Bể Ngân Thần Điện to lớn như vậy, nhưng lại chỉ có một mình Thi Vũ, không có tên Huyền Vũ, mày rậm không vui liền nâng lên. “Tiểu tử Huyền Vũ kia, lại làm rùa rút đầu rồi sao! Mỗi lần có chuyện, là trốn vào trong hang, chủ nhân của Bắc Chi Giới là thế này à.”

“Không phải hăn, mà chính là người?” Thi Vũ tức giận, chống đối lại hăn.

“Người còn dám bình vực cho hăn?”

“Tại sao không dám? Chính ta cầu xin hăn dẫn ta tới, nếu không làm vậy, làm sao có thể mời người tới chứ.”

Lôi Tư sững sốt, đến gần bên cạnh nàng nhìn chăm chú. “Lời này có ý gì?”

“Có ý gì?” Thi Vũ không vui, nhìn chăm chăm vào trần nhà, “Không phải ta đã để lại bức họa cho người rồi sao??” Sao người lại phản ứng chậm như vậy, thật là ngu ngốc.

Hai hàng lông mày Lôi Tư liền nhíu lại, giơ tay lên, bức tranh lập tức liền xuất hiện trong tay hắn. “Người nói bức tranh vẽ quái quỷ này ư.” Hắn giơ trang giấy trong tay lên. “Rốt cuộc người vẽ cái gì đây? Căn bản ta xem không chẳng hiểu.”

“Sao lại như vậy?” Thi Vũ tức giận đoạt lấy tờ giấy. Những người này thật không có tế bào nghệ thuật, nàng vẽ giỏi như vậy, sao chẳng có ai hiểu. “Không biết ư! Rõ ràng quá mà!”

“Rõ ở chỗ nào?” Lôi Tư nhô đầu ra, nhìn bức vẽ trong tay Thi Vũ.

Thi Vũ chỉ vào củ gừng trong vầng trăng sáng kia, “Ta đây không phải nói với người! Người từng hứa khi ta còn là Mật Nhi, sẽ cùng ta trải qua tuần trăng mật gì đó sao?”

“Hứa ư?” Lôi Tư cúi đầu hồi tưởng thật kỹ. Không có! Hắn không có đáp ứng Mật Nhi chuyện gì, chỉ có..... A! Lôi Tư cầm lấy bức vẽ trong tay Thi Vũ, cẩn thận nhìn một lần nữa, rốt cuộc đã biết Thi Vũ vẽ cái gì rồi.

“Người nói ta từng đáp ứng dẫn người tới Bắc Chi Giới để xem thế giới màu bạc sao?”

“Hiện tại trí tưởng tượng của người đã dậy rồi!” Thi Vũ cười nhìn gần hắn, “Nếu như ta không dùng phương pháp này, sợ rằng đợi thêm hai mươi năm nữa người cũng sẽ không nhớ đến, cho nên ta phải nghĩ biện pháp xin Huyền Vũ dẫn ta tới đây. Nói đến việc này, người phải cảm ơn lòng tốt của Huyền Vũ.”

Theo ngân quang chợt lóe , Huyền Vũ cùng Ngân Lang xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Cám ơn thì không dám, chỉ cầu xin người về sau không có chuyện gì là được rồi, đừng giơ bảo kiếm húc cầu vồng lên tìm đuổi giết ta khắp nơi là tốt rồi.” Huyền Vũ cười nói.

“Người còn dám nói! Nếu như không phải người ở bên kia gây rối loạn, sao Thi Vũ và ta lại có nhiều chuyện đau khổ như vậy? Nói đi nói lại còn phải do người gây ra sao.” Lôi Tư cảm rằm nói, trong lòng vẫn cảm thấy không nên sơ suất với mỗi giao hữu này.

“Yêu Tinh Vương, xin hãy yên tâm, ca ca ta sẽ không bao giờ phát tình lung tung nữa, hẳn đã quyết định, tin rằng không bao lâu nữa người và Vương phi có thể uống rượu mừng của ca ca ta rồi.” Ngân Lang cao hứng nói. Hẳn mong chờ gánh nặng trên vai của mình cuối cùng cũng có thể được tháo xuống, đến lúc đó có thể nhẹ nhõm đi du lịch mọi nơi rồi.

Lôi Tư trở nên hoang mang, “Rượu mừng? Sao ta không biết Huyền Vũ đã có đối tượng chứ?”

Thi Vũ khẽ đẩy hẳn xuống, “Chính là Phong Yêu Tinh Nhã Các đó! Người không nhận ra bọn họ yêu nhau sao? Người không tán thành, hay cố ý giả vờ ngu ngốc vậy.”

Nói đùa, làm sao không tán thành! Chỉ cần Huyền Vũ kết hôn, thì sau này có thể sống yên ổn rồi, để hẳn cách xa Thi Vũ ra một chút, muốn hẳn giơ hai tay hai chân lên tán thành cũng không có vấn đề gì, ngay cả việc kê hẳn chuẩn bị đồ cưới thật nhiều, nửa đêm đem Nhã Các đưa tới đây cũng được. “Dĩ nhiên đồng ý, bọn họ thật sự là một đôi trời tạo, xứng đôi vô cùng.”

Huyền Vũ nhìn Lôi Tư cười đến quý dị, tự nhiên hiểu rõ trong lòng hẳn đang nghĩ gì, liền nở một nụ cười gian xảo. “Vậy sao? Thật cảm ơn người. Lôi Tư, người đối xử với ta tốt như vậy, khi nào rảnh ta sẽ đến Trân Châu Điện để báo đáp cho Thi Vũ.”

Lôi Tư đang thư giãn, lập tức cảnh giác lại tăng lên. “Người dám?”

Trong thần điện Băng Ngân ở Bắc Chi Giới, truyền ra tiếng rống giận dữ của Lôi Tư, cùng tiếng cầu cứu đau khổ của Huyền Vũ, dĩ nhiên trong

lúc này lại xen lẫn tiếng cười trộm hả hê.

VƯƠNG PHI CỦA YÊU TINH

VƯƠNG

Trúc Quân

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Kết Thúc

"Nhàm chán, nhàm chán, thật là quá nhàm chán." Thi Vũ dựa trong ngực Lôi Tư, không nhịn được đau khổ kháng nghị.

Đến yêu tinh giới đã nửa năm rồi, nhưng cái gì cũng không được chơi, thật là có lỗi với chính mình. Tính đi tính lại cũng phải muốn trách Hoa yêu tinh trưởng lão, đều là hấn nói ra chuyện mình mang thai, Lôi Tư mới có thể phái An Đáp cùng Lai Đốn coi chừng nàng một tấc cũng không rời, rất sợ nàng lại tiếp tục xảy ra chuyện nguy hiểm, tổn hại tới mình và tiểu bảo bảo trong bụng.

"Không thể nào!" Thanh âm Lai Đốn so Thi Vũ bi thảm hơn.

Từ khi hấn bị phái tới bảo vệ vương phi, đều chưa từng hưởng thụ qua một ngày tốt đẹp, Thi Vũ không phải vụng trộm chạy đi Mộng Chi Hồ tìm Ôn Đế Ny thì chính là không để ý cảnh cáo của yêu tinh vương, lén trèo lên cây đu lớn kia ngấm phong cảnh, yêu tinh vương giận đến mức thiếu chút nữa hạ lệnh chém cây đu lớn. Công công vì bảo vệ tính mạng cây đu đáng thương, đành phải nửa đêm lén mang đi.

"Làm sao không thể? Sau khi kết hôn Huyền Vũ không tới, Tây Đa Khắc cũng thế, có bạn gái tốt, sẽ không đến thăm ta, thật là trọng sắc khinh bạn! Nghĩ tới nghĩ lui chỉ còn Toa Toa có nghĩa khí nhất, nếu như nàng ở chỗ này, nhất định sẽ giúp ta nghĩ kế, để cho ta chơi đủ."

Lôi Tư âm thầm vui mừng, may mắn Toa Toa đã đến nhân gian, nếu không chẳng phải là hoạ theo mưa, hai người đem yêu tinh giới quậy cho lật trời.

"Nếu như người cảm thấy nhàm chán, ta dẫn người đến Mộng Chi Hồ, gặp Ôn Đế Ny là được." Lôi Tư quan tâm dắt tay Thi Vũ, hai người cùng nhau hóa thành một đạo ngân quang (ánh sáng bạc), nhanh chóng tiến về phía Mộng Chi Hồ.

VƯƠNG PHI CỦA YÊU TINH

VƯƠNG

Trúc Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Lai Đốn bưng thức ăn đến trước mặt Thi Vũ, quỳ một chân trên đất nói: "Vương Phi điện hạ, người đã tỉnh."

Thi Vũ dọn đồ ăn qua một bên, chuẩn bị tiếp tục như ngày hôm qua. "Ta bất kể các người bây giờ đang đóng bộ phim gì, nói cho Lão đại các người biết, ta hiện tại đã muốn về nhà."

Lai Đốn đứng lên, có chút kiêu căng nói: "Chỉ sợ không được, Vương Phi điện hạ. Vương có đã phân phó, vì bảo vệ an toàn của người, lệnh cho ta đóng tại nơi đây, không cho phép bất luận kẻ nào xuất nhập."

"Bất luận kẻ nào là kẻ cả ta trong đó?" Thi Vũ tự chỉ vào mình, hoài nghi hỏi.

Lai Đốn lạnh lùng cười, "Đương nhiên, đây là mệnh lệnh của Vương."

"Hảo, vậy người nói cho ta biết, ta cần ở trong này bao lâu?"

"Không biết, cái này phải xem quyết định của Vương."

Lại là một câu không biết, tại sao hỏi người nào cũng chỉ là câu không biết.

"Vậy gọi Lão đại các người ra, ta tự mình nói với hã." Thi Vũ không kiên nhẫn nói.

"Thật xin lỗi, Vương Phi, Vương cũng không muốn gặp người." Thanh âm của hắn có khinh thường.

Đó là cái biểu lộ gì, giống như mình là một con tin không đáng tiền. "Không nên gọi ta là Vương Phi, đây là cái tên gọi kì lạ gì."

"Thật xin lỗi, Vương Phi, đây là mệnh lệnh của Vương."

Lại là mệnh lệnh lại là quyết định, chẳng lẽ người này là một cái tượng gỗ người không có chủ kiến?

"Hắn không muốn gặp ta, cũng không đại biểu ta nhất định không thể thấy hắn." Nàng thẳng tắp hướng cửa cung đi đến, kỳ quái Lai Đốn cũng không ngăn trở nàng, ngược lại một bộ dáng xem kịch vui.

Một bức tường vô hình đã ngăn ở ngoài cửa cung, vô luận Thi Vũ di động như thế nào, tìm kiếm, tìm khắp cũng không thấy cái khóa của cửa vô hình này.

"Tại sao có thể như vậy?" Thi Vũ có chút không tin ngây ngốc nhìn qua hoa cỏ mỹ lệ bên ngoài, chúng nó rõ ràng ngay trước mặt a! Vì sao chính mình không đi ra được?

Chẳng lẽ vị sư già trước tuổi thật sự nói trúng rồi? Nàng bị một cỗ lực lượng cường đại thủ hộ lấy. Đây không phải lực lượng của người, cũng không phải lực lượng của thần, là lực lượng đến từ một thế giới Vô Danh, mà chủ nhân lực lượng rất nhanh sẽ đến, lời nói của vị sư già trước tuổi hiển hiện lại trong óc của nàng. Chẳng lẽ đây hết thảy đều là sự thật? Nam nhân cao lớn ngày hôm qua là chủ nhân của lực lượng cường đại?

"Đây là chỗ Vương đã giảng kết giới, ngoại trừ Vương cho phép người bên ngoài, không ai có thể trở ra đi, đi vào tới." Lai Đốn dương dương đắc ý nói.

Thi Vũ không tin thảng lắc đầu, "Không thể nào, đây là mộng, cái này nhất định là mộng, nhất định là ta quá bận rộn, cho nên mới có loại ác mộng này, có lẽ ngủ tiếp một giấc thì tốt thôi." Nàng thì thào tự nói rồi đến giường nằm xuống, hi vọng sau khi ngủ một giấc, nàng sẽ trở lại thế giới con người, hết thảy cũng đều có thể khôi phục bình thường.

Lai Đốn buồn cười nhìn qua nàng, "Ngủ đi, Vương Phi, người tốt nhất nên ngủ một giấc vĩnh viễn". Nói xong liền đi ra ngoài, chuẩn bị đi về phía Vương tôn quý nhất của hãn báo cáo.

Lôi Tư ngồi trên bảo tọa ở Lục Lâm điện, hai hàng lông mày cau lại, hãn đã từ Thủy Kính lý nhìn thấy hết thảy. Đã gặp nàng phản kháng, giãy dụa, lòng của hãn không khỏi đau nhức một hồi. Trải qua thời gian dài, hãn cho là tâm mình đã tràn đầy trả thù cùng cừu hận, không thể tưởng được sau khi gặp lại nàng, lại hoảng sợ phát hiện còn có một tia nhu tình tồn tại. Vì cái gì? Chẳng lẽ hãn bị phản bội còn chưa đủ sao?

"Xem ra Vương Phi cũng không tin tưởng đó là một sự thật, nàng đã phủ nhận hết thảy." Khắc Ân bật cười nói. Hãn cảm thấy Vương Phi sau khi sống lại cùng Vương Phi trước đây thật sự là giống như hai người, Mật Nhi trước kia ôn nhu hoà thuận, bây giờ Mật Nhi lại hoạt bát đáng yêu, thật khó tin tưởng các nàng cùng là một người.

"Chẳng sao cả, rồi nàng cũng phải quen." Húc Nhĩ không mang theo bất cứ tia cảm tình nào nói. Với hãn mà nói, Vương là thần trong suy nghĩ của hãn, vạn năng, chỉ cần là Vương Lôi Tư quyết định, không có cái gì là sai. Mặc dù đối với Mật Nhi sau khi sống lại có chút không công bình, nhưng đây là báo ứng nàng ứng đắc, ai bảo nàng phản bội Vương?

Khắc Ân đi đến trước mặt Lôi Tư, chỉ vào Toa Toa xuất hiện ở trên Thủy Kính, "Vương, cái tiêu yêu tinh cấp thấp này xử trí như thế nào?"

Lôi Tư tay phải chống cằm, nghiêng người, nhàn nhạt nói: "Quên đi, dù cho nàng tồn tại ở kia thì sao! Nàng từng là người bạn nhỏ Mật Nhi yêu mến nhất, ta sớm có toan tính làm cho nàng làm bạn của Mật Nhi sau khi sống lại, bằng không ta làm sao có thể để cho nàng ở đây chờ đợi hai mươi năm?" Nguyên lai hắn đã sớm biết hết thảy.

"Vương, người thật sự muốn nhất Vương Phi vĩnh viễn sao?" Phong Suất An Đáp thử hỏi, bởi vì hắn thủy chung không tin Mật Nhi Vương Phi mỹ lệ ôn nhu sẽ phản bội yêu tình Vương.

"Nàng sẽ phải trả giá rất nhiều." Lôi Tư mặt âm trầm nói. Hắn vĩnh viễn quên không được Mật Nhi đã phản bội hắn, đã đối với tình yêu của hắn như thế nào, cảnh tượng hai mươi năm trước kia thỉnh thoảng lại hiện lên trong hắn, không cách nào tán đi.

"Nhưng một khi tin tức Vương Phi trong này truyền ra, Huyền Vũ rất có thể sẽ trở về mang Vương Phi đi." An Đáp nói ra suy đoán trong lòng, Huyền Vũ Bắc Chi giới sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Lôi Tư tà ác cười, không nhúc nhích chút nào. "Nếu như hắn quyết định không làm rùa đen rút đầu, chẳng phải là rất tốt? Rất nhiều khoản nợ phải tính toán cho rõ ràng."

"Nhưng, Vương, Vương Phi hiện tại đã là thân thể phạm nhân, đã không thể có tính mạng vĩnh hằng giống như chúng ta, nàng cuối cùng sẽ già đi, suy yếu mà chết." Húc Nhĩ nhắc nhở Lôi Tư.

"Sẽ không, nàng muốn chết đều không có biện pháp." Lôi Tư dùng sức nắm chặt tay lại, năm dấu tay hiện ra trong lòng bàn tay, hắn nói: "Mạng của nàng trong tay ta, chỉ cần ta không đồng ý, nàng vĩnh viễn không chết được."

Nghe được yêu tình Vương Lôi Tư nói lời này, Khắc Ân, Húc Nhĩ, An Đáp đều có một loại cảm giác không rét mà run, xem ra Mật Nhi Vương

Phi tái sinh sẽ có tương lai rất thê lương.

"Như vậy, có nên phong tóa tin tức Mật Nhi Vương Phi đã trở về?" Húc Nhĩ xin chỉ thị Lôi Tư.

"Không, không cần. Ngược lại, đem tin tức Mật Nhi trở về truyền ra ngoài, tốt nhất là có thể rơi vào trong tai Huyền Vũ, ta muốn hẳn biết rõ Mật Nhi đã trở lại bên cạnh ta." Lôi Tư suy nghĩ sâu xa nói, một cái kế hoạch nổi lên trong lòng của hắn.

"Tuân mệnh, yêu tinh Vương, thần sẽ làm như người mong muốn." Húc Nhĩ quỳ một chân xuống đất tiếp chỉ.

"Nói cho Lai Đốn, không có sự chấp thuận của ta, ai cũng không thể đi gặp Mật Nhi, cũng không cho phép nàng đi khỏi Trân Châu điện một bước. Ta muốn vĩnh viễn nhất nàng tại địa phương nàng yêu nhất, để nàng nhớ thật rõ lỗi lầm." Lôi Tư công đạo xong, liền biến mất ở trong Lục Lâm điện.

"Vương vừa đi tìm hỏa yêu tinh Ly Na." An Đáp có chút bất mãn nói.

Hỏa yêu tinh Ly Na quá mức đẹp đẽ, cũng quá có dã tâm rồi, từ sau khi Mật Nhi Vương Phi chết, nàng đã nghĩ tất cả biện pháp tiếp cận yêu tinh Vương, ý đồ trở thành Vương phi mới của Yêu tinh quốc, đáng tiếc yêu tinh Vương chỉ là xem nàng như đối tượng phát tiết, căn bản không nghĩ sẽ lập nàng làm phi. Bởi vì yêu tinh Vương tràn ngập nhu tình đã bị cừu hận che mắt, hẳn hiện tại chỉ nghĩ đến trả thù như thế nào.

"Có lẽ sẽ đến ngày Vương muốn phế Mật Nhi Vương Phi, để lập hỏa yêu tinh Ly Na làm phi a." Húc Nhĩ mặt không biểu tình nói. Vương lấy ai cũng không sao cả, chỉ cần hắn khoái hoạt là tốt rồi, hắn chỉ cần nghĩ tới yêu tinh Vương hai mươi năm nay trong lòng đau khổ thất thường, tính tình thay đổi táo bạo, thì hẳn lại càng thấy chán ghét Mật Nhi.

Khắc Ân cười lắc đầu, nhìn qua bảo tọa yêu tinh Vương từng ngời lúc này, lạnh nhạt nói: "Sẽ không, hai mươi năm thâm tình chờ đợi, các người cho rằng chỉ là cừu hận sao?"

"Chẳng lẽ không phải?" An Đáp tò mò hỏi.

Khắc Ân yếu ớt cười một tiếng, "Các người không biết cũng không kỳ quái, bởi vì chính yêu tinh Vương cũng không biết."

Hắn nhìn qua Thủy Kính, liếc qua Thi Vũ đang cố gắng tiến nhập mộng đẹp cách đây không lâu. Người có thể cứu yêu tinh Vương, quét sạch cừu hận lo lắng trong lòng hắn, cũng chỉ có nàng.

Huyền Vũ đang ở tại thần điện Bằng Ngân trong Bắc Chi giới, nhìn qua Thủy Tinh Cầu hừ lạnh một tiếng, phái Húc Nhĩ đến thông tri? Quá coi thường hắn a! Từ lúc Lôi Tư đón Mật Nhi trở về, khí tức Yêu tinh giới cũng đã thay đổi, hắn thừa cơ dùng Thủy Tinh Cầu tiến vào kết giới của Lôi Tư, đã biết hết thảy.

Không biết là pháp lực của mình lại cao thêm một tầng, hay là năng lực Lôi Tư lui bước rồi, bị hắn xâm nhập còn không biết.

Trên mặt Huyền Vũ tràn ngập đắc ý, nhưng đứng ở một bên, Ngân Lang cầm trong tay một chồng công văn lớn lại trừng mắt nhìn hắn mà tư lự không nói, hé ra khuôn mặt tuần tú bao phủ một tầng sương lạnh dày đặc, quả thực có thể so cùng băng hàn ngàn năm.

Nhìn đến khuôn mặt đóng băng của Ngân Lang, Huyền Vũ có chút không vui nói: "Đừng như vậy, ta vừa rồi không có nói muốn đi, nhiều nhất là quan tâm thoáng qua thôi, không đáng để ý!"

Ngân Lang dùng sức nhét chồng công văn thật dày lên trên mặt bàn của Huyền Vũ, phi thường tức giận nói: "Miệng không nói ra, cũng không đại biểu trong nội tâm không nghĩ đến, đừng nghĩ có thể lừa gạt được ta.

Lão ca, huynh là chủ nhân Bắc chi giới! Tốt xấu cũng phải có một chút nghĩa vụ và trách nhiệm, được không?"

Thật không hiểu nổi nữa rồi, rõ ràng Huyền Vũ mới là chủ nhân Bắc Chi giới, lại một bộ dạng nhàn nhã. Hắn là cái đệ đệ không liên quan gì, lại ngày đêm thao thiền, một chút thời gian thuộc về mình cũng không có.

Huyền Vũ xem xét đệ đệ ngày thường cá tính ôn hòa trở nên giận dữ, duỗi tay ra, một ly trà thượng đẳng nóng hổi xuất hiện ở trước mặt, hắn đem trà bưng cho Ngân Lang, "Không phải ta không để ý chính sự, mà là đệ rất có khả năng, Nhân Gian Giới có câu làm phiền đúng người, đây không phải đặc biệt dùng để hình dung việc của đệ sao?"

"Quả thực là dẻo miệng! "Ta trước nói rõ, mặc kệ huynh có phải muốn đi hay không, ta đều quyết định sẽ đem chính sự trả cho huynh, ta không hề thay mặt vị trí của huynh nữa rồi, chính huynh cần thận suy nghĩ."

Huyền Vũ nhìn qua chông công văn cao cao trên bàn, da đầu không khỏi nhột. "Đừng như vậy, một lần nữa cho ta một chút thời gian, chờ sau khi ta làm tốt chuyện Mật Nhi cùng Lôi Tư lập tức sẽ trở lại, đến lúc đó ta nhất định thả đệ tự do." Huyền Vũ cam đoan nói.

"Huynh thật sự còn muốn đi trông nom chuyện yêu tinh Vương cùng Mật Nhi?" Ngân Lang nhin không được gầm nhẹ lên tiếng. "Huynh đã quên giáo huấn hai mươi năm trước? Thiếu chút nữa huynh đã bị bảo kiếm Húc Hồng của hắn giết chết."

"Chưa quên! Nhưng ta càng phải đi, ta thiếu nợ Lôi Tư một cái thê tử, một lời giải thích, hắn cũng thiếu nợ ta một lần nói chuyện đích thực." Huyền Vũ kiên quyết nói.

Ngân Lang nhìn thấy hắn như vậy, biết mình có nói thêm nữa cũng vô dụng, nếu như không cho hắn thỏa tâm nguyện, với cá tính của Huyền Vũ, tuyệt đối sẽ không chịu làm việc."Được rồi, ta đáp ứng sẽ thay mặt giúp

huynh một thời gian ngắn nữa, bất quá huynh cũng phải đáp ứng ta một điều kiện."

Được Ngân Lang cho phép, trong lòng Huyền Vũ có chút trấn an. "Chuyện gì?"

"Đáp ứng ta, đừng để ta lại nhìn thấy huynh cả người toàn là máu." Hãn thật sự lo lắng cho Huyền Vũ. Hãn vĩnh viễn quên không được hai mươi năm trước một màn kia, Huyền Vũ người đầy máu tươi trở về, khi đó hãn còn tưởng rằng huynh ấy đã chết rồi.

Huyền Vũ hiểu rõ vổ vổ bả vai Ngân Lang, hãn làm sao có thể không biết tâm đệ đệ? Thực tế yêu tinh Vương Lô Tư hiện tại so với trước kia táo bạo hơn nhiều.

"Cám ơn đệ, ta tuyệt sẽ không lại để cho đệ lo lắng."

Ngân Lang cười nhìn Huyền Vũ hóa thành một đạo ngân quang biến mất tại Băng Ngân thần điện.

Trong nháy mắt, Huyền Vũ đã đi tới Phong Chi cốc, hãn cũng không có đứng ở cốc khẩu chờ thông báo, trực tiếp xâm nhập Phong ngâm quán, một cái bóng dáng thon dài tú lệ đã đợi tại đó.

Nàng đứng ở bên cửa sổ, ánh mặt trời từ sau lưng của nàng chiếu tới, Huyền Vũ thấy không rõ ánh mắt của nàng.

"Đã nhiều năm như vậy, chàng vẫn là không có quy củ." Phong yêu tinh Nhã Các nhẹ giọng trách cứ, "Xem ra hai mươi năm trước tới bây giờ chàng cũng không có gì thay đổi."

"Ta không thể thay đổi cái gì, bởi vì vài năm nay ta suy nghĩ đều là nàng." Hãn cười mỉm đi tới vầng sáng, muốn nhìn rõ nàng, lại hoảng sợ

phát hiện Phong yêu tình mỹ lệ tiều tụy. Trong mắt của nàng hàm chứa lệ quang trong suốt.

"Không phải là ta, là Mật Nhi. Hiện tại nàng đã trở lại, cho nên chàng cũng cùng đi theo."

Lòng của nàng lại co rút đau đớn, khi Phong chỉ tử nói cho nàng biết Mật Nhi đã từ Nhân Gian Giới trở về, nàng liền biết trước Huyền Vũ đã sắp đến, nàng vẫn là ngóng trông hẫn, chờ đợi hẫn, nhưng hôm nay nàng lại hi vọng hẫn dừng tới.

Trò chơi, phong lưu mấy ngàn năm, thái độ Huyền Vũ đối với tình cảm là hảo tự hảo tán, hẫn vẫn cho là Nhã Các khéo hiểu lòng người sẽ là hồng nhan tri kỷ vĩnh viễn của hẫn, xem ra hẫn sai rồi, nàng là nữ nhân, cũng tránh không được rơi vào lưới tình.

Hẫn nhẹ nhàng lau đi nước mắt Nhã Các."Đừng nói cho ta là nàng đang ghen tỵ, bởi vì nữ nhân ghen tỵ là xấu nhất, nhưng nàng đẹp như vậy, động lòng người như vậy, cho nên nàng hẫn không phải là đang ghen tỵ."

Trách cứ từ trong miệng hẫn nói ra, lại cũng thành lời nói dụ người say mê.

Nhã Các nghe được Huyền Vũ nói như vậy, không khỏi nín khóc mỉm cười, bởi vì nàng không muốn làm cho Huyền Vũ chán ghét nàng, rời đi nàng.

Nàng miễn cưỡng trở thành một đóa hoa tươi cười, không cho là đúng nói: "Chàng cũng đừng nói cho ta biết chàng cho ta đang ghen, ta chỉ là lo lắng cho chàng. chàng biết rõ yêu tình Vương hận mình, vì cái gì còn muốn đến? chàng không sợ chuyện năm đó tái diễn sao?"

Huyền Vũ cúi đầu hôn nhẹ cặp môi đỏ mọng kiều diễm của nàng, tình tế nhắm nháp mùi thơm Hoa Hồng đặc biệt trên người nàng. "Không sợ. Vì

có thể gặp lại nàng, địa phương nào ta cũng dám đi, chỉ cần có nàng đang ở đó."

Nụ hôn của hắn làm cho Nhã Các cảm thấy nổi lòng hỗn loạn, không cách nào tự hỏi, nàng nhẹ nhàng đẩy ra hắn, cười khẽ trêu chọc nói: "Nguyên lai chàng lạc đường, hôm nay mới có thể đến Phong chi cốc. Đừng cho là ta sẽ tin."

Huyền Vũ liếc mắt một cái, nữ nhân bây giờ làm sao khó lừa gạt như vậy? Không phải là chính mình chút ít năm quá an phận, khiến cho sức quyến rũ suy yếu đi!

"Thần Tạo Vật thật sự là bất công, hắn cho nàng xinh đẹp như vậy, lại để cho nàng thông minh như vậy." Huyền Vũ bỏ hai tay ra, quyết định nói thật mọi chuyện. "Như nàng đã đoán được, ta đây cũng nên nói rõ ra, ta tới là hy vọng nàng có thể giúp ta một chuyện."

"Là chuyện gì?"

"Giúp ta truyền lời cho Khắc Ân. Bởi vì ta không cách nào sử dụng pháp lực trong này, vừa không hy vọng có người phát hiện được hành tung của ta, cho nên đành phải cầu xin Phong yêu tinh nàng giúp đỡ, đem kế hoạch của ta nói cho Khắc Ân, ta cần hỗ trợ của hắn."

Nhã Các có chút chần chừ, "Nhưng nếu như hắn không đồng ý?"

Như vậy Yêu tinh Vương nhất định sẽ phát hiện Huyền Vũ trong này, đến lúc đó cũng sẽ biết rõ là nàng giúp hắn.

"Hắn biết rồi, nhất định sẽ phi thường nguyện ý." Huyền Vũ khẳng định nói. Trên mặt của hắn hiển hiện một đóa tươi cười, một đóa hoa tươi cười mà bất luận kẻ nào nhìn thấy cũng phải lạnh người.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Mở Đầu](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22: Kết Thúc](#)

[Chương 6](#)